FEJŐS ÉVA KÖNYVTÁRA

M.C. Beaton

HAMISH MACBETH és a tőrbe csalt falu

erawan

M. C. Beaton

Hamish Macbeth és a tőrbe csalt falu

erawan

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Death of a Travelling Man
Copyright © 1993, 2009 by Marion Chesney

Minden jog fenntartva!

FORDÍTOTTA: LAIK ESZTER

Copyright © 1993, 2009 by Marion Chesney
Hungarian translation © Laik Eszter 2015
© Erawan Könyvkiadó, 2015

Felelős kiadó: Fejős Éva
Felelős szerkesztő: Papp Diána
A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes
Borítóterv: Cantinart
Borítóillusztráció: Shutterstock

Elektronikus változat:
Békyné Kiss Adrien
ISBN 978-615-5469-63-3

A mű fikció. A szereplők, az események és a párbeszédek a szerző képzeletének szülöttei. Bármilyen hasonlóság valóságos eseményekkel vagy személyekkel – akár élők vagy elhunytak – csakis a véletlen műve.

Sacha Moore-nak, szeretettel

Első fejezet

„Kénkőágyából hajnalok hajnalán
Felkél a Sátán, hűlt helyét odahagyja,
Szemlét tart meghitt kis világa felett:
Nézi, ahogy nőttön-nő benne nyája.”

Robert Southey

Hamish Macbeth őrmester soha nem fogja elfelejteni azt a szép tavaszi napot…

Ez volt az a nap, amikor a Sátán Lochdubh-ba érkezett.

Hamish éppen a kicsiny felföldi falucska vízpartján sétálgatott, boldogan, hogy pár röpke, felhőtlen pillanatig megszabadulhatott ifjú kollégája, Willie Lamont véreb-buzgalmától. Habár több pénzt hozott a konyhára, hogy előléptették őrmesterré, de az sajnos azzal járt, hogy rábízták ezt a buzgómócsing rendőrtanoncot, aki most rajta csügg, és ezzel enyhén szólva megzavarta Hamish mindeddig könnyed, laza életvezetését. Willie ráadásul a tisztaság megszállottjának bizonyult, és Hamishnek kezdett elege lenni a fertőtlenítő mindent elárasztó illatából.

Kellemes, meleg nap ígérkezett, ami a Felföldön szokatlan márciusban. Hó szikrázott a falu fölé magasodó hegy két ormán, és a tengeröböl békésen pihent a reggeli napsütésben. Tőzegfüst szállt fel a falu kéményeiből, a sirályok le-lecsaptak a vízre és alábuktak.

Aztán Hamish meglátta. Ott parkolt a Lochdubh Szálló egykori épülete előtt – most is ott lógott rajta az „eladó” tábla –, egy ütött-kopott vén busz, amelyet lakókocsivá alakítottak át. Hosszú élete folyamán valamikor

pszichedelikus színekkel pingálhatták ki, de a festés már kifakult, és alaktalan, pasztellszínű mintázattá változott, amelyet a rozsda barnás csíkjai tarkítottak.

Hamish odament, bekopogtatott a busz ajtaján, mire az kivágódott. Egy magas férfi vigyorgott a képébe. Hihetetlenül jóvágású férfi volt. Hollófekete haja laza hullámokban hullott a homlokára. A szeme zölden világított, apró barna szikrákkal az íriszében. Arcát és karját aranybarnára sütötte a nap. Kék-fehér kockás inget viselt és farmernadrágot, amely izmos lábszáraira simult.

– Itt nem parkolhat – közölte Hamish, és arra gondolt, vajon miért vált ki belőle az idegen, jóképű férfi ilyen azonnali és heves ellenszenvet.

– Utazó vagyok – felelte a férfi művelt angol kiejtéssel. – Sean Gourlay a nevem.

Hamish vonásai megkeményedtek. Seant nem sokkal ezelőtt még hippinek nevezték volna, valamivel régebben beatniknek. Most már viszont ahhoz a nem épp szívderítő csürhéhez tartozott, amely előszeretettel nevezte magát utazónak, a csavargók fajtájához, akik szívesen táboroztak le például Stonehenge-ben, ütött-kopott, engedély nélküli verdákkal, egy csomó szemetet, drogot és korcs kutyákat hurcolva magukkal. Bizonyos jótét lelkek szemében, akiknek a birkáit még nem tépték szét a randalírozó kutyák és a földjüket nem tették trágyadombbá az utazók, ezek az alakok valamiféle romantikus színben tűntek fel, akár a cigányok, akiknek mutatták magukat. Munkanélküli-segélyből éltek, céltalanul ődöngtek egyik helyről a másikra. Az ok, amiért ezek a nomád semmittevők „utazóknak” vagy olykor „új utazóknak” nevezték magukat, nem volt más, mint hogy ugyanolyan táborozási előjogokat akartak, mint a cigányok, évszázadokra visszanyúló kiváltságokat. Hamish elnézően bánt a környékbeli cigányokkal, és valamennyiüket ismerte. De nem állhatta ezeket az úgynevezett „utazókat”.

– Maga nem cigány – mondta Hamish –, ennélfogva nincsenek előjogai. Ez itt magánterület.

Egy lány nyomakodott Sean mellé a lakókocsi ajtajába. Napszítta haja

ziláltan lógott, kicsi, maszatos képe volt és vékony alakja, lapos melle.

– Húzz el innen, te disznó! – mondta a lány, jellegzetes glasgow-i torokhangon.

Hamish ügyet sem vetett rá. Csakis Seanhoz beszélt. – Megmutathatom maguknak az utat arrafelé, ott fent a mocsárhoz, ahol táborozhatnak.

Sean vakító mosolyt villantott rá.

– De nekem tetszik ez a falu – közölte.

– Nekem is – vágott vissza Hamish –, pontosan ezért utasítom, hogy hagyják el a helyet. Láthatnám a jogosítványát?

A lány szájából négybetűs szavak özöne indult meg. Sean benyúlt a nadrágja hátsó zsebébe, és előhúzott egy tiszta, vadonatúj vezetői engedélyt, amelyet csupán pár hónapja adtak ki. A lány közben leszökkent a buszról. Igencsak apró teremtés volt. Fel-alá ugrált Hamish orra előtt, átkozódott és ordítozott. A „disznó” a legfinomabb jelző volt, amit használt.

Sean körül viszont furcsa, szinte mágneses, baljós vonzerő lebegett. Oda se figyelt a lányra, és Hamish azon kapta magát, hogy őt sem érdekli, mit kiabál. Megvizsgálta Sean biztosítását és az autópálya-matricát a buszon. Mindkettőt rendben találta.

Visszaadta a papírokat.

– Nos, akkor tűnés! – utasította határozottan.

Sean rávigyorgott.

– Hát persze, biztos úr – mondta.

A lány egy anatómiailag amúgy lehetetlen aktus végrehajtását javasolta Hamishnek, aztán hirtelen visszapattant a buszba, mint valami szőrös kis állat, amely a barlangjába rohan be.

– Ne is törődjön Cheryllel – mondta lustán Sean. – Eléggé ingerlékeny alkat.

– Mi a teljes neve? – vetette oda Hamish.

– Cheryl Higgins, mint a professzornak.

Hamish megvárta, amíg Sean visszamászik a vezetőülésbe, és a busz imbolyogva elindul. Csípőre tett kézzel nézte, ahogy eltűnik a szeme elől,

aztán megcsóválta a fejét. Nem kellett volna hagynia, hogy ez a férfi felidegesítse. Ha ott fent fognak parkolni a mocsaraknál, akkor úgysem maradnak soká, az biztos. Tudta, hogy az utazók legszívesebben a maguk fajtájával töltik az időt. Furcsa volt, hogy csak egy busszal érkeztek, és mindössze ketten. A szép idő is szokatlan volt. Nemsokára be kell következnie a „bárányok viharának”, a hó utolsó, ádáz téli támadásának, ami rendszerint késő tavasszal érkezik, hogy megkeserítse a pásztorok életét.

Hamish gondolatai visszatértek Willie Lamont segédrendőr problémájához. Azt egy cseppet sem bánta volna, ha van valami segítsége. Szolgáljon egy rendőr akármilyen békés, bűnügyektől mentes helyen, papírmunkája nagyon sok akad. Hamish az otthonának, saját otthonának tekintette a rendőrőrsöt, és nagyon szerette volna, ha el tudja érni, hogy Willie valahol máshol lakjon a faluban. Amint visszafelé ballagott az őrs irányába, látta, hogy a kutyája már megint ki van kötve a kertben. Szegényt mostanság mindig kiebrudalják az épületből – bosszankodott Hamish. Willie bizonyára megint padlót sikál, vagy valami hasonló. Úgy döntött, ellátogat a Tommel Kastélyszállóba, ahol jó barátnője, Priscilla Halburton-Smythe dolgozott az ajándékboltban. Priscilla apja, Halburton-Smythe ezredes szállóvá alakíttatta szép nagy házát, hogy behozza valahogy azokat a súlyos veszteségeket, amelyeket egy pénzügyi sarlatán okozott neki, amikor az ezredes rábízta a befektetéseit. A szálló virágzott, kiváló vadászati és horgászlehetőségeket kínált a környéken, elég drágán ahhoz, hogy felkeltse a sznob közönség, valamint a feltörekvő újgazdagok érdeklődését, akik úgy vélték, hogy az ezredes vendégeket illető fensőbbséges beszédmodora a kiváló származás velejárója, nem pedig a pimaszság és ostobaság keveréke, ami valójában volt.

Hamish eloldotta a pórázt, és beengedte a kutyát a rendőrségi Land Roverbe. Szomorúan tapasztalta, hogy Willie jelenléte a rendőrőrsön felért azzal, mintha egy zsémbes nőszemélyt vett volna feleségül. Archie Maclean, a halász például a legtöbb idejét vagy a kocsmában töltötte, vagy a kikötőben üldögélt a kőfalon, pusztán azért, hogy elmeneküljön a felesége örökös tisztogató hadjáratai elől.

Az új ajándékbolt kellemes hely volt, a legeslegjobb minőségű skót árucikkekkel tele: edinburgh-i kristály, caithness-i üveg, ezüst ékszerek, finom gyapjúholmi, és számos olcsóbb apróság a turisták kedvéért, hogy hazavihessék: skót vajas keksz, házi karamella, útikönyvek, képeslapok, ajándék tollak és ceruzák, plüssállatkák.

Priscilla az új egyenruháját viselte, fodros fehér blúzt és rövid, skót kockás szoknyát. Hamish csodálkozott, hogy mit csináltak a turisták ebből a kecses, sima szőke hajú, kiváló alakú nőből, aki mindig úgy nézett ki, mintha a Vogue lapjairól lépett volna elő.

A lány meglátta Hamisht és elmosolyodott.

– Beszereztünk egy kávégépet. Talán már hallottad is a pletykát.

– Nem lődörgök mindenfelé – mondta Hamish, holott csaknem mindig éppen azt tette. – De azért szívesen megkóstolom azt a kávét.

– Mi hozott ide, őrmester? – kérdezte Priscilla, miközben kitöltött két csésze kávét. Hamish észrevette, hogy sosem mulasztja el megemlíteni új rangját, ha hozzá beszél. Tudta, hogy a lány úgy tekinti az előléptetését, mint annak a jelét, hogy Hamish végre észhez tért. Priscilla pedig elhatározta, hogy ezentúl ambiciózusabb lesz.

– Willie miatt jöttem – morogta. – Már megint takarít. Nem is tudom, hogy a magaménak tudhatom-e még azt a házat.

– Túlságosan könnyedén veszed a dolgokat, Hamish – rótta meg Priscilla. – Határozottan állást kellene foglalnod. Találj neki valami rendes feladatot.

– Arra gondoltam, hogy felhívom a rendőrkapitányt, és megmondom, hogy itt nincs elegendő munka két ember számára.

– No és akkor mi lesz? – kérdezte Priscilla. – A rendőrőrsöt becsukják, téged meg áthelyeznek Strathbane-be, aminek nagyon nem örülnél. Úgy értem, nem akarod, hogy elküldjenek innen, vagy igen?

– Ami azt illeti, nekem ippeg megfelelne – mondta Hamish, akinek a felföldi kiejtése mindig jobban kiütközött, amikor felizgatta magát. – Megvolt a magam jó kis élete a legutóbbi gyilkosság előtt is, és hagynom kellett volna, hogy Blair besöpörje az elismerést a felgöngyölítéséért. – Blair főfelügyelő

volt Hamish életének istencsapása. A múltban mindig hagyta, hogy Blair söpörje be helyette a dicsőséget a bűnesetek megoldásáért, mert nem akart előléptetést, ami felboríthatta volna jól megszokott, békés kis életét. Ám a legutóbbi ügy után, amikor Blair a szokásosnál is visszataszítóbban viselkedett, Hamish megelégelte, és elárulta a főkapitánynak, hogy ő maga, egyedül oldotta meg az ügyet – ennek következménye lett, hogy előléptették őrmesterré, és a nyakára küldték Willie-t.

– Ó, Hamish, ezt csak úgy mondod.

– Nem, egyáltalán nem. Nagyon jó kis életem volt nekem azelőtt, mielőtt megkaptam ezt a nyamvadt előléptetést. Azt akarom, hogy Willie meg az átkozott súrolókeféje tűnjön el a közelemből, és nem tudom, mivel tudnám ezt elérni.

Priscilla leült a pulthoz egy magas bárszékre, és keresztbe tette a lábát. Remek lábak, gondolta Hamish, nem először, de nem lesz olyan bolond, hogy megint szerelembe essen Priscillával. Jelenleg épp elég gond volt neki Willie.

– Figyelj – mondta Priscilla –, van itt valami, amit tehetünk.

Hamish felderült a többes szám hallatán. Felmászott egy másik bárszékre, és az üvegpult felett szembenézett Priscillával. Volt ott egy parfümös üvegcse illatmintának „A Felföld harmata” nevezetű kölniből, Hamish egy kicsit a kezére fújt belőle, és megszagolta. Nagyon erős volt, nagyon édes, szinte émelyítő.

– Áhhh – mondta, és összedörzsölte a kezét.

– Nem tudnád békén hagyni az illatmintákat? – kérdezte Priscilla. – Most hetekig ilyen szagod lesz. Hidd el, már én is kipróbáltam. A víz és szappan is hatástalan. Szóval, térjünk át Willie-re. Nőtlen, igaz?

– Az, és alighanem az is marad – morogta átéléssel Hamish. – Miféle nő tudna versenyezni azzal a temérdek takarítással, suvickolással és főzőcskézéssel? Mellesleg szörnyűségesen válogatós, ha ételről van szó.

– Az nem számít. Rengeteg válogatós ember van, és rengeteg olyan nő, aki boldog lenne, ha a párja vezetné a háztartását.

– Mire célzol?

– Találj neki feleséget – mondta Priscilla. – Ha megnősül, egy házaspárnak már tényleg nem lesz elég hely azon az állomáson. Új helyet kell hogy biztosítsanak neki.

Hamish képe felderült. Aztán ismét elfelhősödött.

– Hol találok olyat, aki egyáltalán egy pillantást vetne erre a szörnyetegre?

– Van egy új recepciósunk a szállóban. Doris Ward a neve. Fontoskodó, pedáns, finnyás, hozzáértő nő, és nem túl csinos. Hívd meg Willie-t ma estére a kastélyba, és majd együtt vacsorázunk. Így legalább mindenképpen elkezd majd nőkkel találkozni.

– Rendben – mondta Hamish. – Bármit megtennék!

Amúgy is lassan autózott visszafelé a falun keresztül, de csigalassú tempóra váltott, amikor a Napoli, az új olasz étterem előtt egy különös jelenségre lett figyelmes. A jelenségnek régimódi alakja volt, azaz tekintélyes keble, karcsú dereka és pimaszul gömbölyű hátsója. Ugyancsak rövid, szűkre szabott ruhát viselt, amely fölé fodros, kockás köténykét kötött. Szív alakú arcát fitos orr és széles, puha ajkak ékesítették. Sötét, göndör fürtök kavarogtak a feje körül. Nagyon magas sarkú cipőt hordott, és a lábán kemény izmok feszültek, pont mint a táncosnők vádliján.

A vén Ferrari valamelyik rokona lehet, gondolta Hamish. Mr. Ferrari idősebb, skót olasz férfi volt, akinek eredetileg az apja telepedett le Skóciában a századfordulón. Mr. Ferrari egy virágzó éttermet örökölt Edinburgh-ben, és mikor nyugdíjba ment, az egészet átadta a fiainak. Ám egyszer csak unalmasnak találta a semmittevést, és nyitott egy új éttermet Lochdubh-ban, amelyet Olaszországból áthozott rokonokkal működtetett.

Hamish épp időben érkezett vissza a rendőrőrsre, hogy még találkozzon az egyenruhás Willie-vel, aki épp indulni készült.

– Hová, hová? – érdeklődött Hamish.

– Cigányok vannak odafenn a mezőn a lelkész háza mögött – mondta Willie.

Hamish szeme összeszűkült.

– Egy rozzant vén busz?

– Ühüm.

– Veled megyek. Azok nem cigányok, hanem utazók.

– Kereskedelmi utazók, uram?

– Nem, majd mondok róluk egy s mást, amíg odaérünk.

A busz természetesen ott állt a mezőn a lelkészlak mögött.

Willie követte Hamisht, aki odament a buszhoz, és bekopogott az ajtaján. Cheryl nyitotta ki.

– Két disznó! – mondta undorral, amikor meglátta őket.

– Nos – mondta Willie –, egyáltalán semmi, de semmi oka arra, hogy csúnya szavakat használjon.

– Baszódj meg – mondta Cheryl, aztán minden átmenet nélkül hirtelen a két keze közé temette az arcát és szívet tépően zokogni kezdett, azt hüppögve közben: – Méé' gyötörnek engem mindig?

– Ejnye, mégis, mit gondol, mit csinál, őrmester? – kérdezte egy felbőszült hang Hamish háta mögül. Megfordult. Mrs. Wellington, a lelkész felesége állt ott, mögötte pedig Sean, enyhén hintázva a sarkán, gúnyos pillantással a zöld szemében.

– Elküldöm innen ezeket az embereket – felelte Hamish.

– Nincs hozzá semmi joga, hogy ilyet tegyen – mondta Mrs. Wellington dühösen. – Én engedélyt adtam ennek a fiatalembernek, hogy itt állítsa le a buszát, és erről egy szót se többet. Ezeket a szegény fiatalokat egyik helyről a másikig hajszolják a magához hasonló bürokrata szörnyetegek, Hamish Macbeth. Pedig az ilyen úton járó vándorokat inkább csodálnunk kellene az életstílusukért.

– Ha maga engedélyt adott nekik – mondta Hamish –, akkor rendben van. De azért később még benézek.

Miközben eljöttek Willie-vel, hallotta a háta mögött Sean könnyed, gúnyos nevetését.

– Eredj Strathbane-be – szólt oda Willie-nek –, és nézz utána, nincs-e valami a rovásukon. Sean Gourlay és Cheryl Higgins.

– A lány mocskos szájú – mondta Willie –, de azon kívül szerintem helyes.

– Egyik rosszabb, mint a másik – állította Hamish –, és az az érzésem, hogy a férfi veszélyes.

– Hát, uram – felelte Willie –, én jelenleg az emberi természetet tanulmányozom, és elvégeztem egy levélző tanfolyamot pszichogóliából.

– Egy levelező tanfolyamot pszichológiából – javította ki ingerülten Hamish. Úgy érezte, eleve vesztes csatát folytat Willie örökös nyelvtani hibái és állandó szóferdítései ellen.

– Hát nem pont ezt mondtam én is? – makacskodott Willie sértetten. – Nos, én a tapasztalataim szerint úgy vélekszem, hogy Sean Gourlay csak egy normális, átlagos fickó.

– Nem számít. Akkor is nézz utána – mondta Hamish. – És, jut eszembe, ma estére hivatalosak vagyunk a kastélyba vacsorára Miss Halburton-Smythe révén.

– De nem mehetünk – vágta rá Willie állhatatosan. – Az azt jelentené, hogy mindketten szolgálaton kívül vagyunk.

– Majd hagyunk az ajtón egy cédulát, hogy hová mentünk – mondta Hamish, és nagy erőfeszítést tett, hogy türelmes legyen. – Ugyan mi történhet Lochdubh-ban? Amióta itt vagy, minden éjszaka ugyanolyan… Nem történik semmi, egyáltalán semmi.

– Hát, azt hiszem… – Willie hangja elhalt, és a következő pillanatban leesett az álla. Éppen az olasz étterem elé értek, és a bögyös szépség, akit Hamish előzőleg látott, most térden állva az étterem lépcsőit sikálta. A feneke ingerlően ringott jobbra-balra a súrolókefe minden mozdulatára.

– Ez aztán olyasmi, amit nemigen lát az ember manapság – jegyezte meg Willie, és csodálattal bámulta a tüneményt.

– Mit? Egy ilyen hátsót? – érdeklődött Hamish.

– Nem, hanem egy olyan nőt, aki térdelve sikálja a követ. Azt hittem, ezek már kihaláloztak.

– Szép napot! – szólt oda Hamish, és megemelte a sapkáját. A lány megfordult, felnézett, aztán lábra állt, és szappanos kezét a kötényébe törölte.

– Nemrég érkezett? – kérdezte Hamish.

– Igen. Mr. Ferrari a múlt hónapban hozatott ide.

– És máris tud angolul?

– Az édesanyám Edinburgh-ből való. Csak elment a falunkba megházasodni. A falunk Nápoly mellett van.

Előrenyújtotta kicsi, munkától kivörösödött kezét.

– Én Hamish Macbeth őrmester vagyok, ez itt pedig Willie Lamont rendőr – mondta Hamish, és megrázta a kezet. – Hát maga?

– Lucia Livia.

– No és, hogy tetszik Lochdubh, Miss Livia?

– Hát… nagyon csendes… – mondta a lány, és tekintete a mögöttük húzódó nyugodt öböl felé kalandozott.

Egy csapat halász és erdei munkás jött az úton, egy pillanatra megtorpantak, egytől egyig néma áhítattal bámulták Luciát.

– Én úgy vélekszek, hogy a rendőrség dolga felügyelni az újonnan jötteket – mondta hirtelen Willie. – Talán lenne kedve velem jönni, hogy megmutassam a falunkat, Miss Livia?

– Nem is tudom – mondta a lány óvatosan. – Előbb meg kell kérdeznem Mr. Ferrarit. Minden este dolgozom.

– Ej, hát akkor kérdezze meg most – mondta Willie. – De maga piszkosan hagyta a lépcsők belső sarkait. Ez így nem lesz jó. Várjon csak, megmutatom.

– Az ég szerelmére – motyogta Hamish, és felföldi kiejtése egyre jobban érvényesült. De Willie máris a kövön térdelt, és buzgón sikálta a lépcsőt.

– Akkor most elbúcsúzom, Miss Livia – mondta Hamish mereven. – Valakinek el kell végeznie a rendőri munkát is.

Willie zavartalanul tovább sikált.

Hamish lehangoltan ment vissza az őrsre. A kicsiny konyhában minden csillogott és ragyogott, a levegőben erősen érződött a fertőtlenítő- és tisztítószerek illata. Készített magának egy csésze kávét, és átment vele az íróasztalához. Letelepedett, és felhívta Strathbane-t, beszélt Jimmy Anderson nyomozóval, megadta neki Sean és Cheryl nevét. A Sean jogosítványán

szereplő cím glasgow-i volt, Hamish jól megjegyezte: Lombard Crescent 189, B lakás. Anderson megígérte, hogy utánanéz mindennek, aztán visszahívja, amilyen hamar tudja.

Hamish ismét otthagyta az őrsöt, és elment a paplakba. A lelkészt egyedül találta a dolgozószobájában.

– Ó, Hamish – mondta, amikor meglátta, és félrelökte a prédikációt, amin épp dolgozott. – Mi szél hozta erre?

– Azok a csavargók meg a buszuk.

– Nem ártanak ők senkinek, Hamish. Senki nem használja azt a mezőt semmire. Csak egy kis darab gazos fű meg csalán. Miért ne vegyék ezek az ifjú emberek valami hasznát?

– Van bennük valami, ami nagyon nem tetszik nekem. Mellesleg, meg vagyok lepve magán, Mr. Wellington, hogy támogatja ezt a fajta semmittevést.

– Nos, Hamish – mondta a lelkész szelíden –, maga is tudja, hogy errefelé kevés a munka.

– Akkor miért nem mennek máshová, ahol van munka? – makacskodott ingerülten Hamish.

A lelkész szórakozottan rágcsálta a ceruzája végét, aztán letette.

– Van valami roppant vonzó az életmódjukban – ismerte be. – Néha az jut eszembe, milyen jó volna csak úgy felkerekedni és utazgatni a világban minden kötöttség, felelősség meg effélék nélkül.

– És akkor ki fizetne adót?

– De hát mindketten fiatalok – felelte Mr. Wellington vidáman. – Még bőven van rá idejük, hogy felnőjenek és felelős emberré váljanak.

– Sean Gourlay, ha jól sejtem, a húszas éveinek végén járhat – mutatott rá Hamish –, és a lánynak igencsak mocskos a szája.

– Ugyan már, velem igazán kedves volt.

– Nos, az az érzésem, hogy magát becsapják – mondta Hamish. – Ne mondja, hogy nem figyelmeztettem!

***

Hamish és Willie elmentek aznap este a Tommel Kastélyszállóba. Hamish lekecmergett a Land Rover üléséről, és élvezettel szívta be a friss, balzsamos levegőt. Lám, visszatértek a világos esték. A tél hosszú, sötét alagútjának végére értek valahára. Enyhe szellő fújt a mocsár felől, vad kakukkfű illatát hozta. Aztán megjelent a kastély autóinak egyike, amit egy fiatal nő vezetett, odagurult, és hátramenetben beparkolt a rendőrségi Land Rover mellé.

– Hé, várjon egy percet! – kiabált Willie, és céltudatosan előrelendült. – Nem jól csinálja. Erősen balra! Most egyenesítse ki. Egyenesítse ki! Édes istenem, leányzó, hogy tudta egyáltalán letenni a vizsgát? Nem tudja, hogy kell egyenesbe állítani a kormányt?

A nő a haragtól kivörösödve, sértődött ábrázattal leparkolt – ferdén, aztán kiszállt a kocsiból, és becsapta az ajtaját.

Willie megcsóválta a fejét.

– Női sofőrök – dohogott. – Ennél sokkal, de sokkal jobban kell tudnia vezetni.

A nő dühös pillantást vetett rá, és egy szó nélkül elindult a szálló felé.

– Hé, ne legyél már Mr. Mindentudó – szólt rá a fiúra Hamish. – Lehet, hogy egész jól megcsinálta volna, ha hagyod, hogy maga oldja meg. Innentől felejtsd el, hogy rendőr vagy, és próbálj meg egy kicsit kedves lenni.

Willie hirtelen ideges lett, és a nyakkendőjét birizgálta.

– Megfelelően nézek ki, uram?

– Igen, igen, csak vigyázz a szádra.

Priscilla a hallban várta őket.

– Doris már ott van a bárban – kezdte. – Azt javasoltam neki, hogy igyon valamit és nyugodjon meg. Valami idióta pasas megpróbálta kioktatni, hogyan parkoljon.

Hamish magában felsóhajtott.

Doris Ward egyszerű fiatal nő volt, vastag szemüveggel és enyhén nyúlszerű szájjal. Blúzt és szoknyát viselt, hozzá skót kockás rövidkabátot.

Kezet fogott Willie-vel és Hamishsel, aztán Willie-hez fordult.

– Tudhattam volna, hogy maga rendőr.

– Elnézést – nyögte Willie feszengve, miután Hamish oldalba bökte a könyökével. – Kiment a fejemből, hogy nem vagyok szolgálatban.

– Biztos vagyok benne – mondta Doris –, hogy amikor szolgálatban van, más dolga is akad, mint a női vezetőket szekálni.

– Maga angol, nemdebár? – kérdezte Hamish, eltökélten, hogy megváltoztatja a társalgás menetét. – Köszönöm, Priscilla, nekem bármilyen alkoholmentes ital megfelel, de Willie-nek egy whiskyt kérek.

– Igen, angol vagyok – mondta Doris. – Eléggé elhagyatott egy hely ez, igaz?

Ezzel mindenki egyetértett, valóban, a hely elhagyatott, aztán jó nagy csend támadt.

– Willie a városból való, Strathbane-ból – szólalt meg végül Hamish. – Kicsit nehezére esik megszokni a falusi életet.

– Sok barátja van már a faluban? – érdeklődött Doris udvariasan.

– Nem, itt a faluban nem annyira – mondta Willie –, de Strahtbane-ban van egy jó kupac barátom.

– Csomó… – sóhajtott Hamish az orra alatt.

– Ami azt illeti – kezdett nekibátorodni Willie –, én igazából mindig utazni akartam. Van Amerikában egy nénikém, akit meglátogathatok.

– Amerika mely részén? – kérdezte Doris.

– Saját lakása van San Franciscóban, csak kettyinteni kell benne, és minden magától működik.

Doris elvihogta magát.

– Ezekben az AIDS-es időkben nagyon biztonságos lehet…

Willie először értetlenül bámult rá, aztán a megvilágosodás fénye ömlött el az arcán.

– Ajj, na, úgy értem, kattintani, és minden gombnyomásra megy.

– Maga is szívesen utazgatna, Doris? – kérdezte Hamish.

– Ó, nem is tudom. – Vastag szemüvege mögül a lány kacér pillantást

vetett rá. – Talán inkább férjhez megyek.

– Nagyon helyes – mondta Willie lelkesen. – Meg kell mondanom, üdítő manapság olyan nőszeméllyel találkozni, akit nem érdekelnek ezek a fenimista ostobaságok.

– Úgy érti, feminista – javította ki Doris. – Ha már kritizálni akar valamit, legalább mondja ki helyesen. Úgy gondolja, hogy minden nőnek férjhez kellene mennie és gyerekekkel foglalkoznia?

– Miért ne? – kérdezte Willie, és elnézően mosolygott rá. – Hiszen erre születtek.

– Maga a sötét középkorból jött – jegyezte meg Priscilla halkan. – A vacsora alighanem elkészült. Mindenki hozza magával az italát.

– Beszéltesd a lányt saját magáról – sziszegte Hamish Willie fülébe, miközben az ebédlő felé sétáltak.

Ám alighogy leültek, Doris elővett egy doboz cigarettát, kivett egy szálat és rágyújtott.

– Tudja, hogy tönkreteszi a tüdejét? – csapott le rá Willie. – A cigaretta valóságos gyilkos, mellesleg a bőrnek is árt. Én már látom a hatását a…

– Mi lesz a vacsora? – kérdezte Hamish hirtelen feltűnően hangosan és harsányan.

– Skót zöldséges húsleves kezdetnek – mondta Priscilla –, azután steak. Új szakácsunk van. Sajnos meg kellett válnunk a régitől azután a gyilkosság után, amiről már beszéltem neked – folytatta Dorishoz fordulva.

Doris csodálattal pillantott Hamishre.

– Hallottam, hogy maga oldotta meg – mondta. – Mesélje el nekem.

Hamish általában túl szerény volt ahhoz, hogy magáról beszéljen másoknak, de most tartott Willie fiaskóitól, és hosszasan ecsetelte a történetet Dorisnak. Priscilla nyugtalanul látta, hogy a lány valósággal issza Hamish szavait, és képtelen levenni róla a tekintetét.

Az este menete egyre rosszabbra fordult. Hamish azelőtt nem látta, hogy Willie bármi erősebbet ivott volna, mint teát vagy kávét. Ám most a whisky a vacsora előtt, a bor a vacsora közben, és a brandy a vacsora után gyorsan a

fejébe szállt. Ahogy Hamish befejezte a történetet, Willie a saját eseteiről kezdett beszélni, ami leginkább nyilvános zaklatásai lehangoló katalógusának hangzott. Valóságos zseninek tűnt abban, ahogy észrevette a lapos autógumikat, a lejárt autópálya-matricákat, mindenféle, autóval kapcsolatos egyéb hiányosságot, és az összes létező hibás parkolást a bolygón. Szentül meg volt győződve róla, hogy remek sztorikat mesél azokról, akik megdühödtek rá és mindenféléket a fejéhez vágtak. Akkorákat nevetett, hogy már patakzott a könny az arcán. Willie még soha nem szórakozott ilyen jól. Határozottan úgy érezte, ő a társaság lelke, a parti középpontja.

Hamish végül egy álmodozva mosolygó Willie-t terelt ki a Land Roverhez.

– Ezt aztán szépen összekutyultad – korholta, miközben Lochdubh felé hajtott a hangafüves sötétségben. De nem jött válasz. Willie elaludt.

Most aztán mi a nyavalyát kezdjek vele? – töprengett Hamish elgyötörten. Közben látta, hogy a parókia mögött, a mezőn, az ócska busz lefüggönyözött ablakai mögül fény szűrődik kifelé. Nem tetszett neki a látvány. Nem tetszett neki az idegenek veszélyt sejtető jelenléte.

Azzal nyugtatgatta magát, hogy úgyis hamar elunják magukat a faluban és továbbállnak. De az „utazók” szeretnek karavánokban haladni. Furcsállta, hogy ez a kettő itt magában csavarog.

A rendőrőrs előtt felébresztette Willie-t, és szigorúan ráparancsolt, hogy azonnal menjen be és feküdjön le. Aztán telefonált Strathbane-be. Jimmy Anderson túlórázott, így hát felvette a telefont. Mint elmondta, nem talált semmit Cherylről és Sean Gourlay-ról a glasgow-i rendőrségnél, kivéve, hogy a férfi ténylegesen letette a vezetői vizsgáját nemrégiben, innen az új jogosítványa.

– Próbáld meg a Scotland Yardot – sürgette Hamish. – Lássuk, ők elő tudnak-e állni valamivel.

– Minek? Amúgy is túl vannak terhelve munkával – tiltakozott Anderson. – Mit tett ez a Sean nevű fickó?

– Egyelőre… még semmit – mondta Hamish. – Nézd, csak tegyünk egy próbát!

– Tegyél te egy próbát! – vágott vissza Anderson. – Nekünk itt bőven elegendő munkánk van. Szerintem némiképp eltúlzod ennek a Sean nevű figurának a jelentőségét. Várd meg legalább, amíg csinál is valamit.

Hamish letette a telefont. Úgy érezte, hülyét csinál magából. Tényleg nem volt indoka, hogy felhívja a Yardot.

Mellesleg, mit mondana nekik? Hogy balsejtelmei vannak, előérzetek gyötrik?

Sean legkésőbb jövő héten eltűnik a szeme elől. Ezzel a megnyugtató gondolattal végre ágyba bújt.

Második fejezet

„Nem hisszük a gonoszt,
míg meg nem tapasztaltuk.”

Jean de la Fontaine

Egy hét múltán azonban a busz még mindig ott parkolt a lelkészlak mögött. Cheryl sokkal tisztábban, ápoltabban és békésebben sétálgatott a faluban és a mocsár környékén, mint ahogy Hamish először látta. Őt és Seant alig lehetett kettesben látni. Úgy tűnt, a párocska kellő népszerűségre tett szert a falu lakói közt, akik mind tősgyökeres felföldiek voltak, és az utazókkal kapcsolatban roppantul tudták értékelni az eredendő lustaságot. Hamish egyszer meghallotta, amint az egyik falubeli asszony nevetve ezt mondja a másiknak:

– Az a Sean Gourlay bármikor lefőzi a mi Hamishünket, amikor semmittevésről meg tétlenkedésről van szó…

Hamish úgy érezte, ez különösen igazságtalan, mivel hirtelen egy csomó apró-cseprő baleset és bűnügy akadt, amivel foglalkoznia kellett. Olajos serpenyők lobbantak lángra, autók koccantak össze, birkák kóboroltak széjjel, gyerekek vesztek el, határvillongások törtek ki földszomszédok között, vadorzók és orvhalászok szorgoskodtak, meg egy sereg más ügy adódott, amelyek drámai eseményeknek tűntek, de végül egytől egyig mind jelentéktelennek bizonyult, és megoldódott. Különösen annak a három eltűnt gyereknek az esete nyugtalanította, akikről aztán kiderült, hogy ellógtak az iskolából és horgászni mentek. De ezzel együtt ez a sok vacakság rengeteg papírmunkát jelentett, és Hamish úgy találta, még mindig gyorsabb, ha ő maga végzi el, mintha javítgatnia kellene Willie fogalmazványait.

Az időjárás még mindig enyhe volt az évszakhoz képest, az összes folyó és csermely habzott a tőzegtől, mint a sör, ahogy az olvadó hótól táplálva leszáguldottak a dombokról és hegyekről. A levegőt megtöltötte a rohanó vizek hangja. A mocsárban pólingok csipogtak, vitorláztak a fészkeik fölött, hosszú, hajlott csőrük történelem előtti külsővel ruházta fel őket. Irdatlan nagy, tejeskék ég feszült föléjük, bámulatos napnyugták érkeztek rózsaszín, pihés felhőkkel, amelyek hosszú füzérekben szálldostak odafent, minden egyes felhőcske olyan finom, mint valami ecsetvonás.

Hamish talán ki is verte volna a fejéből Sean Gourlay-t, ha a férfi nem csellengett volna szüntelenül a szálló ajándékboltja körül, ahol Priscilla dolgozott.

Sean rendszerint szokásos gúnyos pillantásával üdvözölte Hamisht, ahányszor kiballagott az ajándékboltból. Hamish megvárta, amíg látótávolságon kívül kerül, aztán bement Priscillához. – Nem kellene bátorítanod! – mondta neki.

– Miért ne? – kérdezte Priscilla hűvösen. – Első alkalommal egy ezüst-ametiszt gyűrűt vásárolt, másodjára egy mohersálat. Igazán remek vásárló.

– De honnan veszi a pénzt? – mérgelődött Hamish. – Véletlenül tudom, hogy a párocska postán kapja a munkanélküli-segélyt, ami nem sok.

– Talán van valami magánjövedelme – vélte Priscilla. – Nézd, Hamish, szerintem nevetséges, hogy milyen makacsul üldözöd ezeket a jövevényeket. Különösen, mivel te magad sem a kemény munkádról vagy híres.

– Ajj, de én tisztességesen keresem a kenyeremet – mondta Hamish ingerülten, cseppet sem tetszett neki, hogy Priscilla így védi a férfit.

– Hamish, mindketten tudjuk, hogy lazacot halászol illegálisan a folyóból.

– Csak azokat, amik visszamaradtak a vonulásból.

– Akkor is, az is lopás. Abba kéne hagynod az orvhalászatot.

– Én a dinamittal halászókat üldözöm, azért vagyok ott – magyarázta Hamish duzzogva. – Semmilyen kárt nem okozok.

– Most, hogy ott van neked Willie, valószínűleg még annyi dolgod sincs, mint eddig – folytatta Priscilla.

– Éppen ellenkezőleg, kétszer annyi a munkám. Az a fickó csak úgy ontja magából a feladatokat. Igazán remek ötlet volt tőled, hogy házasítsuk meg, de nincs egyetlen nő sem Lochdubh-ban, aki erre hajlandó lenne.

– Tudsz valamit Dorisról? – kérdezte Priscilla.

– Egy párszor odatelefonált a rendőrőrse, csak úgy barátilag – válaszolta Hamish.

A telefonkészülék a falon éles hangon csörögni kezdett. Priscilla felvette.

– Téged keresnek – mondta, és átadta Hamishnek a kagylót.

Mrs. Wellington hangja sipítva áradt ki a kagylóból.

– Hamish, a kis Roderick Fairley ott ragadt egy sziklán a folyóban, a híd alatt, és a víz percről percre magasabb. Hol mászkál? Miért nincs senki a rendőrségen? Miért…

Hamish a pultra ejtette a telefonkagylót.

– Egy kisfiú csapdába esett egy sziklán az Anstey folyón – hadarta Priscillának. – Kérlek, próbáld meg elérni Willie-t.

Miközben kirohant, még mindig hallotta Mrs. Wellington sipítozását a kagylóból.

Gyorsan a faluba hajtott. Már messziről látta a férfiak és nők sorát, akik az íves híd korlátján áthajolva bámulták az Anstey folyót.

Kiugrott a Land Roverből, és félrelökte őket.

Roderick Fairley, egy pufók kis ötéves, akinek éppoly lángvörös haja volt, mint magának Hamishnek, lovaglóülésben ücsörgött egy nagy sziklán a folyó közepén, amely fülsiketítő robajjal tajtékzott körülötte.

– A folyó rohamosan emelkedik – kiáltotta egy férfi Hamish fülébe. – Ledobnánk a kölöknek egy kötelet, de annak a víznek az ereje tövestől kitépné a karját!

– Hozzanak egy létrát! – rendelkezett Hamish, és a híd oldalán leereszkedett a folyópartra. A víz iszonyatos erővel száguldott, vízesésként zubogott a híd alatt és örvénylett a nagy sziklák körül, majd alázuhogott ott, ahol a sziklák egyikén a fiú kuporgott rémülten. A víz fölött szivárvány ívelt. Hamish tölcsért formált a tenyeréből, hogy odakiáltson a fiúnak, de ráébredt,

hogy Roderick nem hallaná a hangját a folyó robaján keresztül.

– Itt van Jimmy egy létrával! – kiáltotta egy hang, és Hamish megfordult.

– Hozzák ide! – parancsolta. – Keresztbe fektetjük a folyó felett a parttól a szikláig!

Még több arc jelent meg a híd mellvédje felett. Jimmy Gordonnak, az egyik favágónak a segítségével Hamish átnyújtotta a hosszú létrát a folyó felett, és a sziklára fektette. A halálra rémült Roderick mozdulatlanul ült, szája hangtalan üvöltésre nyílt.

– Nem valami stabil – ordította Jimmy.

– Hogy a fenébe került oda? – kérdezte Hamish.

– A barátja azt mondja, egyik szikláról a másikra ugráltak, aztán a folyó hirtelen nagyon megemelkedett – felelte Jimmy.

Még több férfi jött oda.

– Most! – kiáltotta Hamish, és ledobta a sapkáját a folyópartra. – Tartsák szilárdan a létrát!

Hamish óvatosan araszolni kezdett a létrán a szikla felé. A tömeg néma csendben, lélegzet-visszafojtva figyelte. A víz morajlása egyre hangosabbnak és erősebbnek tűnt. Miközben előrehúzta magát a létrán, Hamish kiabált:

– Ne félj, Roddy! Már majdnem ott vagyok!

Ekkor a víz robajlása még hangosabb lett, és vele együtt a hídon és a parton álló nők rémült, éles sikoltozása is. Hamish ijedt pillantást vetett a folyón felfelé, és látta, hogy a hegyoldal felől hatalmas vízfal rohan egyenesen a híd irányába. Hirtelen előrelódult, és megragadta a gyereket pontosan abban a pillanatban, amikor a víz lecsapott rájuk.

Priscilla épp időben érkezett ahhoz, hogy lássa, amint a tömeg szétrebben a hídról, még mielőtt az áradat odaér, és még látta Hamish vörös üstökét is eltűnni a rohanó víz alatt. Meg-megbotolva, szitkozódva és sikoltozva futott le a partra, áttörtetve a sziklákon, az erdei fenyők göcsörtös gyökerein, a vadszeder tüskés indáin. Tekintete sebesen pásztázta a rohanó áradatot, majd a vizet. De semmit és senkit nem látott.

A falu minden pontjáról emberek rohantak a víz felé.

Priscilla zihálva torpant meg a parton. Mrs. Fairley, a kisfiú anyja zokogva térdelt, és kelta nyelven fohászkodott az ősi istenekhez, hogy adják vissza neki a fiát.

Aztán a víz felszíne megtört, és Hamish feje tűnt elő. Szorosan tartotta a gyereket. Partra úszott vele, Priscilla és a többiek pedig begázoltak eléjük.

– Gyorsan – zihálta Hamish. – Lehet, hogy még életben van.

A fiú mozdulatlanul feküdt a karjaiban.

Hamish lefektette partra, és hevesen pumpálta a gyerek mellkasát. Egyszer csak a fiú szájából víz tört elő, majd köhögve, sírva felült.

– Él! Él! Roddy él! – A hír percek alatt szétfutott a parton. Mrs. Fairley azon nyomban elájult. Dr. Brodie érkezett sietve az orvosi táskájával, és gyengéden félretolta Hamisht. Hamish kimerülten ült a parton, két tenyerébe temetve az arcát.

– Hamish, Hamish, azt hittem, véged van – súgta a fülébe Priscilla.

– Ajj – mondta mélyet sóhajtva Hamish –, én is azt hittem.

– Összeverted magad a sziklákon?

– Nem, akkora volt a víz, hogy átsodort minket fölöttük. Honnan jöhetett ez az áradat?

– A Drum Loch odafent a hegycsúcson megtelt olvadt hóval, és kitört – mondta Archie Maclean, a halász. – Nem is láttam hasonlót ’46 óta.

Egy mentőhelikopter ereszkedett le kicsivel odébb. Hamish megborzongott.

– Életben marad – mondta dr. Brodie. – A biztonság kedvéért a helikopterrel kórházba visszük. Az anyja jobb, ha vele tart, én meg csatlakozom hozzájuk. Maga meg menjen haza és igyon egy forró italt, Hamish. Nem tört csontja?

– Nem, jól vagyok – válaszolt. Aztán Priscillával a nyomában elindult, keresztül a tömegen. Az emberek megveregették a vállát, rázogatták a kezét, ahogy áthaladt közöttük.

– Merre van Willie? – kérdezte Hamish.

– Nem tudom – felelte Priscilla –, semerre sem látom.

Együtt mentek el a háborgó folyótól. Egy moszattal borított, kőből faragott

lépcsősorhoz értek, amelyet a part szikláiba vájtak, és felmentek rajta a vízparti sétányig. Előttük, az út másik felén ott állt a Napoli étterem, és az oldalajtó mellett, egy színészbejáró felügyelőjének laza tartásával ott állt Willie.

– Willie! – kiáltott rá Hamish.

Willie bűntudatosan összerezzent, futva odasietett hozzájuk, láthatólag csak most hatolt el a tudatáig a tömeg meg a helikopter látványa, na meg a csuromvizes, csöpögő Hamishé.

– Mi történt, uram? – kérdezte.

– Hamish épp most mentett meg egy kisfiút attól, hogy belefulladjon a vízbe – közölte Priscilla.

– Te hol voltál? – kérte számon Hamish.

– Én csak meglátogattam Miss Liviát – védekezett Willie, és elvörösödött. – Szerettem volna látni, hogy boldogul, mivelhogy a kötelességeimhez tartozik ellenőrizni az újonnan gyöttek hogylétét.

– A te kötelességed az – mondta Hamish felbőszülve –, hogy bajban lévő embereken segíts. Eredj vissza a rendőrségre, és ülj ott a telefon mellett addig, amíg azt nem mondom, hogy elmehetsz. Gyerünk!

Willie durcásan megbökte a sapkáját a mutatóujjával, és lógó fejjel elkullogott.

– El kell tűnnie innen – háborgott Hamish.

A vállalkozó szellemű Mr. Patel, a helyi szupermarket tulajdonosa lefilmezte Hamish Macbeth drámai életmentését a videokamerájával, amelyet egyébként speciális alkalmakra kölcsönzött ki, úgymint esküvők és táncmulatságok. Aztán eszeveszett sebességgel elautózott a Felföldi Televízió központjába, ahol szép pénzért eladta nekik a videót.

Blair főfelügyelő éppen szabadnapos volt, és a tévékészülék előtt szeretett volna ejtőzni, így részesülhetett abban a kétes élvezetben, hogy megláthatta a híradóban a hős Hamisht. Mr. Patel igazán jó munkát végzett. Minden rajta volt a filmen – ahogy a fenyegető árhullám lecsap, ahogy Hamish eltűnik,

majd újra felbukkan a fiúval. Még idézték is a szavait: „Lochdubh-i székhelyén, a rendőrőrsön Hamish Macbeth őrmester úgy nyilatkozott, hogy csak a kötelességét teljesítette.” Az idézet éppenséggel Willie-től származott, akinek azt mondták, hogy a sajtó bármilyen érdeklődésére ezt kell felelnie.

Blair beleharapott a hüvelykujjába, és dühösen meredt a tévékészülékre. Valamit csinálnia kell Macbethtel, különben egyre feljebb fog mászni a ranglétrán, egészen addig, míg a végén még az ő felettese lesz. Valamilyen módon meg kell fosztania Hamisht a dicsőségétől!

A következő nap a sutherlandi időjárás hirtelen szeszélyes változásainak egy fajtájával köszöntött be. A szél északkeletire fordult, hóvihar festette fehérre a tájat, elzárva az utakat és elvágva Lochdubh-ot a világ többi részétől.

Harry Tennant, a szemetes, akinek rossz időben a csikorgó homokszóró kocsit és egyben hókotrót is vezetnie kellett, már előre megünnepelte a kocsmában a megnövekedett túlóraszámot, ennek következtében elaludt a kormánykeréknél és belefordította a kocsit az árokba, így az utak felszóratlanok maradtak. Hamish úgy érezte, hogy a Tommel Kastélyszálló Ausztráliába költözött, olyannyira megcsappantak az esélyei, hogy odajuthat és találkozhat Priscillával. Az élmény, hogy csaknem belefulladt a folyóba, erősen felkavarta. Az élete mindeddig nyájasan folydogált előre medrében, de most úgy érezte, változtatnia kell rajta. Még sosem utazott. Egy egész világ várt rá Lochdubh határain túl, ahol ő pillanatnyilag el volt temetve a hóban Willie és a kutyája társaságában. Legutóbbi komoly esete kapcsán túl kellett adnia a televízióján, hogy megvesztegessen valakit, és most nem volt semmi, ami felderíthette volna a borús időben, ráadásul Mr. Patel csekély könyvkészletének is rég a végére járt.

Kiment a szakadó hóba, hogy megetesse a tyúkjait, aztán ösvényt lapátolt a kapuig, miközben pontosan tudta, hogy csak az idejét vesztegeti. Később kissé alábbhagyott a havazás. Amikor végignézett a parton, meglátott egy magas alakot, aki sítalpakon kifelé tartott a faluból. Sean volt az. És Sean határozottan a Tommel Kastélyszálló irányába haladt. Hamish visszament a

házba, és éppen saját síléceit csatolta fel, hogy utánaeredjen, amikor Willie jött át az irodából.

– Két hegymászó van odafent a hegyen a Drum Lochnál. Ott ragadtak az egyik kőszirten. Az a pásztor, Jamie Macfarlane most telefonált, hogy megmondja, látja őket, de nem tud odajutni hozzájuk.

– Felhívtad már a hegyi mentőket?

– Még nem.

– Akkor hívd, és vedd fel a sílécedet.

– Nincsenek síléceim.

– Kint a bódéban van egy második pár.

– De nem tudok síelni. A városban nem volt szükség ilyen dolgokra.

– Akkor sürgősen kezdj el telefonálni. – Hamish felállt, és egy pár hócsizmát csatolt a hátára, aztán átvetett a vállán egy táskát az elsősegélynyújtó orvosi csomaggal.

Willie meglehetősen morcosan tért vissza az irodába.

A hatalom nem valami jó dolog – gondolta bánatosan Hamish, miközben kiment a hóba. – Willie csakis bajnak van a nyakamon, és mégis olyan, mintha én piszkálnám állandóan.

Priscilla éppen befejezte a leltározást. Az időjárás ellenére is kinyitotta a boltot, hiszen a szálló tele volt, és a vendégek gyakran beugrottak egy kis beszélgetésre, vagy hogy vegyenek valami szuvenírt, amit hazavihetnek.

Az üzlet ajtaja kitárult, és egy kevés kavargó hó röppent be rajta. Az ajtóban Sean Gourlay állt vigyorogva, éppen a símaszkját vette le.

– Mi szél hozta ide? – érdeklődött Priscilla. – Ez igazán nem az a nap, amikor ajándékokat vásárol az ember.

A férfi lehajolt, és leoldozta a síléceit. Aztán levette az anorákját, és egy szék hátára terítette. – Úgy gondoltam, kaphatnék egy csésze kávét és egy kis beszélgetés is beleférhet – mondta, és a lányra mosolygott. – Szörnyen unalmas ez a havazás.

Miközben beszélt, egészen közel ment Priscillához. Ellenállhatatlanul

jóképű – gondolta Priscilla nem először. De hát nem feledkezett meg Cherylről.

– A barátnője hogy bírja? – érdeklődött, míg hátralépett és megfordult, hogy töltsön a férfinak egy csésze kávét.

– Siránkozik, mint mindig – mondta Sean könnyed nevetéssel. Elvette a csészét. – Cheryl igazából nem a barátnőm.

– Ó, igazán? – kérdezte hűvösen Priscilla.

– Tudom, furán hangzik, de együtt élt egy fickóval, aki kidobta, és nem volt hova mennie. Inkább azt árulja el, hogy egy ilyen szépség, mint maga, mit tud csinálni ebben a porfészekben?

– Nekem épp elég elfoglaltságot ad a családi vállalkozás – mondta Priscilla. A férfi puszta jelenléte klausztrofóbiás érzéseket keltett benne. Fűzöld szeme hipnotikusan szikrázott, és csak úgy áradt belőle a férfiasság.

– Még sosem érezte, hogy szívesen elmenekülne innen?

– Nem. Szeretek itt lenni.

– És mi a helyzet a fiúbarátokkal?

– Törődjön a maga dolgával.

A férfi higgadtan mosolygott.

– Nincs túl sok érdekesség errefelé – mondta. – Maga nem illik ide. Túlságosan ragyogó egy ilyen helyhez képest.

Priscilla türelmetlenül felsóhajtott.

– Óhajt valamit vásárolni?

– Meglehet. – A tekintete végigfutott az árukészleten, majd megállapodott Priscilla kabátján és sálján, amelyek a pult mögött lógtak egy fogason. – Talán azt a sálat.

– Az az enyém.

– Nem baj, attól még megvenném. Szeretnék valamit, ami a magáé.

– Talán jobb lenne, ha elmenne, Mr. Gourlay.

A férfi megkerülte a pultot és odalépett mellé, egészen közel.

– Nem, nem hiszem – mondta lágy hangon. – Addig nem, amíg meg nem kapom azt a sálat.

Priscilla a pult végéig hátrált, és gyorsan megnyomta az alatta lévő riasztó gombját. Abban a pillanatban, hogy megtette, már ostoba döntésnek érezte. Nem volt rá oka, hogy ennyire megijedjen ettől az embertől. Éppen eleget kísérleteztek nála a férfiak.

– Igya meg a kávéját és menjen el – mondta határozottan. – Vesztegeti az időmet, és sok a dolgom.

Kicsapódott az ajtó, és Dougie, a vadász állt ott, kezében puskával.

– Hallottam a riasztót – mondta.

Priscilla most aztán még ostobábbnak érezte magát.

– Azt hiszem, véletlenül nyomtam meg. Ez itt Mr. Sean Gourlay, Dougie. Éppen távozik.

Sean felcsatolta a síléceit, felvette a dzsekijét. A fekete símaszkot az arcára húzta.

– Viszlát, szépségem – mondta, és eltűnt.

– Tényleg véletlenül nyomta meg a gombot? – kérdezte Dougie.

– Nem – felelte Priscilla. – Megijesztett. Nem is tudom, miért.

– Ha megint jön – mondta Dougie –, csak nyomja meg a gombot. És szóljon Hamishnek.

– Nem szükséges – mondta Priscilla. – Különben is, valószínűleg a konyhájában üldögél, a lábát a kályhán melengetve.

Aztán felkiáltott.

– A sálam eltűnt! Csakis Sean vihette el!

– A mindenit, most már fel kell hívnia Hamisht. Ez lopás.

Sean könnyedén siklott lécein a falu felé. Már hallott bizonyos pletykákat a helyi rendőrről és Priscilláról. Némelyek azt mondták, a férfinak tetszik Priscilla, némelyek azt, hogy a lánynak tetszik Hamish. De akárhogy is, Sean azt akarta, hogy Hamish lássa őt Priscilla sáljával a nyakában. Kész mulatság lesz felbosszantani azt a felföldi disznót. Egy nagyot káromkodott. Hamish egyáltalán ráismer erre a sálra? És mi van, ha az a fontoskodó lotyó feljelenti őt lopásért Hamishnél? Akkor a rendőr pontosan azt kapja, amit szeretne:

ráteheti a kezét. A francba. Gyorsan visszairamodott, és úgy intézte, hogy a bolt hátuljához érkezzen. Most kevésbé havazott. Belesett az ablakon. Priscilla éppen a kabátját vette fel. Aztán leoltotta a lámpákat, kiment, és bezárta maga mögött az üzlet ajtaját.

A férfi várt pár percet, majd halkan előresiklott a bejárathoz. Kicipzározta zsebét, és kivett belőle egy kisméretű szerszámkészletet. Gyakorlott mozdulatokkal babrált kicsit a zárral, amíg kattant a retesz, aztán könnyedén kinyitotta az ajtót. Csupán pár pillanat volt, míg gyorsan besurrant, és a pult mögé hajította a sálat. Aztán ugyanolyan gyorsan kint termett, és bezárva maga mögött az ajtót, eltűnt.

Hamish Macbeth végre elvergődött a szirten rekedt hegymászókhoz. Egyiküknek egyáltalán nem esett baja, de a másiknak a lába több helyen eltört. Hamish beadott neki egy injekciót, aztán lámpájával vészjelzéseket adott le, és reménykedett, hogy ő maga sem fog meghalni a természet veszélyeinek kitéve, mielőtt a hegyi mentők megtalálják őket. Túl kimerült volt ahhoz, hogy megleckéztesse ezeket a gyakorlatlan túrázókat, amiért Észak-Skócia zord hegyei közt ilyen időben hegymászásra indultak. Szerencsére a havazás valamicskét alábbhagyott, de rettentő hideg volt.

Nagy megkönnyebbülésére hamarosan meghallotta a helikopter propellerének hangját, felállt, és integetni meg kiabálni kezdett.

Egyesével beemelték őket a helikopterbe, elsőként a sérült férfit egy hordágyra szíjazva.

– Engem tegyenek le a faluban! – próbálta Hamish túlordítani a helikopter hangját. A pilóta bólintott.

Amilyen hihetetlenül sokáig tartott, míg fáradságosan felmászott arra a sziklaszirtre, éppolyan gyorsan visszasurrant vele a nagy gép, és letette őt a folyóparton a Lochdubh Szálló tágas, üres parkolójában. Kimerülten baktatott az őrsig, minden izma sajgott.

Igencsak dühbe gurult, amikor az állomást őrizetlenül találta, és észrevette, hogy a konyhai kályha kialudt. De Willie-t talán sürgősen elhívták valahova.

Visszajátszotta az üzenetrögzítőt, és meghallotta Priscillát, aki kérte, hogy hívja vissza.

Már tárcsázta is a lányt, aki elmesélte a sál ellopásának történetét. Miközben Priscillával beszélt, a kintről behallatszódó kaparászásból, csikorgásból és surrogásból arra következtetett, hogy a helybéli hókotró ismét munkába lendült.

– Ne aggódj – nyugtatta Priscillát. – Bizonyos értelemben ez a mai nap legjobb híre. Most aztán megszabadulhatok attól a semmirekellőtől.

Hagyott egy üzenetet Willie-nek, aztán beült a Land Roverbe, és lassan elindult a frissen letakarított úton. A lelkészlaknál megállt. Az elülső szobában égett a villany, és látta, hogy Sean a lelkésszel és a feleségével együtt ül az étkezőasztalnál. Cherylnek nem volt nyoma.

Nos, gondolta elégedetten, ugyan mit fognak szólni az ő ártatlan báránykájukhoz, ha meghallják, hogy lopott?

Mrs. Wellington nyitotta ki az ajtót, és kelletlenül mérte végig az őrmester langaléta termetét.

– Mit akar, Hamish?

– Szót váltani Sean Gourlay-val.

– Jöjjön be.

Hamish követte az asszonyt a lelkészlak étkezőjébe.

– Sean Gourlay – mondta hangosan –, letartóztatom önt tolvajlásért, és meg kell kérnem, hogy kövessen a rendőrségre. Bármi, amit mond…

– Egy pillanat – vágott közbe Sean könnyedén. – Mit loptak el?

– Miss Halburton-Smythe sálját. Maga vitte el az ajándékboltból ma délután.

– Ez nevetséges – szólt közbe Mrs. Wellington. – Talán elvesztette a lány.

– Igazán túlzás ekkora ügyet csinálni egy sálból – jegyezte meg a lelkész. – Az én esernyőmet is ellopták, amikor legutóbb a Lochdubh bárban jártam, de senki sem törődött vele.

– Mindazonáltal – mondta Hamish –, én most…

– Badarság – mondta Mrs. Wellington. – Most azonnal felmegyünk és

körülnézünk abban az ajándékboltban, és jegyezze meg, amit mondok, biztos vagyok benne, hogy ott találjuk azt a sálat. A fiatal lányok olyan hanyagok tudnak lenni.

– Ha ragaszkodnak hozzá – mondta Hamish. – Legalább felvehetem Priscilla panaszát, ha ott vagyunk.

Felvitte őket a kocsiján a kastélyig, miközben végig kellett hallgatnia Mrs. Wellington kiselőadását arról, hogy manapság a rendőrség szüntelenül zaklatja az ártatlan embereket, ahelyett, hogy a valódi bűnözőket üldözné.

Priscilla rá se nézett Seanra, amikor velük együtt elment az ajándékboltig, majd kinyitotta az ajtót és felkapcsolta a villanyt.

– A sálam a kabátommal együtt azon a fogason lógott, a pult mögött – mutatta. – És Mr. Gourlay kijelentette, hogy kell neki.

– Minek? – kérdezte élesen Hamish.

– Csinos darab, és arra gondoltam, a kicsi Cheryl örülne neki.

– Nekem nem ezt mondta! – tiltakozott Priscilla.

– Sok hűhó semmiért – szólt közbe Mrs. Wellington, miközben bepréselte terjedelmes hátsóját a pult mögé. – Talán leejtette azt a sálat. Talán itt lesz valahol a padlón. Nicsak, itt is van! – Felkapta és felmutatta. – Ez az a sál?

– Igen – felelte döbbenten Priscilla –, de hogy…?

– Hogy került oda? – fejezte be helyette a mondatot Mrs. Wellington. – Sehogy se került sehova. Csak ott hevert, ahova maga leejtette. Maguk ketten ártatlan embereket gyanúsítanak és üldöznek. Igen, Hamish, nagyon jól tudom, hogy maga feni a fogát Seanra attól a perctől kezdve, hogy megérkezett.

Még akkor is könyörtelenül kárált tovább, amíg kimentek Hamishsel a kocsihoz. A szidalmak akkor sem apadtak el, amikor Hamish megállt a lelkészlak előtt.

– És Miss Halburton-Smythe a maga befolyása alatt áll. Maga pedig rosszindulatúan fantáziál – folytatta a lelkészné. – Pedig Priscilla egy úrihölgy! Tudom, hogy elvileg egy osztályok nélküli társadalomban élünk, de jobban tenné, Hamish Macbeth, ha inkább magafajta nőket kerülgetne!

Sean élvezettel felkuncogott. Hamish dühösen és kimerülten indult haza, de a Napoli étterem előtt a fékre kellett taposnia. A gyertyafényes homályban ugyanis Willie-t látta egy ablak előtti asztalnál ülve.

Besietett az étterembe és a fiú fölé tornyosult, aki összerándult, mikor meglátta.

– Mit képzelsz, mi a nyavalyát csinálsz itt? – ordította Hamish.

Lucia odaszaladt.

– Nekem segített! – sírni kezdett.

– Ha megkérhetném… – A vén Mr. Ferrari fensőbbségesen közeledett. – Fogja vissza magát, őrmester. Ez a derék rendőr segített Luciának kisúrolni a tűzhelyet a konyhában, és mesteri munkát végzett. Ha Skócia összes kopója ilyen segítőkész lenne, akkor talán a rendőrségről is másképp vélekednének az emberek.

Hamish hirtelen lezöttyent a Willie-vel szemben lévő székre.

– Hát itt mindenki megőrült? Kezdjük az elején, Willie. Miért hagytad el az őrhelyedet?

– Minden olyan rém csendes volt – hadarta Willie. – Csak azt gondoltam, idenézek a konyhaajtóhoz, hogy lássam, Lucia jól van-e. A kötelességeim közé tartozik, hogy…

– Igen, igen – vágott közbe Hamish –, ugorjunk.

– És itt találtam, ahogy sikátolja a tűzhelyet a fiatal kezeivel, és egyáltalán nem tudta jól, egy cseppet se. Ehhez tiszta ammónia kell. Mondtam, hogy nekem van egy üveggel az állomáson. Csak meg akartam mutatni neki, de aztán elkezdtem megcsinálni és elfeledkeztem az időről, és aztán Mr. Ferrari aszonta, hogy üljek le, és megkínált egy üveg borral. Szóval épp csak ittam egy pohárral ezt a csantit, mikor maga megjött.

– Chianti – javította ki Hamish.

– Ajj, nahát, épp ezt mondtam.

Hamish hátradőlt a székében, nézte a segédjét, és néhány mély lélegzetet vett. Ha Willie nem lenne itt Lochdubh-ban, gondolta, attól még az ő napja ugyanúgy telt volna. Ahelyett, hogy folyton ordít ezzel a szerencsétlen

flótással, megpróbálkozhatna egy kis kedvességgel.

– Egy kis bort? – kérdezte Mr. Ferrari, és nyomban le is tett egy poharat Hamish elé az egyik kezével, a másikkal meg feltartott egy üveg bort.

Hamish Macbeth felsóhajtott. Ha nem tudod legyőzni őket, csatlakozz hozzájuk…

– Az bizony jólesne – mondta.

Harmadik fejezet

„Te kéjenc, rád hozom a törvényt!
Elveszem az életedet!”

S. R. Crockett

Kemény fagy következett, ami karácsonyi üdvözlőlapot varázsolt Lochdubh-ból és lelassította az Anstey folyó zajlását.

Egy napon, amikor Hamish visszatért a falu körül tett kora reggeli sétájából, Willie zord képpel fogadta, és közölte, hogy a strathbane-i főkapitányságról keresték, és azonnal vissza kell hívnia Peter Daviot főkapitányt.

Hamish csodálkozva odatelefonált. A főkapitány nem volt elérhető, de a titkárnő átadta az üzenetét: Hamishnek személyesen kell jelentést tennie Strathbane-ben, a lehető leghamarabb, de hogy miről, azt nem tudta megmondani.

– Talán majd megint adnak valamilyen kitüntetést – vélekedett Willie –, a kiskölyök megmentéséért.

– Talán – felelte Hamish, és igyekezett nem törődni rossz előérzetével. – Habár, ha ez lenne a helyzet, akkor, gondolom, küldtek volna egy hivatalos levelet róla. Tartsd melegen a házat, Willie, én meg majd beszélek azzal az undok Blairrel a központi fűtésről, amit már rég megígért, de nem lett belőle semmi. Ellenőrizd a birkaúsztató papírokat és ne felejtsd el a járőrözést. Az utak alig járhatóak, és valaki bajba kerülhet. Használd a saját kocsidat. Nekem a Land Roverrel kell mennem. És még nem adtam a birkák elé a táplálékukat. Tedd meg, és gondoskodj róla, hogy elegendő innivalójuk is legyen.

– Aligha rendőri feladat – morogta Willie, aki láthatólag eltökélte, hogy makacsul duzzogni fog.

Alighogy Hamish kihúzta a lábát a házból, Willie máris rohant, és felhívta egy cimboráját a központban, hogy kiderítse, miért hívták be Hamisht.

– Hohó, becsületbeli ügy – mondta a barátja. – Bejött valami lotyó, a kapitány után sipítozott, és egy kiskölköt hurcolt magával. Azt mondja, a kölök apja Hamish Macbeth.

– Ó, egek! – kiáltotta Willie. El volt ragadtatva.

– Azt az egyenruhát meg a rangjelzést egy szempillantás alatt leszedik róla – mondta a jóbarát. – Azt hiszem, a lochdubh-i rendőrőrsnek holnap már te leszel a gazdája.

Willie megköszönte és letette a telefont. Átment a szolgálati lakásba és lassan körülnézett. A nappalit kitapétázhatja azzal a mutatós Regency-csíkos tapétával, amit a boltban látott, és megszabadul a ronda vén kandallótól, ami annyi koszt csinál, a helyébe pedig beszerez egy olyan elektromos kandallót, amelyben fahasáb-utánzatok vannak. Elfoglalja Hamish hálószobáját, ami nagyobb, mint az övé. Kihajítja a fatüzelésű sparherdet a konyhából, és a helyébe egy Calor gáztüzelésűt tesz be. Boldogan dörzsölte a markát. Kezdetnek már mehet is az az ütött-kopott vén karosszék, amit Hamish úgy szeret. Nem más, egy jó kis tavaszi nagytakarítás kell ennek a helynek. Vidáman fütyörészett, maga elé kötött egy köténytt, és munkához látott.

Hamish idegesen ücsörgött a főfelügyelő irodájában a Strathbane-i Főkapitányságon. Strathbane! Hogy mennyire utálja ezt a helyet! Komor, lélektelen város a tenger szélén, rothadó dokkokkal, roskatag házakkal, mindenre rátelepszik a reménytelenség szürke levegője.

Amikor Peter Daviot főkapitány belépett, Hamish talpra ugrott.

– Üljön le, Macbeth – mondta a főfelügyelő. Nem „Hamish”. Ez rossz jel.

– Miről van szó? – érdeklődött Hamish, és azon tanakodott, vajon Priscilla apjának halászati felügyelője látta-e, amint halászik a folyóban, és jelentette-e.

– Maggie Dunlopról van szó.

– Kicsodáról?

– Ugyan-ugyan, őrmester, beszéljünk mint férfi a férfival. Maggie Dunlop odalent várakozik a maga kisfiával.

– Az én…?! Ez valami rossz tréfa.

– Nem, Macbeth, szavahihető tanúi vannak, és fényképek, amelyekkel bizonyítani tudja, hogy maga az apa.

Hamish hátradőlt a székén, és egészen nyugodtan így szólt:

– Lássuk hát a nőt. Igazán le vagyok nyűgözve.

– Nagyon helyes. Rendkívül sajnálom ezt az ügyet. Úgy gondoltam, maga remekül dolgozik, és annak a fiúnak a kimentése a folyóból az egész állomány dicsőségére vált. – Megnyomott egy csengőt az asztalán, és így szólt: – Küldjék fel Miss Dunlopot. Mr. Blairnél tartózkodik.

– Blair… – mondta Hamish lassan. – Szóval ő van emögött?

– Fogalmam sincs, mire gondol. Történetesen ő volt itt, mikor a lány telefonált, igen kétségbeesetten, hozzá kell tennem.

Pár perc múlva kinyílt az ajtó, és Blair sietett be egy vézna lánnyal, aki egy piszkos kisgyereket szorongatott.

– Ó, Hamish! – kiáltotta, mikor meglátta a rendőrt. – Hogy tehetted ezt velünk?

– Még soha az életben nem találkoztam magával – jelentette ki Hamish határozottan.

A lány sírni és vinnyogni kezdett, a kölyök üvölteni. Blair két fényképet lökött Hamish elé.

– Hát ehhez meg mit szól?

Hamish megrökönyödve bámulta a fotókat. Két pillanatkép volt vele és Maggie-vel. Ő mosolygott, karja a lány vállán pihent. Mindkét fotón egyenruhában volt.

– Ezek csak hamisítványok lehetnek – mondta.

A kölyök hirtelen abbahagyta a sírást és tágra nyílt szemmel bámulta Hamisht.

Mr. Daviot előrehajolt és összekulcsolta a kezeit.

– Mind vétünk hibákat – mondta. – Ez három évvel ezelőtt történt, Miss Dunlop szerint. Azt mondja, számtalanszor írt magának, és kérte, hogy támogassa a gyermeket, de soha nem kapott választ.

– És vajon ki az a roppant megbízható szemtanú vagy szemtanúk? – kérdezte Hamish ingerülten.

– Mr. és Mrs. John Tullyfeather, akik Maggie szomszédságában laknak, és tanúsítják, hogy maga gyakran járt nála.

– No és hol laknak ők, meg ez a nő itt?

– A Nelson Mandela lakótelepen, a régi kikötőben. Hagyja abba ezt a komédiázást, Hamish. Nagyon jól tudja, hogy Maggie a 23-as számban lakik.

Blair durván felnevetett

– Manapság nem lehet csak úgy félrelépni, Hamish, minden következmény nélkül – jelentette ki.

– Ennyi elég ebből! – csattant fel Mr. Daviot. – Visszatérhet a kötelességeihez, Blair.

Blair vonakodva távozott.

Hamish gondosan szemügyre vette a fényképeket. Hirtelen eszébe jutott az a szörnyű időszak, amikor a lochdubh-i rendőrőrsöt bezárták, és őt Strathbane-be helyezték. Még mielőtt visszatérhetett volna abba az áldott faluba – a helybéliek segítettek neki, kisebb bűnözési hullámot szervezve, hogy visszakaphassák őt –, egyszer lefényképezték a folyóparton. De az eredeti képeken ő Pat Macleod rendőrnő vállán tartja a karját. Jimmy átadta neki a filmet, hogy hívassa elő, de aztán Hamish megkapta a boldogító hírt, hogy visszatérhet a falujába, és az asztalán felejtette a filmtekercset. Tehát valaki, talán Blair, megtalálta a filmet, és rábeszélt valami kétes fényképészt, hogy hamisítsa meg a képeket. Vagy talán ő maga csinálta – Hamishnek eszébe jutott, hogy a nyomozó említette: van otthon sötétkamrája.

– Beszélhetnék önnel négyszemközt, uram? – kérdezte Hamish.

– Természetesen. Ezt a csúnya ügyet tisztázni kell – mondta Mr. Daviot. – Szent ég, ha a helyi sajtó neszét veszi! – Megnyomta a csengőt, és utasította

a titkárnőjét, hogy vezesse Maggie Dunlopot az étkezőbe és lássa el őt és a gyereket teával, süteménnyel.

Maggie Dunlop furcsamód némaságba burkolózott, és miközben ment kifelé, gyanakodva figyelte Hamisht.

Hamish rákoppintott a fotókra.

– Ha megkérdi Jimmy Andersont, ő emlékezni fog rá, hogy csinált rólam fotókat, amelyeken Macleod rendőrnővel állok ezen a helyen. Valaki megtalálhatta a filmet, fényképeket készített Maggie-ről, és hamisította a képeket.

– Ki tenne ilyet?

– Valaki, akinek nem tetszik, hogy őrmester lettem, vagy hogy a múltkori esetemet bemutatták a televízióban…

– Ha úgy hiszi, hogy az állomány egy féltékeny tagja lehetett, bizonyára téved! Ezzel az erővel akár be is vallhatja az igazat.

– Uram – folytatta Hamish higgadtan –, ellenőrizte ön, hogy ez a Maggie Dunlop, meg a szavahihető szemtanúk nem rendelkeznek-e véletlenül bűnözői múlttal?

– Természetesen nem ellenőriztem. Miért?

– Kérem, tegyen nekem egy szívességet – kérte Hamish –, és ellenőriztesse. A hivatásom forog kockán.

– Nos, rendben van – egyezett bele Mr. Daviot, majd felvette a telefont, és gyorsan kiadta a szükséges utasításokat. Hamish hátradőlt a székében és összefonta a karjait. – Most már csak várnunk kell és meglátjuk.

Egy örökkévalóságnak tűnt, mire megszólalt a telefon. Mr. Daviot felvette, és figyelmesen hallgatott. Aztán Hamishre pillantott, és elkerekedett a szeme.

Végül letette a telefont, és feszengve megszólalt:

– Nos, Hamish, úgy tűnik, igaza van. Megkértem Pat Macleodot, hogy ellenőrizze. A mi nyilvántartásunkban nem talált ellenük semmit, de ő okos lány, és utánanézetett a Bűnözők Központi Nyilvántartásában is. Maggie Dunlop, vagyis egy bizonyos Maggie Dunlop, akire illik a magát vádoló nőnek

a személyleírása, jól ismert prostituált volt Glasgow-ban. Terhes lett, és úgy döntött, itt kezd új életet. James Tullyfeather szintén glasgow-i, nemrég szabadult egy tízéves börtönbüntetésből, amelyet fegyveres rablásért kapott. Lehetetlenség, hogy ilyen névvel több rabló is létezzen. Ez az egész ügy szörnyű! Ki akarhat ilyet tenni magával? Várjon csak – mondta hirtelen, és kisietett az ajtón.

Hamish kezdett megnyugodni. Blair eljátszotta a kis trükkjeit. Kutya legyek, ha Maggie Dunlop még mindig ott van a büfében. Blair nyilván itt ólálkodik valahol, és próbál rájönni, mi történik. Nyilván látta, hogy Pat Macleod ellenőrzi a tanúkat. Biztos a szívroham kerülgette, amikor a rendőrlány a Központi Nyilvántartásban kezdett keresgélni.

Hosszú idő telt el, mire a főkapitány visszatért és nehézkesen a székébe roskadt.

– Micsoda kavarodás – mondta. – Maggie Dunlop nyomtalanul eltűnt. Magam mentem egy járőrkocsival a Nelson Mandela lakótelepre, de a lakása üres, és a Tullyfeather házaspárnak is nyoma veszett. Ezért valaki innen a mi rendőrségünktől lesz a felelős! Talán tréfának szánták?

– Tréfának talán túl messzire ment, tekintve a fényképhamisítást – mutatott rá Hamish, aki kezdte élvezni a helyzetet.

– Egek, valóban. Teljes belső vizsgálatot rendelek el. Van valami ötlete, hogy ki lehetett…? Mi van azzal a rendőrnővel, Mary Grahammal, aki ellenszenvvel viseltetett maga iránt?

– Ó, nem hinném, hogy ő tette – mondta Hamish vidáman. – De ez az ügy nagyon felkavart, uram. Nem bánja, ha most már hazamegyek?

– Természetesen. Figyelemreméltóan jól viseli a dolgot, Hamish. Ha van bármi, amit tehetek önért, igazán bármi…

Willie, gondolta Hamish, de még nem most…

Elköszönt, leballagott a lépcsőn, egyenesen a nyomozók szobájába, ahol körülnézett. Sehol sem látta Blairt. Nem lepte meg, kiment, megebédelt, aztán visszament a helyiségbe. Blairt ezúttal ott találta az íróasztalánál ülve.

– Ó, ejha, Hamish – mondta a férfi tettetett szívélyességgel. – Mennyire

örülök, hogy megoldotta ezt a kis problémát.

Hamish megragadott egy széket, odahúzta egészen közel Blairhez, és előrehajolt.

– Meg ne próbálja még egyszer – sziszegte. – És ha nem szerelteti be nálam a rendőrőrsön a központi fűtést, akkor lenyomoztatom azokat, akiket hazugságra kényszerített, és én fogom magát kidobatni az állásából.

– Fogalmam sincs, miről beszél – hebegte Blair.

– Megkapom a központi fűtést, vagy sem?

– Jaj, hát persze, Hamish, hisz megígértem, vagy nem? De tudja, Daviot visszavett a regionális költségvetésből, és…

– Egy hete van rá – mondta Hamish, majd felállt és kiment.

Blair nézte, ahogy elmegy, aztán feltápászkodott. Akkor kapta el a főkapitányt, amikor az éppen távozni készült.

– Találkoztam Macbethtel – mondta Blair. – Igazán rendesen viseli, ahogy bántak vele.

– Ó, istenem – mondta Daviot. – Olyan jól tűrte az egészet. Természetesen megmondtam neki, hogy ha bármiben segíthetünk neki, csak szóljon…

– Ami azt illeti, uram, épp el akartam mondani önnek, hogy Macbeth központi fűtést szeretne abba a kis szolgálati épületbe Lochdubh-ban.

– Akkor intézze el! Intézze el neki most rögtön!

– Igen, uram. Most azonnal, uram. Hogy van a kedves felesége, uram?

– Elég jól, köszönöm. Örvendett annak a virágnak, amit maga küldött neki.

– Tudja, uram, hogy boldogan szerzek örömet önöknek.

Blair a főkapitány sarkában ügetett le a lépcsőn, hízelegve és bókolva. Daviot nem látott ebben semmi rosszat. Ami azt illeti, nagyon is tetszett neki.

Majd Blair végül visszajutott az asztalához. Mi a nyavalya ütött belé, hogy megpróbálta kijátszani Hamisht? De olyan elégedett volt a munkájával, amit a fotókkal művelt. Most meg aztán fizethet Maggie-nek meg a Tullyfeather házaspárnak, hogy tartsák a szájukat – egy rakás pénzt kell kiperkálnia. Talán az ital tette. Soha többé nem iszik. Na, talán csak egy pohárkával, hogy megnyugtassa háborgó idegeit. Kinyitotta íróasztalának legalsó fiókját, és

kihalászta belőle az üveget.

Hamish lassan, óvatosan hajtott visszafelé Lochdubh-ba. Olyan hideg volt, hogy még az utat borító sós lucsok is kezdett kőkemény jéggé fagyni.

Kicsi, hideg hold világította meg a hóborította mocsárvidéket. Erősen beletaposott a fékbe, amikor hirtelen egy szarvas vágott át előtte az úton. Áthajtott a holdfénytől megvilágított nagy síkságon, végül megállt az emelkedőn, ahonnan az út lefelé vezetett Lochdubh felé. Fényes csillagok ragyogtak fent az égen, és lent, a tó nyugodt vizében is. Otthon, gondolta, édes otthon, béke és nyugalom. Egy pohár whisky, kandallótűz, békesség.

De mikor a rendőrség épülete elé ért, a konyhaajtót és a bejárati ajtót is tárva-nyitva találta, és oldalt, a rövid felhajtón bútorok álltak halomban. Bentről a porszívó buzgó zümmögése hallatszott.

Oldalazva kikerülte a bútorhalmot, és besétált. Willie odaát volt a nappaliban. Szorgosan tologatta a porszívót ide-oda a szőnyegen, és vidáman fütyörészett.

– Willie! – üvöltötte Hamish, majd lehajolt, és megrántotta a porszívó zsinórját úgy, hogy a dugót valósággal kitépte a konnektorból.

Willie lassan megfordult, és komikus rémülettel meredt Hamishre.

– Maga az?

– Mi a nyavalyát művelsz az otthonomban?! – kérte számon Hamish.

– Úgy gondoltam, csinálok egy kis tavaszi nagytakarítást – motyogta szerencsétlenül Willie.

– Tegyük csak ezt helyre – mondta Hamish nagy önuralommal. – Neked van egy szobád. Az összes többi az enyém – az én bútoraim, az én könyveim, az én szőnyegem, az én konyhám… az enyém, az enyém, az enyém! Hordj vissza mindent azonnal a helyére pontosan úgy, ahogy volt, csukd be az ajtókat, fűtsd fel a szobákat. Egy órád van rá. És meg ne lássam még egyszer, hogy bármiféle házimunkát végzel ezen a helyen!

Hamish megfordult és kiviharzott. Willie pislogott, lassan körülnézett álmainak romjain. Ég veled, ó, takaros Regency-csíkos tapéta és szintetikus,

korommentes kandallótűz!

Hamish a Tommel Kastélyszálló felé vette az irányt, odaért, leparkolt, és bement, hogy megkeresse Priscillát.

A szálló irodájában találta, egy számítógép előtt ült.

– Milyen soká dolgozol – jegyezte meg Hamish.

– Igen, Mr. Johnsont elkapta egy csúnya nátha. – Mr. Johnson az igazgató volt. – Ülj le, Hamish. Nem látszol olyan nyugodtnak, mint amilyen lenni szoktál. Mi történt?

Hamish elmesélte Blair álnok cselszövését.

– Szóval – mondta Priscilla, mikor befejezte –, akkor lesz egy üresedés a rangsorban.

– Miért lenne?

– Hát, gondolom, Blairt úgy kirúgják, hogy a lába se éri a földet.

– Nem, mert nem mondtam el Daviotnak, hogy ő tette.

– Miért nem?

– Inkább rávettem Blairt, hogy intézze el nekem a központi fűtést.

– Hamish Macbeth, egyetlen nyomozónak sem szabadna a rendőrség kötelékében maradni ilyen otromba csalás után. Felejtsd el a központi fűtést. Fogd meg a telefont most rögtön, és mondd el Daviotnak az igazat!

– Nem lenne semmi értelme – mondta Hamish kelletlenül. – Blair tönkretenne minden bizonyítékot a sötétkamrájában, ráadásul a hamisan tanúzó párocska már rég eltűnt.

– Megtalálhatják őket – mondta Priscilla –, te is tudod.

Hamish bosszúsan nézett rá.

– Nézd, Blairnek régóta a bögyében vagyok. Ezzel elbírok. Más helyzetben nem ilyen. Ami azt illeti, egészen jó rendőr a maga vánszorgós módján.

– Amikor nem épp arra kényszerít egy volt prostituáltat meg egy rablót, hogy hamisan tanúskodjanak annak érdekében, hogy kipenderíthessen téged az állásodból!

– Priscilla, hagyd abba. Ez az én dolgom, nem a tiéd.

A lány hidegen végigmérte.

– Született kéregető vagy. Ha arról van szó, hogyan lehet kapni valamit ingyen, még a gyilkosság fölött is szemet hunysz.

– Na ez azért túlzás!

Haragosan méregették egymást. Hamish magához vette a sapkáját, amit érkezésekor Priscilla asztalára tett, és ekkor vette észre, hogy a karimája berepedt. Ez volt a második legjobb darabja – a legjobb elveszett a folyónál, amikor a fiút kimentette.

– Nincs több mondanivalóm számodra – mondta Hamish, és méltósággal kisétált. A hatást némiképp rontotta, hogy nekiment egy esernyőtartónak az ajtónál, és emiatt az összes ernyő szétszóródott. Összeszedte a teljes készletet, majd visszarakosgatta őket a felállított tartóba.

Odakint beszállt a kocsijába. Nem akart egyenesen visszamenni a felforgatott őrsre. Úgy döntött, meglátogatja dr. Brodie-t és a feleségét, Angelát.

A doktor szívélyesen üdvözölte, elmondta, hogy Angela a Stirling Egyetemen van valamilyen kurzuson, ami a szabadegyetemi diplomájához szükséges. Hamish neki is elmesélte a Blair-féle történetet, és a doktor elismerően nevetett.

– Szóval végre megkapja a központi fűtést. Hogy boldogul az a maga kis házi idiótája?

Miután helyesen beazonosította Willie-t, mint idiótát, Hamish beszámolt a rendőrőrsön végzett tavaszi nagytakarításról.

– Rémes – mondta dr. Brodie fejcsóválva. Megkínálta Hamisht egy pohár whiskyvel, aztán lezavarta két kutyáját a kanapéról, hogy Hamish letelepedhessen. – Emlékszik, amikor Angelára rájött az a veszett takarítási roham? Az aztán maga volt a pokol. Minden házban kell lennie egy kis családias szutyoknak. Az adja meg a hely szellemét. Látom, a maga beatnikjei még mindig ott tanyáznak a lelkészlak mögött.

– Manapság már nem hívják őket beatniknek – felelte Hamish komoran, és eszébe jutott Priscilla mérges arca. – Utazóknak vagy új utazóknak hívják magukat, és ugyanazokat az előjogokat követelik maguknak, mint a cigányok.

Az a páros nagyon rejtélyes számomra. Tudja, ezek általában amolyan karavánokban szeretnek haladni, és pokollá teszik a földművesek életét. A gazdák rendőrért kiáltanak, panaszkodnak, hogy a földjükből trágyadomb lett, hogy az utazók kölykei nem járnak iskolába és nyíltan árulják a drogokat. Ha a rendőrségnek elegendő hatalma van, közbelép és továbbtessékeli őket. Erre falkákban megérkeznek az újságírók. Másnap megjelennek az anglikán egyház lelkészeinek levelei az újságokban. Azon siránkoznak, hogy üldözik ezeket a szegény ártatlanokat, és a gazda nem más, mint egy felfuvalkodott földesúr. Páran panaszkodnak, hogy az utazóknak nem kell útdíjat fizetniük, szabadon kószálnak a kopott kerekű, ócska járgányaikkal, rendre vétenek a törvény ellen, amiért bárki mást rendszeresen megállít és megdorgál a rendőrség, az náluk büntetlen marad. Aztán másnapra minden elfelejtődik, egészen a következő galibáig, amikor kezdődik elölről az egész. Ennek a párocskának is van egy ócska busza, az adót kifizetik, a pasasnak rendben van a jogosítványa, és a gumik is rendben vannak a kerekeken. Ugyan miben sántikálhatnak?

– Lehet, hogy semmiben – vélekedett dr. Brodie, és egy újabb köteg tőzeget dobott a hamvadó tűzre. – Talán valódi vándormadarak.

– Aztán ott volt Priscilla sálja. Azt mondta, a férfi ellopta. Mrs. Wellington szerint a pult mögé eshetett – és mi a manó, tényleg ott találtuk!

– És Priscilla nem hibázhatott? – kérdezte dr. Brodie.

– Nem, ő szinte nem is emberi lény, ez az igazság – panaszkodott Hamish.

Dr. Brodie kérdő pillantást vetett rá, és várta, hogy folytassa, de Hamish csak ennyit mondott: – Bárcsak akadna valami nőszemély, aki szemet vet Willie-re, és megszabadít tőle.

– Lenne ennek más módja is – jegyezte meg óvatosan a doktor.

– Ajj, hát micsoda?

– Az, hogy maga nősül meg.

– Nincs kit elvegyek, azt hiszem.

– Kivéve Priscillát. De hagyjuk Priscillát. Ismeri őt alaposan? Én kislány kora óta, és mégsem mondhatom, hogy kiismerem magam rajta. Rendkívül

önálló. Majd bizonyára hozzámegy a megfelelő fickóhoz, valami gazdához, és sosem tudjuk meg, szerelemből tette-e, vagy a szülők kedvéért döntött így. És mi van azzal a nemrég érkezett buja szépséggel az étteremben?

– Luciával? Ó, mindenki odavan érte, beleértve Willie-t is, de Willie-nek semmi esélye, szerintem. Az ő elképzelése az udvarlásról az, hogy megmutatja a lánynak, hogyan kell lépcsőt súrolni meg tűzhelyet tisztítani.

– Ott van Maisie Gowan.

– Maisie Gowan tizennyolc éves!

– És azzal mi a gond? Maga tetszik neki. Aztán ott van Doris Ward a szállóból.

– Nem, ki van zárva – mondta Hamish. – Nekem nem kell senki. Én csak a régi életemet szeretném visszakapni. Meg akarok szabadulni Willie-től. Ez a hatalom valami szörnyű dolog. Amikor senkinek sem voltam a főnöke, csak saját magamnak, olyan könnyen ment minden. Most meg ott kell lihegnem Willie nyakában, és lehordani, ha nem végezte el az adminisztrációt úgy, ahogy kell. Jaj, az az ember egy igazi istencsapása, és én még jobban elrontom a dolgot.

– Ne is törődjön vele. Igyon még egy whiskyt – mondta a doktor. – Ez a nyavalyás időjárás teszi. Tisztára klausztrofóbiás lesz tőle az ember. De nemsokára megjön a jó idő, és minden sokkal nyitottabb, derűsebb lesz.

– Van valami érdekes a tévében? – kérdezte Hamish, és vágyakozva nézte a készüléket a sarokban. – Willie-nek volt egy televíziója, de megszabadult tőle, mondván, nem hisz benne. Mintha csak az egész valami vallás lenne.

– Várjon, megnézem az újságban, és meglátjuk, mi a műsor – mondta a doktor, aki kiérezte Hamish sziszegő felföldi akcentusából, hogy igazán felhúzta magát. – Itt is vagyunk, BBC 1: Merre, Anglia? Mary Pipps, a volt kommunista párt tagja taglalja terveit Európa jövőjére nézve. Szent egek. BBC 2: A brazíliai esőerdők megerőszakolása. Még egyszer nem. Tudja, Hamish, hogy mi okozta a brazíliai esőerdők pusztulását? Az, hogy a forgatócsoportok összetaposták az egész területet. Grampian: A Brathbane-i Szabad Presbiter Egyház tiszteletese, Macintosh, hangot ad véleményének az AIDS

terjedéséről Afrikában. Ezenkívül csak a négyes csatorna marad: Az Öbölháború legfontosabb mozzanatai, a tavalyi műsor ismétlése. Nos, Hamish?

– Ebből semmi. Vethetnék egy pillantást a könyveire, és kölcsönkérhetnék egy meleg vizes palackot? Willie kihajította az enyémet. Azt állította, a gumija repedezik.

– Hamish, maga olyan, mint egy férfi, akit házsártos feleséggel vert meg a sors. Ott találja a könyveket, szolgálja ki magát.

Hamish hosszas töprengés után egy amerikai krimit választott, „a kemény zsaru nyomoz”-típusúak közül. Megkapta a meleg vizes palackját, aztán utat tört magának kifelé a jeges hóban a doktor letisztítatlan kerti ösvényén. A csillagok csodásan ragyogtak odafent, de lassacskán vékony felhőindák úsztak be eléjük. Hamish beleszimatolt a levegőbe. Változás készülődött. A levegőnek nedves esőillata volt, nem olyan fémes, mint amikor havazás készülődik.

Lassan vezetett a rendőrőrsig. A bútorkupac eltűnt a ház elől. Odabent vidáman lobogott a tűz a konyhában. Minden az ammónia és a fertőtlenítő nedves illatát árasztotta. Hamish végigvizsgálta a házat. Willie szobájának ajtaja csukva volt, néma válaszként Hamish elutasító viselkedésére a nagytakarítással kapcsolatban. Hamish visszament a konyhába, letelepedett a tűz előtt, és felütötte a krimit. Szerepelt benne egy nyomozó, akinek szőke barátnője volt, és fertelmesen bánt vele, de ettől a lány csak még jobban imádta. A gyanúsítottak hosszú, alapos kikérdezése szóba sem jött. A pasas egyszerűen addig pofozta őket, míg meg nem kapta a megfelelő válaszokat. Ez az életstílus éppen olyan távol esett Hamishtől, mint Arthur király udvara. Boldogan olvasgatott, és végül úgy ment aludni, hogy régi jókedélye csaknem teljesen helyreállt. Hadd takarítson és sikáljon Willie, és írjon jelentéseket nyakatekert angolságával. Ha nem törődik vele túl sokat, és egyszerűen csak megy a maga útján, az élet kellemesebb lesz. No és Priscilla…?

Fellengzős, szigorú némber, gondolta, miközben hasához szorította a megnyugtató meleg vizes palackot. Ugyan kinek van szüksége rá?

Az időjárás megint szeszélyes arcát mutatta. A reggel heves széllel köszöntött be, amely bőgve csapott le, hogy aztán vérfagyasztó sivítással távozzon. Aztán jött az eső, az állhatatos, mindent elöntő zuhatag. Az Anstey folyó ismét tajtékzott, a hidat komolyan megrongálta a hömpölygő áradat. A falu tanácsa összeült, hogy eldöntsék, építsenek-e egy teljesen új hidat a régi mellett, olyat, amelyen két sávban haladhat a forgalom. De a megátalkodott öregek ragaszkodtak a régi hídhoz. Festői látvány volt, egyike a falu sokat fényképezett nevezetességeinek.

Willie, érzékelve, hogy valamiféle fegyverszünet köszöntött be, igyekezett a minimumra szorítani a háztartás vezetését, de mikor látta, hogy Hamish nem tiltakozik, hamarosan újra kivirágzott, és tisztogatott mindent, amihez hozzáférhetett.

Bár boldogságát beárnyékolta a tény, hogy Lucia újabban Jimmy Gordonnal, az erdőmunkással sétálgatott. Jimmy magas volt és meglehetősen jóképű. A faluban mindenki úgy vélekedett, hogy csinos párt alkotnak.

Hamish úgy döntött, a körzet távolabbi részeit autóval fogja látogatni, míg Willie-re hagyta a falu belterületét, hogy gyalog járja be. Valahogy úgy alakult, hogy amikor Jimmy Luciával sétálgatott, Willie mindig ott lebzselt a közelben.

– Nem gyönnél el vélem egy kis autókázásra, oda föl a dombokra? – kérdezte Jimmy Luciától. – Nem bírunk idelent megszabadulni a rendőrségtől.

Lucia megrázta a fejét. Mr. Ferrari azt mondta, sétálhat Jimmyvel, de csak a faluban, és ott, ahol mindenki látja őket. Visszapillantott Willie-re, aztán azt mondta a maga lágy hangján, nagyon lassan, mert fejben mindig olaszról angolra fordította a mondandóját:

– Mit gondol maga a házasságról, Jeemy?

Jimmy megfogta a kezét.

– Szeretnék egy kis feleséget, aki főz és mos rám, aki csinos, és akihez jó hazagyönni este.

– Szeretné, ha vasalnám az ingeit?

– Ajj, hát az remek lenne. Nézze csak eztet itt. Gyűrött.

– Maga miért nem vasalja ki, Jeemy?

A fiú hatalmasat kacagott, aztán Lucia vállára tette a karját.

– Mert az az asszonyok dóga.

Lucia finoman kiszabadította magát.

Jimmy sohasem tudta meg, mit mondott rosszul. De ettől kezdve, valahányszor feltűnt az éttermi konyha ajtajában, mindig Mr. Ferrarit találta ott, aki közölte vele, hogy Lucia túlságosan elfoglalt, és nem tud találkozni vele.

Negyedik fejezet

„Most menekülnek tőlem,
kik egykor maguk kerestek.”

Sir Thomas Wyatt

A jó idő szakaszosan köszöntött be. Először csak kissé alábbhagyott a szél, majd a zuhogó zápor változott át csendesen szemerkélő esővé, végül teljesen elállt, és a felhők közül szeszélyesen előbújtak a nap sugarai. Egyre melegebb napok jöttek, míg végül Hamish Macbeth, aki nem győzte élvezni új központi fűtése áldásait, kénytelen volt bevallani magának, hogy a rendőrőrs lassan egy melegházra kezd hasonlítani. Aztán egy napon minden felhő visszavonult, és mögülük sápadt kék ég nyújtózott Lochdubh fölé. Végre-valahára az Anstey folyó is békében visszatért medrének megszokott határai közé, partjain két széles sávban tépett gallyakat és kilúgozott füvet hagyva maga után, mint közelmúltbeli dühöngésének tanújelét.

De az idilli időjárás beköszöntével Hamish Macbeth egyre inkább ráébredt, hogy kezd népszerűtlenné válni a lakosság körében. Angela Brodie, a doktor felesége, ha csak tehette, elkerülte őt, és ugyanígy tett Mrs. Wellington. Priscilla sem ugrott be hozzá többé egy kis beszélgetésre. Még Nessie és Jessie Currie, a falu vénkisasszony ikerhölgyei is zárt ajtók mögé bújtak, kerti szerszámaikat széthagyva a füvön, ha meglátták őt közeledni.

Hamish valamilyen okból úgy érezte, mindez Sean Gourlay jelenlétével függ össze. A busz egyre csak ott állt, ahová lecövekelt, és Hamish szemében úgy festett, mint valami gennyes fekély a falu szívében. De mégsem kérhette meg Seant, hogy menjen el, mert valami rossz közeledtét érezte – vagyis

inkább elfogta az az előérzet, hogy közeleg a gonosz. Tudta, hogy számosan a falu lakói közül, köztük a Currie nővérek és Angela meglátogatták már a buszt. Cherylt időnként látni lehetett a faluban, sokkal tisztábban és csendesebben, mint annak előtte, mindig egyedül, soha nem szólt senkihez. Hamish biztosra vette, hogy Sean valamiféle kampányt indított, hogy ellene fordítsa a falu lakóit.

Aztán Mr. Wellington, a lelkész is furcsán viselkedett. Mint a legtöbb templomot manapság, az övét is ritkán látogatták, habár a templom körül működő csoportok minden eddiginél szorgosabban ügyködtek. A falu legtöbb asszonya az Anyák Egyletének tagja volt, amelyben Mrs. Wellington elnökölt. A Fiúcserkészek és Lánycserkészek szintén népszerű szervezetek voltak. De most apránként maga a templom is kezdett megtelni vasárnaponként, és Hamish meglepve látta a Szabad Presbiter Egyház meg a Szabad Skót Egyház tagjait, valamint az unitáriusokat, akik mind odahagyták saját templomaikat, hogy ehelyett meghallgassák Mr. Wellington prédikációit. Vajon mi lehetett ennek az oka? Hamish elhatározta, hogy utánajár. Meghagyta Willie-nek, hogy ügyeljen a telefonra az őrsön, és maga is elment az Úr házába. Útközben találkozott Archie Macleannel és feleségével, akik szintén oda tartottak.

– Eddig nem is tudtam, hogy maguk is templomba járnak – mondta nekik Hamish.

– Ez most másféle dolog – nyilatkozott Archie. – Mr. Wellington különleges misét tart. Semmi ehhez foghatót nem hallottunk még.

Hamisht bosszantotta a dolog. Nagy ritkán, ha templomba ment, komoly erőfeszítésébe került, hogy ébren maradjon Mr. Wellington prédikációi alatt, miközben a lelkész lágy, kiművelt hangján egy-egy Biblia-idézettel próbált megbirkózni. Hamish gyakran úgy érezte, hogy a lelkész leginkább önmagával érvel és vitatkozik.

Leült az egyik hátsó padsorban.

Az énekek a harciasabbak közül valók voltak, amelyeket már valamennyi felekezet felvilágosultabb hívői kissé elcsépeltnek tartottak: „Harcolj, harcolj Jézusért, te, ki az Úr katonája vagy”, és „Előre, Krisztus harcosai”.

Aztán a lelkész felmászott a magas szószékbe, és lenézett a kezében tartott kötegnyi sárguló papírra. Hamish meglepődött. Eddig Mr. Wellington mindig csak rögtönözte a prédikációit, vagy inkább oly sokszor mondta már el őket, hogy kívülről tudta mindet.

Most azonban lepillantott az összegyűlt nyájra, és olyan harsány hangon szólalt meg, amelyet Hamish még sohasem hallott tőle:

– Sokan vannak itt közületek, akiket a pokol kénköves lángjai fognak megemészteni!

Hallani lehetett, ahogy a tömeg kéjesen felsóhajt. Mrs. Maclean egy mentacukorkát tett a szájába. Valamilyen okból teljesen helyénvaló volt, ha valaki mentacukrot eszeget a templomban, habár a csokoládét egyenesen bűnnek kiáltották volna ki.

– Igen – folytatta a prédikátor –, sokan vannak közöttetek, akik hazugok és paráználkodnak, de mind belé fogtok vettetni a sötét vermekbe, ahol a húsotokat tüzes lánggal égetik, igen! És megpörkölt bőrötöket vasvillákkal böködik majd a démonok!

A szertartás nem kevesebb, mint egy óra negyven percig folytatódott ebben a hangnemben. Hamish döbbenten ült. Csak amikor a lelkész befejezte és felszólította a gyülekezetet, hogy imádkozzanak Istenhez annak érdekében, hogy megmentse őket a sátántól, vagyis Napóleon Bonapartétól, akkor villant megértés mogyoróbarna szemében.

Kíváncsian, és részben aggódva, részben mulatva az esti szertartásra is elment. Késett, és állnia kellett hátul, mert a templom annyira tele volt, hogy szinte kibuggyant ajtaján a tömeg.

Az utolsók közt hagyta el a templomot. Megrázta Mr. Wellington kezét, és halkan így szólt:

– Beugorhatnék önhöz egy kis beszélgetésre?

– Igen, Hamish – mondta a lelkész szórakozottan. – Rögvest ott leszek, és meghallgatom a gondjait.

– Én a maga gondjain töprengek – mondta Hamish, de a lelkész már a mögötte jövő házaspárral rázott kezet, és fogadta tetszésnyilvánításukat.

Hamish egy idő múlva a lelkészlakba ment, és örült, hogy egyedül találta Mr. Wellingtont.

– Mit tehetek magáért? – kérdezte a lelkész.

– Mondja, mi ütött magába? – kérdezett vissza Hamish. – Azelőtt nem érdekelték ennyire a pokol kénköves lángjai.

– De így bejönnek az emberek a templomba, és megtanulják félni az Istent – felelte a lelkész kimérten. – Én pedig pontosan ezért vagyok itt.

– Annyira nem jellemző magára – makacskodott Hamish. – Tudja, mire gondoltam? Arra, hogy valamilyen alkalomból talán nem jutott eszébe semmilyen prédikáció, elővett valahonnan egy régi darabot, és azt használta fel. És rögtön sikere lett. Így aztán tovább folytatta. Maga olyan most, mint egy két lábon járó horrorfilm. A gyerekek nem mernek majd elaludni éjszaka. És még csak meg sem fontolja, mit mond, ezért is hagyta benne azt a butaságot Napóleonról…

A lelkész elvörösödött haragjában, és mereven bámulta a falat.

– Gyerünk, mondja el, mi történt? – kérdezte Hamish kedvesen.

Mr. Wellington összekulcsolta a kezét, és odafordult, hogy szembenézzen vele.

– Elvesztettem a hitemet. A szavaim nem jelentenek már semmit nekem magamnak sem. Igen, kétségbeesésemben régi prédikációkat vettem elő, amelyeket a padláson találtam egy dobozban. A népek ezt akarják. Ezért jönnek a templomba.

– Na, egy sztriptíz miatt is eljönnének. Biztos benne, hogy elvesztette a hitét? Az embernek időről időre támadnak kételyei.

– Nekem még soha azelőtt.

Hamish hátradőlt a széken és összekulcsolta két kezét a tarkóján.

– Van ennek valami köze Sean Gourlay-hoz?

– Kérdőre vont – mondta a lelkész feszengve. – Az emberek itt nálunk nemigen kérdezgetik a lelkészeket, de lehet, hogy kéne. Önelégültekké, gőgösekké válunk. Sean fényképeket mutatott menekültekről, akik bombakráterekkel lyuggatott utakon tántorognak, ezrekről, akik áradások és

tornádók pusztítása után haldokolnak, és komolyan megkérdezte tőlem, hogyan hihetek én ezek után a szeretet istenében.

– De hát nem védheti ki a védhetetlent – mondta Hamish törődötten. – Tudja jól, hogy a vakhit az egyetlen lehetőség. Bizonyára minden lehetséges választ alaposan a fejébe vertek, amikor még diák volt.

– Én itt az isten háta mögött, a világtól elzárva élek, Hamish. Ahogy Sean helyesen rámutatott, könnyű életem van, míg milliók éheznek és szenvednek az általam tisztelt Isten korbácsütései alatt.

– És vannak milliók, akik még jobban szenvednének, ha nem lenne miben hinniük – mondta dühösen Hamish. – Mit gondol, hogyan éreznének, ha azt mondanák nekik, hogy csak annyi a világ, amennyit látnak, aztán kész, és semmi egyéb nincs a síron túl?

– A feleségem ugyanazt érzi, amit én – mondta nehézkesen a lelkész. – Mélyen hatott rá a dolog. Valósággal árnyéka lett régi önmagának.

Talán lelkiekben, de nem testiekben – gondolta Hamish, aki látta aznap este Mrs. Wellington termetes alakját a templomban. – Ne hozzon semmilyen elhamarkodott döntést – javasolta a lelkésznek. – Adjon magának egy pár hónapot. Beszéljen más egyháztagokkal is. Péter atya a római katolikus templomban jó embernek látszik, és van esze. Beszélgessen el vele.

A lelkész fanyarul mosolygott.

– Hát nem tudom, mit szólna a gyülekezet, ha megtudnák, hogy egy római katolikus pappal tanácskozom.

– Mostanság mind ökumenikus szellemben gondolkodunk – mutatott rá Hamish. – Akárhogy is, senkinek sem kell megtudnia. Menjen és beszéljen vele. Egy az Isten.

Hamish eljött a parókiáról, és elgondolkodva sétált végig a vízparton. Azon töprengett, vajon ő maga hisz-e bármiben is abból, amit mondott, hiszi-e, hogy van valami messze túl az első halványan égő csillagokon, amelyek épp elkezdtek feltünedezni a sápadtzöld égen.

Egy sóhajjal belépett otthonába, a rendőrőrs épületébe, ahol finom illatok fogadták.

– Elkésett a vacsoráról! – mondta Willie, és egy tányérnyi, vörösbortól gazdagon illatozó marharagut csúsztatott az asztalra.

– Hát ez meg honnan van? – kérdezte Hamish.

– Mr. Ferrari küldte – felelte Willie, és ügyesen kinyitott egy üveg olasz bort.

Úgy látszik, megint kisikálta az étterem tűzhelyét, gondolta Hamish, de túlságosan hálás volt a remek ételért ahhoz, hogy szóvá tegye.

Vacsora után megszólalt a telefon. Jimmy Anderson volt a vonalban Strathbane-ből.

– Megsajnáltalak, Hamish – mondta a nyomozó –, és felvettem a kapcsolatot a Yarddal. Van bejegyzés Sean Gourlay-ról!

– Micsoda? – kérdezte Hamish mohón.

– Semmi különös, pajtás, csip-csup lopások, marihuána-birtoklás, rendzavarás. Az elmúlt három évből semmi. Volt Hongkongban, ahol megszerezte az első jogosítványát. De hagyta elévülni, és szerzett egy újat Glasgow-ban.

– Küldj nekem egy jelentést – kérte Hamish. – Talán elég lesz ahhoz, hogy elzavarjam a lelkészlak mögötti mezőről és ki a faluból.

Willie lépett be.

– Itt van a doktor, és látni szeretné – mondta.

Hamish letette a telefont, és megfordult, hogy szembetalálja magát a feldúlt dr. Brodie-val.

– Hamish, leltárt készítettem a gyógyszeres szekrényben, és négy csomag morfium hiányzik.

– Jobb lesz, ha megyek és vetek rá egy pillantást – mondta Hamish. – Nem emlékszem rá, könnyű hozzáférni?

– Nem, le van lakatolva, és még egy fémrács is védi.

– Semmit sem törtek el?

– Nem, amennyire én látom.

Hamish telefonált Strathbane-be, jelentette a lopást, és kérte, hogy küldjenek ki másnap reggel egy helyszínelő csapatot.

– És ha már itt tartunk – tette hozzá –, kérek egy házkutatási engedélyt Sean Gourlay lakóbuszához.

– Hogyan, az utazó? – kérdezte a doktor. – De hát ő a közelében sem járt a rendelőnek.

– Na, majd meglátjuk – mondta Hamish. – Gyerünk, Willie. Menjünk és vessünk egy pillantást a gyógyszerszekrényre.

Követték a doktort a házához.

Angela, a doktor felesége idegesen fogadta őket.

– Hát nem szörnyű? – sopánkodott.

– Meglátjuk, találunk-e bármi nyomot – mondta Hamish. Dr. Brodie megkereste a rendelő kulcsait, amely egy utcában volt a házukkal.

Hamish gondosan megvizsgálta a rendelő épületének a zárjait, majd odabent a gyógyszerszekrényt.

– Mit gondol, mikor vihették el azt a négy csomag morfiumot? – kérdezte.

– Hát ez benne az ördögi – mondta dr. Brodie. – Hat hónapja nem végeztem itt ellenőrzést. Mindössze ilyen időközönként van rá szükség.

– Nos, a legjobb lesz, ha mindent újra bezárunk, és senkit sem engedünk a közelébe, amíg a helyszínelők meg nem érkeznek – jelentette ki Hamish.

Azt hitte, Blair főfelügyelőt fogja másnap reggel viszontlátni, de Turnbull felügyelő jelent meg, egy savanyú képű aberdeeni, aki Jimmy Anderson nyomozó és három másik egyenruhás rendőr társaságában érkezett, a helyszínelők mellett. Magával hozta a házkutatási engedélyt Sean buszához, és figyelmesen hallgatta, amint Hamish beszámol Sean bűnözői múltjáról.

Seant és Cherylt bevitték a rendőrségre, mindkettőt átkutatták, aztán Seant utasították, hogy vigye őket a buszhoz.

Sean kinyitotta előttük a busz ajtaját, és gondosan megvizsgálta a házkutatási engedélyt.

– Ha maga és a barátnője kijönnek ide a fűre – mondta Turnbull felügyelő –, olyan gyorsan végzünk, amilyen gyorsan csak lehetséges.

Kellemes, derült nap volt. Sean és Cheryl egymás mellett ültek a füvön egy

nagy útiládán. Hamish észrevette, hogy nem szólnak egymáshoz. Azon kapta magát, hogy buzgón fohászkodik az istenhez, akiről nem tudta biztosan, hogy hisz-e benne: csak találjanak valamilyen kábítószert. Úgy érezte, Sean ártó hatást gyakorol a falura, és szerette volna mindenképp eltávolítani.

Hosszú idő múlva Turnbull előjött.

– Nem találtunk semmit – mondta Hamishnek.

– Nagy büdös disznók – mormolta Cheryl, Sean pedig rátette az egyik kezét a rendőr karjára és nyájasan megjegyezte:

– Igazán abbahagyhatná, hogy zaklat minket, felügyelő, csak azért, mert nem passzolunk bele semelyik szokványos képletébe.

– Hát ezt azért nem mondanám – felelte Turnbull –, épp elég mászkál a magafajta hosszú hajú semmittevőkből Skócia-szerte.

– Az én hajam nem hosszú, és ha nem vigyáz a szájára, felügyelő, be fogom magát perelni zaklatásért. Nem találtak semmit, úgyhogy tűnjenek el.

Hamish hirtelen megszólalt:

– Nézzék csak meg a busz alatt is, felügyelő, csak a biztonság kedvéért.

Elégedetten látta, hogy rémület fut át Cheryl arcán.

Sean cigarettára gyújtott, és a füst ködén át nézte Hamisht.

– Eltökélte, hogy mindenképp bűnösnek talál, ugye? – kérdezte. – Azt hiszem, ideje, hogy értesítsem a sajtót.

Felállt és a lelkészlak irányába indult. Hamish nézte, ahogy a külső Calor gáztartályt lekapcsolták a buszról, majd az elektromos vezetékeket, amelyek a parókiára voltak bekötve. Sean nyilvánvalóan a lelkészlakból szerzett maguknak áramot. A kocsikulcsok, amint Cheryltől megtudták, a helyükön voltak, a busz életre köhögte magát, és előrébb lódult.

Hamish nagy örömére, a busz alatt laza talajt találtak, amelynek eltávolításával egy körülbelül egy négyzetméteres lyukra bukkantak, amelyet nemrég áshattak ki. De csak szemetet találtak benne, semmi mást – kólásdobozokat, üvegeket, papírhulladékot.

Bármit is dugtak el itt – és Hamish biztos volt benne, hogy valamit eldugtak –, azt már eltávolították. De vajon ki riaszthatta Seant? Willie pletykás volt,

de Willie végig Hamish közelében tartózkodott, amióta a doktor jelentette a lopást.

Amikor Cheryl kisimította a szeméből a haját, Hamish csúnya véraláfutásokat pillantott meg a lány vékony karján. De ezzel semmit sem tehetett, hacsak Cheryl maga nem mutatja bármi jelét annak, hogy szeretné feljelenteni Seant bántalmazásért. Ám az alapján, hogy hirtelen milyen ocsmányságokat kezdett ordítani a rendőrök felé, eléggé kétségesnek tűnt, hogy valaha is tenne ilyet. Vajon mit szól hozzá Mrs. Wellington, amikor hallja, hogy a lány ilyen rondán beszél? De talán nem is hallja. Talán Cheryl csak a rendőrség számára tartogatja ezt a cifra nyelvezetet.

Másnap a Strathbane-i és Felföldi Hírmondó közölt egy fényképet Seanról és Cherylről az első oldalon. Sean pontosan úgy festett, mint valami filmsztár, Cheryl egy takaros kis virágos kartonruhában feszített, a haját két copfba fonta. A cikk idézte Seant, aki úgy nyilatkozott, hogy ők csupán egy pár, akik szeretnék, ha békén hagynák őket, miközben Skócia és a Felföld mesés tájait csodálják, de a rendőrség lépten-nyomon zaklatja őket. Korrektül Turnbull felügyelőt is idézték, aki Seant mint hosszú hajú semmirekellőt emlegette. A cikk azzal végződött, hogy a pár egy lakóbusszá alakított járműben él a lelkészlak földjén, annak szomszédságában, a lelkész és felesége teljes jóváhagyásával.

Hamishéknek a strathbane-i központtól figyelmeztetés érkezett, hogy többé ne menjenek a páros közelébe, hacsak nincsenek megcáfolhatatlan bizonyítékaik ellenük.

Sean és Cheryl szerzett valahonnan egy kis motort, és egy napon elszáguldottak vele valahová. De a busz továbbra is ott állt a parókia földjén. Hamish mindazonáltal boldog volt, hogy elmentek, és remélte, hogy legalább egy pár napig nem is kerülnek elő.

Mialatt odavoltak, Hamish kapott egy izgatott telefonhívást az Anyák Egyletének pénztárosától, Mrs. Battersbytől. Vékony, sápatag nő volt, vastag szemüveggel, gyér hajjal, a negyvenes évei közepén járhatott, és a saját maga

által kötött kétrészes gyapjúkosztümöt viselte, Patel valamely akciós kénsárga fonalából megalkotva.

– Száz font hiányzik a kasszából! – sipította.

Hamishnek azonnal Sean ötlött eszébe.

– Maga szerint mikor lophatták el? – kérdezte.

– Lássuk csak, vasárnap számoltam meg, mivel Mrs. Anderson odaadott tíz fontot. Az Éhezők Segélyezése javára gyűjtünk. Aztán ma reggel Mrs. Gunn öt fontot adott, mire én kinyitottam a dobozt, hogy betegyem. Azt gondoltam, jobb, ha még egyszer megszámolom és felírom a könyvbe, de rögtön láttam, hogy nincs meg a száz font!

Hamish torka elszorult. Sean és Cheryl múlt szombaton mentek el. Nem lehettek ők.

– Mennyi volt összesen? – kérdezte.

– Száznegyvenöt font és huszonhárom penny.

– Furcsa, hogy a maradékot nem vitték el.

– Ó, tudja, a száz font bankjegyekben volt, a többi csak aprópénzben.

– Megyek és megnézem – mondta Hamish. – Willie, gyere te is.

Willie, aki a konyha felől lépett be, a kötényét kezdte kibogozgatni.

– Ja persze, ott van az a maga langalétája – mondta Mrs. Battersby a kétségbeesése ellenére –, aki mindig csiszatol.

Hamish, aki eltökélte, hogy a lehető legkönnyedebb viszonyt fogja ápolni a beosztottjával, hagyta, hogy Willie továbbra is vezesse a háztartást. Úgy tűnt, Willie-t semmi más nem érdekli az életben. Ha új tisztítószer jelent meg a piacon, egy ínyenc szakértelmével vizsgálta meg, mint borszakértő egy különlegesen ritka nedűt. Sajnálatos, gondolta Hamish, hogy pont egy olyan rendőrt rendeltek alá, akit a legkevésbé sem érdekel a rendőri munka.

Együtt mentek be a templom előcsarnokába.

– Szóval, itt tartják a pénzt – jegyezte meg Hamish. – Arra tippeltem volna, hogy hazaviszi magával.

– Azért nem viszem haza – magyarázta Mrs. Battersby –, mert túl nagy felelősséggel jár. Ha otthon tűnne el belőle valamennyi, nekem kéne

szégyenkeznem miatta.

– Sok a gonoszság errefelé – szólt közbe Willie. – A lelkész épp múlt vasárnap mondta, hogy „megmar, akárcsak a kígyó, és mérget fecskendez, úgy, mint a vipera”.

– Az a részegeskedésre vonatkozott, nem a rablásra – csattant fel Hamish, bosszúsan, hogy a lelkész változatlanul az ősrégi, poklok poklával fenyegető prédikációkat tartja.

A templomi előcsarnokon kívül kisebb csapat nő várakozott, élükön Mrs. Wellingtonnal, aki egészen sápadt volt a kétségbeesésétől.

– Ki tehetett ilyet? – kiáltotta, mikor meglátta őket.

– Hadd lássam, hol tartották a pénzt – mondta Hamish.

Mrs. Wellington elővett egy jókora kulcsot, és bevezette őket a konyhába. Kitárta a mosogató alatti szekrényt, ott, a takarítóeszközök és portörlők között volt egy bádogdoboz egy kis lakattal. A lakatot feltörték.

– Hát ez aztán nagyon érdekes – szólalt meg Willie.

– Mi? – lepődött meg Hamish.

– A Judge-féle citromfény – felelte Willie, a magasba tartva egy műanyag palackot. – Ennek nincs túl sok haszna a takarításban. Nem oldja a zsírt.

– Tűnj el az útból – sziszegte Hamish ingerülten. Elővett a zsebéből egy nagy vászon zsebkendőt, és óvatosan kiemelte helyéről a dobozt, majd a konyhapultra tette. – Van valami jele betörésnek? – kérdezte. – Betört ablakok és hasonlók?

– Egyáltalán semmi ilyesmi – mondta Mrs. Battersby.

– Kinek van kulcsa az előcsarnokhoz?

Csend volt, Hamish szégyenkező arcokat látott. Aztán az egyik nő megszólalt:

– Kint tartottuk a lábtörlő alatt. Bárki hozzájuthatott.

– Nem sok mindent tehetek most, hölgyeim – mondta Hamish. – Még ha az egész falutól ujjlenyomatot veszünk is, akkor sem hiszem, hogy a tolvaj ujjlenyomata rajta lenne. Valószínűleg csak a magáé van rajta, Mrs. Battersby.

Egy mérges kinézetű kis nő, Mrs. Gunn megszólalt:

– Láttam, hogy a múlt héten új mikrohullámú sütőt vett, Mrs. Battersby.

– Mit nem mond? – csattant fel Mrs. Battersby. – Hogy én, aki annyit dolgoztam az Éhezők Segélyezése kampányban, én vettem el a pénzt?!

– Soha nem jutunk el a megoldásig, ha most mindannyian egymást kezdik el rosszindulatúan gyanúsítgatni – vágott közbe Hamish élesen. – Nos, a pénz vasárnap még megvolt. Ma szerda van. Ki járt itt azóta?

– A Lánycserkészek vannak itt hétfő esténként – mondta Mrs. Wellington –, és a Fiúcserkészek kedd esténként.

– Bessie Dunbar a lánycserkészek kapitánya – tette hozzá Mrs. Gunn –, és ő is egy új kabátban jött haza Invernessből hétfőn.

– Elég! – csattant fel Hamish, akit felkavart ez a rosszindulat, meg a tény, hogy az általában rettenthetetlen Mrs. Wellington sírni kezdett. – Kérek egy listát az Anyák Egylete valamennyi tagjáról. Willie, kezdd el felvenni az itt jelenlévők vallomásait. Mrs. Wellington, menjen haza és igyon egy teát, majd később meglátogatom.

A nap végére Hamish kimerülten töprengett azon, hogy némely gyilkossági esetek, amelyeken sikerrel dolgozott, egészen tiszták és ártatlanok voltak ahhoz a rosszindulathoz és ellenségeskedéshez képest, amelyet az Anyák Egyleténél történt tolvajlás szült. A tagok valósággal versengtek abban, hogy egymásra licitáljanak: mindenki meggyanúsított mindenkit. Bármelyik asszony, aki valami új szerzeményre tett szert, potenciális gyanúsítottá vált. Hamish kitartóan végigjárta a falut, egyik vallomást vette fel a másik után, míg végül megérkezett a lelkészlakba Mrs. Wellingtonhoz.

– Csúnya ügy – mondta Hamish komoran. – És én még azt hittem, maguk mind olyan jó barátnők, és most mindenki a másikat gyanúsítja. – Mr. Wellingtonhoz fordult, aki egy karosszékbe roskadva ült a kandalló mellett. – Ennek a falunak igencsak szüksége lenne némi leckére az általános illemtanból. Javaslom, kezdjen el foglalkozni a híveivel, lelkész úr, és kevesebbet saját magával. Mondjon egy prédikációt a gyűlölködésről meg a hamis tanúzásról a felebarátunk ellen. Soha nem gondoltam volna, hogy

megérek egy ilyen napot Lochdubh-ban. Ha hinnék a sátánban, most azt gondolhatnám, hogy megszállta a helybélieket!

– Talán úgy is van – szipogta Mrs. Wellington, nedves zsebkendőjével dörzsölgetve a szemét.

– Badarság – horkant fel Hamish. – Hol van most a pénz?

– Senki sem bízik már Mrs. Battersbyben vagy bárki másban – mondta Mrs. Wellington. – Úgyhogy ami megmaradt, azt elvittem a bankba, és az igazgatóval együtt zár alá helyeztük.

Hamish feltett egy sor kérdést, próbált rájönni, láthattak-e a faluban bárki idegent, de nem jutott előrébb. A Tommel Kastélyszállóban voltak ugyan vendégek, akik vasárnap érkeztek, de egyikük sem jött még le a faluba, csak kimentek az ezredes birtokára a folyóhoz, és horgásztak.

Végül elindult hazafelé a lelkészlakból, de útközben döbbenten torpant meg a Jessie és Nessie Currie lakta takaros ház előtt. A kertkapun kint lógott egy „ELADÓ” feliratú tábla.

A nővérek ugyan gyakorta bosszantották Hamisht az örökös megjegyzéseikkel, miszerint egy lusta fajankó, de azért Lochdubh-hoz tartoztak, ugyanolyan szerves részeként a településnek, mint a kettős hegycsúcs vagy a tengeröböl.

Korábban már beszélt velük, mivel vénkisasszony létükre mindketten tagok voltak az Anyák Egyletében. Hamish odament az ajtóhoz és bezörgetett.

Az ablakon meglebbent a csipkefüggöny, aztán sokáig csend volt. Újra bekopogott. Jessie nyitott ajtót.

– Ó, maga az – mondta –, szóval maga az. – Jessie gyakran ismételte önmagát, mint a feketerigó, mintha nem tudná visszaidézni első, önkéntelenül kiejtett mondatainak értelmét.

– Nem is mondta nekem, hogy el akarnak költözni – mondta Hamish.

– Miért kellett volna? Miért kellett volna? – kiabálta Jessie, és a nyomozó orra előtt becsapta az ajtót.

Hamish rosszkedvűen elsétált.

Dr. Brodie intette le.

– A kocsmába megyek, iszom egy kortyot – mondta. – Van kedve velem jönni?

– Boldog leszek, ha kiöblíthetem a számból ennek a napnak a pocsék ízét.

– Hallottam, mi történt – mondta dr. Brodie. – Először a morfium tűnik el, aztán itt ez a lopás, és az egyedül gyanúsítható alakok, akik elvihették, Sean és Cheryl, de a drogot nem találták meg náluk, a rablás idején meg bizonyíthatóan nem voltak a faluban.

– Minden egyre rosszabbra fordul – morfondírozott Hamish. – Hallania kellett volna ezeket a nőket, amint egymást gyanúsítgatják, hogy biztos a másik vitte el a pénzt. Jessie és Nessie Currie meg eladásra kínálja a házát.

– Micsoda? – A doktor meglepetésében megtorpant. – Miért? Mi történt?

– Nem tudom. Jessie ajtót nyitott, de nem állt szóba velem. Amióta Sean megjelent itt, a falu összes lakója olyan furcsa lett.

Bementek a kocsmába. Dr. Brodie kért két dupla whiskyt, és leültek egy kis asztalhoz a sarokba. A zenegép egy country-számot játszott, amely éppen befejeződött, és csend támadt.

– Angela is furcsán viselkedik – szólalt meg egyszer csak a doktor.

– De hát olyan remekül csinálja a dolgait – ellenkezett Hamish. – Készül a vizsgájára, és olyan boldognak látszik.

– Az utóbbi időben folyton ingerült, és egyre több pénzt követel tőlem ruhára. Épp Angela! Esküdni mertem volna, hogy Angela többnyire azt sem tudja, mi van rajta éppen. Képzelje, Hamish, múlt héten úgy jött vissza Invernessből, hogy vásárolt egy háromszáz fontos ruhát. Háromszáz font! Azt sem tudtam, hogy van Invernessben olyan üzlet, ahol ilyen drága ruhákat árulnak.

– Ó, Inverness virágzó város – mondta Hamish. – Manapság már tele van a legkülönfélébb butikokkal. Mi itt talán kissé elmaradottak vagyunk. Lehet, hogy háromszáz font manapság már nem számít túl soknak egy ruháért.

– Talán a Bond Streeten nem, de pokoli ár akkor, ha azt a ruhát valaki csak itt a hegyek és völgyek közt tudja viselni.

– És tényleg olyan mesés egy darab?

– Honnét tudjam? Én nem tudom megítélni. Fekete, és az egyetlen különlegessége, hogy egy Christian Dior címke van rajta.

– Talán azon aggódik, hogy Angela beleszeretett valakibe? – tudakolta Hamish.

– Nem lehet szó ilyesmiről. Ha Sean Gourlay-ra gondol, felejtse el. Ó, Angela is vitt már néha süteményt meg ezt-azt a buszba, de hát ő ilyen. Mindig készen áll, hogy jó szívvel fogadja a jövevényeket a faluban. De a kezdeti látogatások után elvesztette az érdeklődését. Viszont valami nyugtalanság és titkolózás lappang körülötte. Fogtam is a szemlámpámat, és megvizsgáltam a pupilláit, hogy esetleg nem ő vette-e el a morfiumot.

– Nahát, ennyi bőven elegendő bármely asszonynak, hogy kiboruljon a férje miatt – jegyezte meg Hamish.

– Jó, de tudnom kellett. És nem drogozik. Egyszerűen csak szenved. Egyik pillanatban szinte belém bújik, a másikban elküld a fenébe.

– Sean Gourlay… – kezdte Hamish.

– Felejtse el – sóhajtott a doktor. – Ismerje be, magának az első perctől kezdve a bögyében volt az a fickó.

– De hát minden tönkrement, amióta betette ide a lábát – makacskodott Hamish. – Minden rosszra fordult, minden beszennyeződött. Mr. Wellington elvesztette a hitét, és ostobaságokat terjeszt a szószékről, olyan szövegekből, amelyeket a múlt századokban írtak, és ő maga egy szót sem hisz belőlük. Mrs. Wellington csak árnyéka önmagának, Jessie és Nessie szedelődzködik, és az Anyák Egyletének tagjaiban annyi a gyűlölet, hogy el se hinné. Valaminek kell lennie emögött, és nekem ki kell derítenem, hogy mi az!

***

Másnap reggel Sean és Cheryl visszatértek a faluba. A rákövetkező délután hatalmas, nyilvános veszekedés tört ki közöttük a folyóparton. Cheryl az égadta világon mindennek elmondta Seant, miközben lovaglóülésben ült a robogón, és egy tömött hátizsák volt a hátán. A szájából folyamatosan áradó ocsmányságok elborzasztották a falu lakóit, az anyák csemetéik fülére

tapasztották a kezüket, de azért élénken figyeltek továbbra is.

A káromkodások közepette kiderült, hogy Cherylnek elege van a faluból, elege van Seanból, elmegy és soha többé nem tér vissza.

Sean csak vonogatta a vállát, lustán mosolygott, aztán hátat fordított, és hosszú lépteivel a lelkészlak felé indult. Cheryl elszáguldott a motorján, kifelé Lochdubh-ból, át a nemrégiben megjavított íves hídon, felfelé a hosszú úton, amely a Tommel Kastélyszálló mellett futott a végtelenbe, és végre eltűnt szem elől.

Na, ő kilőve – gondolta bosszúszomjasan Hamish –, már csak egy maradt.

Ötödik fejezet

„Sok mindent lehet mondani
arról, ha meghalt valaki.”

E. C. Bentley

Egy hétig esett az ónos eső és zúgott a szélvihar, aztán visszatért a balzsamos tavaszi időjárás, és a víz is megnyugodott. Sirályok köröztek lustán a levegőben, olykor hirtelen lecsaptak, hogy megcsodálják tükörképüket a sima vízen, aztán könnyedén felszárnyaltak megint. A felszínen Lochdubh éppen olyannak tűnt, mint bármikor máskor. Erős tea, kátrány és tőzegfüst illata érződött, a levegőben rádió, edénycsörgés, bégető birkák és pöfögő halászhajók hangja szállt.

De a felszín alatt úgy burjánzottak az Anyák Egyleténél történt lopás következményei, mint valami rákos daganat. Hamish, elgondolkodva, hogy Priscilla vajon meddig akarja őt kerülni, elindult az egysávos úton kifelé a faluból, fel a hegyre. Egy kis lelkifurdalást érzett, amikor meglátta a lányt az ajándékboltban szorgoskodni, sima szőke haja úgy világított, mint egy napfény-pászma. Éppen drága ajándéktárgyakat adott el egy csapat férfinak, akik, Hamish bosszúságára, mintha soha nem akarták volna befejezni a vásárlási procedúrát.

Amikor a bolt végre kiürült, Priscilla elővigyázatos pillantást vetett Hamishre, és megkérdezte: – Kávét?

– Az nagyszerű lenne. Már egy ideje nem találkoztunk.

– Én végig itt voltam, tudod – mondta Priscilla, egy kis éllel a hangjában. – Gondolom, neked meg Dorisnak kellemesen telt a vacsora múlt héten.

– Ő hívott meg engem – mondta Hamish védekezőleg, mivel tényleg érzett némi bűntudatot amiatt, hogy elfogadta a meghívást, főképp, mivel pontosan azért fogadta el, mert bízott benne, hogy Doris visszamondja Priscillának, amit a jelek szerint meg is tett.

Priscilla átnyújtott neki egy csésze kávét.

– Remélem, az új recepciósunk már nem fog beléd esni.

– Új recepciós? Mi történt Dorisszal?

– Édes istenem. Nem mondta neked? Elment. Kapott egy másik állást Perth-ben egy szállodában.

Hamish nagy megkönnyebbülést érzett. Doris éppen hogy csak meg nem kérte a kezét, és a vele töltött este kész kínszenvedés és igazán zavarba ejtő volt Hamish számára.

– Nos, mi újság? – kérdezte Priscilla. – Hallottam, hogy pénz tűnt el az Anyák Egyletének kasszájából.

– Ó, igen, csúnya ügy – mondta Hamish, majd odahúzott egy széket a pulthoz és leült. – Az összes nő egymás torkának esett, mind egymást gyanúsítják. Dr. Brodie-tól elloptak négy csomag morfiumot, és nem volt más gyanúsítottunk, csak Sean, de a házkutatás nem járt eredménnyel. A barátnője lelépett, ám az a csirkefogó még mindig itt terpeszkedik, mint valami fekély a falu közepén.

– Csak az a démonian vonzó kinézete, az a bajod, Hamish. A fickó csak egy jelentéktelen kis gazfickó, de nem maga a sátán. Tudom, hogy ő vitte el a sálamat, aztán valahogy visszacsempészte.

– Azzal együtt kiváló aknamunkát végez. Elérte, hogy kibeszélte Mr. Wellingtont a hitéből, mire a lelkész valami ócska, régi prédikációkat bányászott elő, azokat használja, tele a pokol tüzével meg kárhozattal, és a népek odavannak érte. Archie Maclean azt mondta, félbehagyta A Xerxes bolygó vérfarkas asszonyai című videót, mert, hogy őt idézzem, „a templomban sokkal jobb móka van”. Hallanod kellene azokat az istentiszteleteket. Valóságos középkori pokol, ördögökkel, vasvillákkal, sírással, jajveszékeléssel és fogak csikorgatásával. Próbáltam rávenni, hogy

beszéljen a katolikus pappal, és prédikáljon inkább a felebaráti szeretetről és kedvességről, de az az ember belesüppedt a mélabú mocsarába. Mrs. Wellington pedig már csak árnyéka önmagának. Jessie és Nessie Currie eladja a házát és elköltözik. Nem tudom, hogy ennek mi köze van Seanhoz, de érzem, hogy van. Angela Brodie megint elvesztette az eszét, és újabban vagyonokat költ új ruhákra.

– Szörnyen hangzik. És mit csinál Willie?

– Nem tudom, a kölyök belezúgott-e Lucia Liviába, vagy csak a koszos tűzhely vonzza, de mindig ott lóg az étteremben. Az élete a takarítás. Idenézz! – Hamish felemelte egyik fényesre suvickolt fekete csizmáját, hogy megmutassa. – Még a talpbetétet is kitisztította. És nézd meg az ingemet! Minden egyes darabot kikeményített. A nadrágokba olyan pengeszerű éleket vasalt, hogy kész csoda, hogy nem vágom meg magam velük.

– Sokan gondolhatnák úgy, hogy nagy szerencséd van – jegyezte meg Priscilla –, hogy így élhetsz, egy házvezetőnővel és egy inassal egy személyben.

– Nem, ez borzasztó! Ma reggel leültem reggelizni, mire Willie felüvöltött: – Egy légy! Egy légy! – Felkapott egy rovarirtó flakont és telefújta vele az egész konyhát meg a reggelimet. Ha legközelebb vérvételre megyek, kimutatnak majd három rész rovarirtót és egynegyed rész fertőtlenítőt. De már megszoktam Willie-t. Aránylag kedves fickó. Egyszerűen csak sült bolond, ennyi az egész. Nem, most az a gondom, hogy ha észhez térítheténem Mr. Wellingtont, ő talán tudna egy kis értelmet csepegtetni a falu lakóinak fejébe, és akkor talán jobbra fordulhatnának a dolgok.

– Meglátom, mit tehetek – mondta Priscilla, és leakasztotta kabátját a fogasról. – Most úgyis bezárok az ebédidőre.

– Te? Mit tudnál te tenni?

– Talán majd hallgat rám. Egy próbát megér.

– Hát – mondta Hamish kétkedve –, tégy legjobb belátásod szerint. Priscilla, megbocsátottál már nekem?

– Amiért hagytad, hogy Blair megússzon egy csomó disznóságot? Még

most is azt gondolom, Hamish, hogy rosszul tetted, de hát mikor tudtam én sokáig haragudni rád?

– Már nagyon hosszú ideje nem látogattál meg.

– Régi vágású lány vagyok. Elvárom az uraktól, hogy ők jöjjenek látogatóba.

– Akkor ma este meglátogatlak és elviszlek vacsorázni.

– Ma nem jó. Túl sokan vannak a szállóban. De a vasárnapom szabad. Hallgassuk meg azt a pokolbéli istentiszteletet, aztán menjünk el a Napoliba.

– Nekem megfelel. De addig nézd meg, mire mész Wellington tiszteletessel.

Priscilla a dolgozószobájában találta a lelkészt. A kandalló előtt ült és olvasott.

– Ó, Miss Halburton-Smythe – szólalt meg tompa hangon –, mit tehetek önért?

– Hamish beszélt nekem magáról – mondta Priscilla.

A lelkész elkínzott pillantást vetett rá.

– Hát igen – mondta elgyötört sóhajjal –, elvesztettem a hitemet.

– Én inkább amiatt aggódom, hogy elvesztette a józan eszét – mondta Priscilla célzatosan.

A lelkész elfordította a fejét.

– A világ tele van szenvedéssel – sóhajtotta –, és mit tehetek én ez ellen?

– Tehet valamit a saját egyházközsége érdekében. Ha mindenki tenne egy kis jót maga körül, csupán a családja meg a szomszédai körében, akkor a jó cselekedetek talán elkezdenének szétgyűrűzni, és hullámokat vetnének kifelé is. Mielőtt idejöttem, több asszonnyal is beszéltem a faluból. Az egész falut áthatja a gyűlölködés. Ahelyett, hogy végképp elmerülne az önsajnálatban és az önmarcangolásban, kapja össze magát, és írjon végre egy olyan prédikációt, amellyel megváltoztathatja a hangulatot, megszüntetheti ezt a szörnyű utálkozást és pletykálkodást a hívei között. Ha azt akarja, hogy visszatérjen a hite, akkor kezdjen el úgy cselekedni, mintha lenne szíve és

lelke!

Mr. Wellington felkapta a fejét és Priscillára meredt.

– Mostanában azt beszélik, hogy maga előbb-utóbb hozzámegy Hamish Macbethez – mondta –, de azt hiszem, már tudom az okát, hogy az az ember miért vonakodik megkérni a kezét.

– Nocsak, maga vén szörnyeteg! – mondta Priscilla egészen nyugodtan.

A lelkész felpattant.

– Hogy merészel így beszélni Isten szolgájával?

– Ugyan, nézzen már bele a tükörbe! – vágott vissza Priscilla. – Nézze meg magát alaposan, aztán kérdezze meg magától, vajon nem egész Lochdubh legönzőbb emberével néz-e szembe. Felejtse már el az elvesztett hitét! Ha olyan nagyon borzasztónak találja, nem gondolja, hogy legalább a hívei fejébe megpróbálhatna belecsepegtetni egy kis hitet, jóakaratot, jótékonykodást? Miért kellene nekik is elveszteni a hitüket azért, mert magával ez történt? Vasárnap elmegyek az istentiszteletre, és előre figyelmeztetem, ha rázendít valamelyik régi prédikációra, felállok és le fogom támadni magát ott a templom kellős közepén azzal, hogy képmutató!

Ezzel Priscilla kimasírozott. Hamish a víz partján sétálgatott, és odasietett hozzá.

– Hogy ment? – kérdezte.

– Egész jól. Azt hiszem, Mr. Wellingtonnak csak egy pár kedves szóra volt szüksége.

***

Mint mindig, a templom most is zsúfolásig telt vasárnap. De Priscilla és Hamish talált még helyet az egyik hátsó padban.

– Nézd – mondta Priscilla, és megbökte Hamisht. – Ott van a te sátánod.

Sean Gourlay egy oszlop mellett állt a templom oldalában, ahonnan jól láthatta a szószéket. Fekete inget és fekete kordnadrágot viselt. Különös zöld szeme furcsán csillogott a fényben.

– Jött, hogy felmérje, mit végzett – dünnyögte Hamish.

Elhangzottak a zsoltárok, egy olvasmány az Újtestamentumból, aztán a lelkész előrehajolt a szószéken.

Papírzörgés hallatszott, a gyülekezet tagjai éppen a mentacukorkákat kapkodták be, majd hátradőltek, hogy élvezzék azt, amit Archie Macleod „klassz kis murinak” titulált.

A lelkész nyugodt, határozott hangon kezdett el beszélni a templomi tolvajlásról. Sean összefonta két karját, és úgy látszott, jól mulat. A lelkész arról beszélt, hogy az eset milyen pletykaáradatot és rosszindulatot gerjesztett a faluban, hogyan fordította egymás ellen a családokat. Aztán, amikor arra kérte híveit, szeressék felebarátjukat, mint önmagukat, felerősödött a hangja. Úgy tűnt, mintha az egész istentiszteletet egyenesen Seannak címezte volna. Beszélt a világban fellelhető töménytelen szenvedésről, emlékeztette a gyülekezetet, hogy Jézus Krisztus meghalt értük a kereszten. Felhívta rá a figyelmet, hogy a rájuk szakadt szenvedést egyedül maguknak köszönhetik, mivel hagyták, hogy egyetlen közönséges lopás így megmérgezze az életüket.

– Ebben a faluban nincsen hely a Gonosz számára – hirdette. – Nézzetek mélyen a szívetekbe, imádkozzatok szeretetért, fohászkodjatok kedvességért, esengjetek az Úrhoz, szerető Atyánkhoz, hogy bocsássa meg bűneinket. Imádkozzunk együtt!

Mielőtt lehajtotta a fejét, Hamish észrevette, hogy Sean kisiet a templomból. Igazán ostobaság, gondolta, hogy ennyit aggódtam egyetlen nyomorult halandó miatt, szinte babonásan. De a lelkész szembeszegülése Seannal – mert biztos volt benne, hogy ez az volt –, régi történetekre emlékeztette, amelyeket még gyerekkorában hallott hosszú, sötét téli estéken az ember képében megjelent fekete ördögről, aki egy napon besétál egy felföldi faluba, és pusztulást, szenvedést terjeszt mindenütt.

Az istentisztelet végeztével igen szerény és alázatos gyülekezet özönlött ki a templomból. Mrs. Gunn kezet fogott Mrs. Wellingtonnal, és azt javasolta, találjanak ki együtt valamit, amivel ismét pénzt gyűjthetnek és bepótolhatják azt, amit elvesztettek. Egy másik nő megveregette Mrs. Battersby hátát,

elismervén, hogy kiváló munkát végzett pénztárosként, és reméli, továbbra is így lesz. Az emberek csoportokban álldogáltak a templomkertben és lelkesen beszélgettek.

Hamish megrázta Mr. Wellington kezét.

– Remek prédikáció volt – mondta neki.

– Köszönöm – felelte Mr. Wellington. Aztán váratlanul hozzátette: – Ne aggódjon többet Sean miatt. Az az érzésem, hogy hamarosan itt hagy minket.

– Vajon mire célzott ezzel? – töprengett Hamish vacsora közben. – Tudja, vagy csak sejti?

– Azt hiszem, ő is, akárcsak te, rájött, hogy Sean az igazi oka a falura szakadt sok nyomorúságnak – felelte Priscilla. – Ha belegondolsz, ki más vihette el azt a pénzt?

– De ő és Cheryl akkor itt se voltak!

– Simán visszasurranhattak az éjszaka leple alatt. Mi sem egyszerűbb, mint megtalálni azt a kulcsot és kinyitni a helyiséget.

– Hát, reménykedjünk, hogy a lelkésznek igaza van. Ha Sean mégsem megy el magától, akkor ki kell találnom valamit, amivel ráveszem. Mit mondtál Mr. Wellingtonnak, amitől így észre tért?

– Csak pár gyengéd és nőies megjegyzést tettem – mondta Priscilla ártatlanul.

Hamish csodálattal nézett rá.

– Hát igen, a nőknek jobban megy a rábeszélés! – jegyezte meg. – Én meg milyen ügyetlen voltam.

Mr. Wellington jó érzésekkel tért haza a lelkészlakba az esti istentisztelet után. A jövő hétre, tudta jól, az ő kis nyája talán ismét a szokott létszámra zsugorodik, de most végre azt adta nekik, amire valóban égetően szükségük volt – ahelyett, amit hallani akartak. A felesége bevette altatóit és nyugodni tért. Nem jó érzéssel tekintett terebélyes, alvó alakjára. Az asszony elég sok altatót szedett mostanában.

A lelkész aznap éjjel nyugtalanul aludt. Hajnali kettőkor felébredt és kiment

a fürdőszobába. Menet közben kipillantott az egyik ablakon, amely a parókia mögötti rétre nézett. A busznak minden ablakában égett a villany. Felsóhajtott. Az, hogy Seant ingyen lássák el árammal, az asszony ötlete volt. Neki kellene megmondania Seannak, hogy többet nem tehetik. Ő majd beszél a feleségével reggel, habár nem lesz könnyű. Hamish már tett róla említést az asszonynak, hogy Seanról vannak rendőrségi feljegyzések, de az nem volt hajlandó komolyan venni.

Reggel, miközben újfent a fürdőszobába tartott, hogy megborotválkozzon, megint kinézett az ablakon. Sötét, esős reggel köszöntött rájuk, és a buszban még mindig égtek a lámpák.

Így aztán, amikor a lelkész felesége odatámolygott a reggelihez, a férfi rászólt:

– Öltözz fel, és mondd meg annak az ifjú huligánnak, akivel összebarátkoztál, hogy nem használhatja többet a mi áramforrásainkat. Egyúttal, ha már ott vagy, azt is megmondhatod neki, hogy távozzon. Többet nem engedem meg, hogy a földünkön táborozzon.

– De hát azt mondtad, hogy rokonszenvezel ezekkel az utazókkal! – tiltakozott az asszony.

– Mert bolond voltam, de többé nem vagyok az. Eredj, és add ki a fiatalember útját!

– De nem… nem tehetem!

A lelkész általában zsarnokoskodó felesége most szürkének, görnyedtnek látszott.

A feleségéért érzett aggodalom, mint sok más férjben, Mr. Wellingtonban is haragot szült együttérzés helyett.

– Ne légy ostoba. Ha attól jobban érzed magad, mondd neki azt, hogy én parancsolom, hogy hagyja el a területet!

Mrs. Wellington végül beburkolózva egy méretes esőköpenybe, kiegészítve egy esőkalappal és egy gumicsizmával, elindult a nedves réten át a busz felé.

Hallotta odabentről a televízióból kiszűrődő beszédet, kopogott az ajtón és várt.

– Sean! – kiáltotta reszkető hangon, és újra bekopogott.

Semmi válasz.

Szeretett volna sarkon fordulni és elfeledkezni erről az egészről, de a férje majd tudni akarja az okát. Harmadszor is kopogott, még erősebben, aztán hirtelen, elszántan, hogy mielőbb véget vessen az egész visszataszító ügynek, megrázta az ajtó kilincsét. Az ajtó szélesre tárult.

– Idefigyeljen, Sean… – kezdte, miközben bepréselte magát az ajtón.

Aztán megtorpant, és szája néma sikolyra nyílt.

Sean Gourlay a hátán feküdt a padlón. A fejét és az arcát valósággal péppé zúzták. Mellette ott hevert a padlón egy véres pöröly. Az asztalon, a kis tévé képernyőjén egy nő csacsogott azon a nyafka hangon, amelyet a reggeli hírműsorok bemondói használnak, mintha a hallgatóságuk csupa gyerekből állna.

Mrs. Wellington az ajtó felé hátrált. Kis, nyüszítő hangok szakadtak ki a szájából. Úgy érezte, rögtön elájul, de nem mert elájulni, nehogy ott találják meg, amint amellett a… amellett a valami mellett fekszik.

Kitántorgott a buszból, és imbolyogva törtetett visszafelé a réten, mint valami részeg. Kinyitotta a lelkészlak hátsó ajtaját, és az otthon, az ismerős környezet látványa végre feltépte bénult hangszálait, hátravetette a fejét és valósággal felüvöltött: GYILKOSSÁG! És ha már elkezdte az üvöltést, nem is hagyta abba.

Hamish Macbeth ott állt a réten a lelkészlak mögött, Willie-vel az oldalán. Szakadt az eső, mialatt egy helyszínelő csapat centiméterről centiméterre átvizsgálta a busz belsejét. Blair főfelügyelő fel-alá járkált. Vadászsapkát és egy viseltes, nagy, ujjatlan, galléros köpenyt viselt – úgy festett, mintha egy Sherlock Holmes-ügy amatőr megfilmesítéséből lépett volna elő. Az egyetlen dolog, ami Blair rosszkedvét enyhítette, az volt, hogy végre egy igazi, mocskos gyilkossággal van dolga, amelyben nem szerepeltek úriemberek. Csak egy csavargó, akinek beverték a fejét. Volt egy nyilvános veszekedése a barátnőjével, és a nő megölte, csak idő kérdése, hogy elkapják. Blair utálta,

hogy Lochdubh-ban kell lennie, azon a helyen, amely Macbethnek sikert, neki meg kudarcot hozott. Semmi szükség nem volt rá, hogy akár Hamish, akár a kis kifutófiúja ott álldogáljon az esőben, de Blair szándékosan ott tartotta őket, hadd szenvedjenek. Aztán amikor az eső már neki is beesett a gallérja mögé, rájött, hogy ő is szenved. Azt javasolta, menjenek mind vissza a rendőrség épületébe, beszéljék meg ott az esetet, és hagyják, hogy a helyszínelők nyugodtan végezzék a dolgukat.

– Nos – mondta Blair, és egy pillanatra döbbenten elakadt, amikor Willie egy alátétet helyezett a kávéscsészéje alá –, ez elég egyértelmű. Ez a nyomorult összekapott a nőjével, a nő visszajött, és dirr-durr, nesze neked, viszlát, szépfiú.

– Szándékos emberölés vót? – kérdezte Willie mohón.

– Ha úgy érti, hogy a nő szándékosan verte-e be a fejét, akkor igen, maga tökfej. A patológus szerint a halálhoz a pörölycsapások által okozott sérülés vezetett. A nagykalapács a parókia tulajdona. Mit gondol, őrmester, hogy a maga lelkész barátja a ludas, és ő verte be Sean Gourlay fejét? – Blair szívből nevetett.

Hamish komoran nézett rá, a gondolatok egymást kergették a fejében. Mindennél jobban remélte, hogy valóban Cheryl a gyilkos, de hogy mi okból, arra nem volt ötlete.

Jelentést tett Blairnek Sean bűnözői múltjáról, és beszámolt a morfium eltűnéséről, valamint a templomban történt lopásról, de hozzátette, hogy az utóbbi idején elvileg sem Sean, sem Cheryl nem voltak a faluban.

Az őrsön kellemes meleg uralkodott, és Willie remek kávét főzött.

– Jobb lesz, ha én itt maradok a telefon mellett – jelentette ki Blair –, maguk ketten meg mennek és felveszik a vallomásokat. Tudni akarok mindenkiről, aki akár csak a haja szálát is látta Cheryl Higginsnek, vagy aki hallotta az éjszaka folyamán annak a motornak a hangját, amiről beszéltek.

Hamish és Willie megegyeztek, hogy felosztják maguk között a falut, és Willie lelkesen vállalta azt a részt, amely magában foglalta az olasz éttermet.

Az eső ellenére az emberek kis csoportokban álldogáltak odakint, és

nyugtalan pillantásokat vetettek a lelkészlak mögötti mező irányába.

Hamish egész nap csak faggatózott és faggatózott, de senki sem látta Seant azután, hogy kiment a templomból, ahogy senki látta Cherylt sem. Mrs. Wellington átnyújtott a nyomozóknak egy fényképet, amelyet nem sokkal azután készített, hogy a párocska megérkezett a faluba. A fotót bemutatták a határás hírekben is. Hét órakor Cheryl Higgins besétált a strathbane-i rendőrségre, és Blair, ahogy meghallotta, visszaautózott a körzetébe. Kilenckor Jimmy Anderson telefonon kereste Hamisht.

– Rossz híreim vannak – kezdte. – Cheryl Higginsnek sziklaszilárd alibije van.

– Az lehetetlen! – kiáltotta Hamish.

– Pedig úgy van. Strathbane külterületén egy csomó más utazó társaságában táborozott a mezőn, és gitáron játszott a Johnny Rankin és a Szipusok nevű bandában. Ő is egyike a „Szipusok”-nak. A patológus ellenőrizte Sean gyomortartalmát, és azt mondja, durva becslés szerint a pasast este tíz és éjfél között ölték meg. Cheryl akkor a Mullen’s bárban játszott – tudod, körülbelül két mérfölddel a városon kívül –, kilenctől éjjel egyig. Onnan aztán egy partira ment Strathbane-be. Egy csomó tanú látta mindenütt.

– És mennyire megbízhatóak a tanúk? – kérdezte Hamish. – A „szipus” a ragasztót szippantó drogosok neve, nem? Innen kapta a banda a nevét?

– Meglehet. A legtöbbje tényleg el volt szállva, amikor megpróbáltunk beszélni velük, de ott volt a közönség, körülbelül negyven józan, vagy legalábbis kellőképp normális szemtanú. A lány eltűnhetett arról a partiról, nem tudom, hogy bárki abból a tömegből számon tartotta-e, de a lényeg, hogy a gyilkosság időpontjában körülbelül negyven ember előtt szerepelt azon az út menti szórakozóhelyen.

– Meg vagyok lepve, hogy egyáltalán bármilyen zenekar felléphet Strathbane-ben ilyen későn – jegyezte meg Hamish.

– Kívül esik a városon, szóval senkit nem zavar.

– És hol van ez a mező, ahol most letanyázott?

– A Dalquhart Roadon, az északi oldalon, körülbelül ötven mérföldre balra. Lord Dunkle birtoka, ő annak idején, a hatvanas években popfesztiválokat rendezett itt. Még most is afféle szabadgondolkodónak tartja magát, pedig csak egy vén bolond skót. A lány egy lakókocsiban él egy párral együtt, akiket Wayne és Bunty Stoddartnak hívnak, régi barátai Glasgow-ból. Egy cseppet sem úgy fest, mint a fényképen, amit a lelkész felesége adott át nekünk, de azért még ő az. Amióta a fotó készült, narancsszínűre festette a haját. Cheryl szerény véleménye szerint egy lochdubh-i helyi csibész ügyködhetett a kalapáccsal és sózhatott a volt pasija fejére vagy ötvenet, hogy megszabaduljon a szemétládától, ezt mondta.

– Volt ötlete a lánynak, ki lehetett?

Anderson kuncogott.

– Ja, ja, volt bizony!

– Kicsoda?

– Hamish Macbeth őrmester.

– Hülye lotyó.

– Mondanom sem kell, Blairnek nagyon tetszett a gondolat.

Hamish felsóhajtott.

– Ha jól sejtem, Blair holnap megint itt lesz?

– Nem, én megyek ki Harry MacNabbel. A főfelügyelő egyik haverjának a házánál nagyszabású rablás történt, és ő arra vetette rá magát. Nem nagyon izgatja egy ilyen csavargó halála. Abban nincs elég sajtóvisszhang.

– Elég sok újságíró volt itt ma – jegyezte meg Hamish.

– De holnap már nem lesznek ott. Abban a te faludban senkinek nem volt egy jó szava Sean Gourlay-ról. Ha mindenki mondott volna valami szépet, a sajtó kieszelhetett volna egy szívet tépő sztorit a sokak által szeretett áldozatról. De még a Strathbane-i és Felföldi Hírmondó is elejtette az ügyet, pedig szerettek volna valami érzelmes baromságot az „elbűvölő pár, akit zaklatnak a zsaruk”-fajtából. Csakhogy megtudták tőled meg aztán Blairtől, hogy a fickónak bűnügyi lajstroma van, és így letettek róla.

– Akadt hozzátartozó, aki igényt tart a tetemre?

– Az anyja Londonban él, minden tekintetben tiszteletre méltó asszony. Holnap eljön, hogy beszéljen a megbízott államügyésszel.

– Meglep, hogy a falubeliek ennyire elfordultak Seantól. Amikor ideérkezett a lánnyal, mindenki csak a romantikus életű párocskát látta bennük, és engem meg piszkáltak, hogy hagyjam őket békén.

– Hidd el, annak a romantikának vége. Vagy talán most, hogy megölték, és fény derült a múltjára, senki sem akarja bevallani, hogy kedvelte a fickót. Érted, hogy ez mit jelent, Hamish?

– Nem akarom érteni.

– Én értem. Azt jelenti, hogy több mint valószínű, hogy egy lochdubh-beli volt a tettes.

Hamish felhorkant.

– Fel a fejjel – mondta Anderson. – Ha szerencsés vagy, majd találsz valami kóbor elmebeteget.

Hamish elköszönt és helyére tette a hallgatót. Elővett egy papírlapot. Először is azokkal a falubeliekkel kell kezdenie, akik baráti viszonyt ápoltak Seannal. A lista tetején mindjárt ott volt Mr. és Mrs. Wellington. Aztán Angela Brodie-t is látták, amikor ott járt a busznál. Aztán ott van Jessie és Nessie Currie.

Hátradőlt, és rosszallóan nézte a rövid listát. El kell tekintenie attól a ténytől, hogy ezek az emberek a barátai. Tehát, mi is a helyzet?

Mr. Wellington: elvesztette a hitét egy Seannal folytatott párbeszéd után, és régi szertartások nyomán kezdett el prédikálni.

Mrs. Wellington: ideges, zaklatott, cseppet sem emlékeztet régi, magabiztos, parancsolgató önmagára.

Angela Brodie: furcsán viselkedik, és drága ruhákat vásárol.

Nessie és Jessie Currie: meghirdették eladásra a házukat, ingerlékenyek és boldogtalanok.

Felejtsük csak el a gyilkosságot egy kicsit… Először is azt kellene kiderítenie, mit tett Sean ezekkel az emberekkel. Időközben Willie továbbra is látogathatja a Napolit, kérdezősködhet és nyomozhat, hátha mégis látott

valaki aznap egy idegent errefelé.

Hatodik fejezet

„Gyanúja mindig őrszemmel kísér…”

Shakespeare[1]

Annak ellenére, hogy Blairt nem különösebben érdekelte az ügy, a rendőrség alapos munkát végzett. A törvényszékiek újra átvizsgálták a buszt milliméterről milliméterre. Mint megállapították, a pöröly a lelkészlakhoz tartozott, de a busz amúgy is tele volt olyan holmikkal, amelyeket Sean Wellingtonéktól kölcsönzött. Mr. Wellington azt mondta, a nagykalapácsot a kertje végében álló sufniban szokta tárolni. Nem tudott róla, hogy Sean bármikor is kölcsönvette volna. Hamish erősen reménykedett a busz alatt megbúvó rejtekhelyben, de nem találtak ott mást, csak ugyanazt a szemetet, mint korábban. Harry MacNabnek és Jimmy Andersonnak semleges hangon beszélt a nőkről, akik jóban voltak Seannal, valamiképp megkönnyebbülve, hogy a nyomozók majd kikérdezik őket, és nem neki kell. Nagyon nem fűlt a foga ehhez a nyomozáshoz, ami pedig korábbi eseteinél még sosem fordult elő vele. De végül csak nem tudta megállni, és rákérdezett a nyomozóknál, hogy haladnak.

– Sápadtak és reszketnek – mondta Anderson –, de ez a sokk miatt is lehet. Te ismered ezeket a nőket egy ideje, Hamish, és aligha állítanád, hogy bármelyikük is bűnözői hajlamot mutat.

– Hagyjuk a nőket tényleg, mi a helyzet a lelkésszel?

– Egy rendes öregfiú, de azért fura, elég fura. Isten pörölyéről magyarázott valamit.

– Talán Chestertontól idézett – vélekedett Hamish, aki olvasta Brown atya

történeteit.

– Bárkitől is idézett, nagyon magabiztosnak tűnt. Arról magyarázott, hogy segítségül hívta az Urat, és az Úr megkönyörült, vagy valami ilyesmi. Mindig ilyen bolond volt?

– Nem tűnt fel soha – mondta Hamish zordan. – Szóltál a Currie nővéreknek, hogy a faluban kellene maradniuk, míg lezajlik a nyomozás?

– Miért kellene? Gondoltam, egy kirándulás Invernessbe nagy kaland lenne ennek a párosnak.

– Árulják a házukat.

– Már nem.

– Tehát – következtetett Hamish –, költözködni készültek, ám Seant meggyilkolják, erre meggondolják magukat. Vajon miért?

– Nézd, Hamish. Tudom, hogy te kedveled ezeket az embereket. De többet tudsz róluk, mint bárki más, és néhány kérdést magadnak kell feltenned.

Anderson kényelmesen hátradőlve nyúlt el egy székben a rendőrőrsön, lábát az asztalon nyugtatta. Willie jelent meg egy tálcával, rajta kávéscsészékkel. Helytelenítően motyogott valamit, letette a tálcát, majd felemelt egy újságpapírt, és becsúsztatta Anderson lába alá.

– Ez inkább egy házinéni, mint egy rendőr – morogta MacNab, amikor Willie kiment –, viszont jó kávét csinál.

– A buszban pedig semmi nem volt – folytatta Hamish –, abszolúte semmi.

– Semmi bűnjel – tette hozzá Anderson. – Se morfium, se száz font, se levelek.

– Mi lesz most a járgánnyal?

– Sean anyja telefonált Mr. Wellingtonnak, és azt mondta, pillanatnyilag annyira össze van omolva a fia halála miatt, hogy képtelen bármit is tenni. Mr. Wellington megnyugtatta, hogy a busz ott maradhat, amíg elég erősnek nem érzi magát, hogy elmenjen a fia holmijaiért. Nem lesz vele gond. Sean hagyott végrendeletet, teljesen szabályosan, és mindent az anyjára hagyott.

– Különös – motyogta Hamish. – Bármi más a hátteréről?

– Ó, igen, ezen meglepődsz majd. A hongkongi rendőrségnél dolgozott hat

hónapig, de kiadták az útját.

– Miért?

– Heveny lustaság. Éppen szíved szerint való ember lehetett, Hamish.

– De itt van ez a kis nőcske, Cheryl – folytatta Hamish. – Nem tudjuk valamivel megingatni az alibijét?

– Negyven tanú ellenében nemigen, akik azt állítják, hogy egész este a Mullen's-ben volt.

– A fenébe, szeretnék magam beszélni vele.

– Ezzel túllépnéd a hatáskörödet, nem a te körzeted. Nem tudod kikezdeni ezt az alibit.

– Lehet. De szeretném megpróbálni.

Anderson sóhajtott, és töltött még egy kis kávét magának.

– Azt hiszem, ez lesz az az eset, amelyet sosem fogsz megoldani, Hamish Macbeth. A csontjaimban érzem.

A jóslat beigazolódni látszott, ahogy teltek a napok, majd a hetek. A Sean Gourlay-akta nem zárult le, miközben ugyanígy meg is oldódhatott volna. A busz továbbra is ott állt a mezőn a lelkészlak háta mögött, néma mementóként minden nap emlékeztetve Hamisht a kudarcra. Számos alkalommal kikérdezte Wellingtonékat, Angela Brodie-t és a Currie nővéreket, de a vallomásaikban semmi nem változott. Mindent megtettek, hogy szívesen lássák Seant és Cherylt a faluban, aztán egyszer csak nem mentek hozzájuk többet. A busz közelében sem voltak a gyilkosság éjszakáján.

Hamish végső kétségbeesésében úgy döntött, megkockáztatja Strathbane haragját, átmegy a szabadnapján, hátha tud Cheryllel beszélni.

Először a Mullen's-be ment. Szélesen elterülő, vörös téglás épület volt, hatalmas parkolóval, a nap huszonnégy órájában nyitva. Az egyik kirakatra egy plakátot ragasztottak, különféle zenekarokat hirdetett, amelyekről Hamishhez hasonlóan vélhetően senki más nem hallott még.

Hamish belökte az ajtót és belépett. A műanyag-korszak emlékműve

fogadta: műanyag cserepekből burjánzó műanyag növények, alacsony, műanyag asztalok mögött műanyag borítású székek. Még a hosszú bárpult is műanyagból volt, fahatású festékkel lekenve. Hamish egy narancslevet kért a pultostól, és egészen meglepődött, hogy üvegpohárban kapta, nem műanyag bögrében. Délelőtt tíz óra volt. Néhány párocska ült az asztaloknál, és a Mullen's reggeli specialitását fogyasztották. Este talán, ha van fellépő zenekar és megtöltik a vendégek, élettelibb a hely, gondolta Hamish.

– Johnny Rankin és a Szipusok nem játszanak maguknál? Nem látom őket a plakáton.

– Mostanában nem – felelte a csapos. – Talán a jövő hónapban.

– Ezekről a bandákról, amiket hirdetnek, még sosem hallottam – jegyezte meg Hamish.

– Ja-ja, a tulaj az olcsó előadókat keresi, ezér'. Némelyik állandó itt.

– Válthatnék egy szót a tulajjal?

– Ki keresi?

– Rendőrség – felelte Hamish türelmesen, és az egyenruhájára mutatott.

– Mi, má' megin? Várjon kicsit, oszt megnézem, hunn van Mr. Mullen.

Hamish türelmesen várt. Az egyik vendég odacsoszogott a zenegéphez, bedobott pár érmét, és hamarosan kellemes tenor énekhang töltötte be a helyiséget. Az „Over the Sea to Sky"-t énekelte, távolra repítve ennek a műanyag csehónak a valóságától.

Egy zömök kis szőrös ember jelent meg a pult mögött. Egészen fekete volt a szeme, mint apró kövek, az arcán furcsa szőrcsomók serkentek, ahogy az orrlyukából és a füléből is előkunkorodtak. Úgy nézett ki, mint egy barlanglakó, huszadik századi ruhába bújtatva.

– Mullen – vetette oda kurtán Hamishnek bemutatkozás gyanánt. – Mit akar?

– Cheryl Higginsről szeretnék magával beszélni – felelte Hamish.

– Ja, hogy róla! Mit mondhatnék még, amit má' nem mondtam el? Itt vót végig, kilenctő' hajnali egyig, oszt kornyikált.

– És biztos benne, hogy ő volt?

– Hát, ha talál még egy kislányt a Felföldön ilyen narancssárga hajjal, azt megnézem. Nem, ő vót biztosan. Mocskos szájú teremtés, de ezek ilyenek.

– És nem hagyta el a helyiséget a műsor alatt egyszer sem?

– Ááá, olyanok ezek, mint a tevék. Ha egyszer közönségükre akadnak és beindulnak, abba se hagyják órákig.

Hamish megköszönte az információt, és lehangoltan távozott.

De aztán bepattanva a rendőrségi Land Roverbe az utazók tábora felé vette az irányt.

Ahogy leparkolt a mezőn, feltűnt neki a sürgölődés, amit a felbukkanása kiváltott. Különös figurák szaladgáltak erre-arra, ajtók csapódtak, gyerekeket kaptak fel és siettek be velük. Mintha egy szörny bukkant volna fel, de Hamish azt gyanította, valószínűleg drogot vagy piti tolvajlásból származó holmikat rejtegetnek.

Csak egyetlen nő maradt a helyén, valamit kevergetett nyílt láng fölött egy edényben.

Hamish odasétált hozzá.

– Hol vannak Stoddarték? – kérdezte. A nő vékony teremtés volt, elképesztő öltözékben. Keszekusza hajkoronáján hangafűből készült koszorút viselt. Gyöngyökkel és brossokkal díszített, hosszú, indiai pamutruha fedte a testét. Bágyadt, ködös pillantást vetett Hamishre, mintha csak a rendőr azt kérte volna tőle, magyarázza el Einstein relativitáselméletét.

– Stoddarték – ismételte Hamish.

– Arra – mutatott a nő egy világoskékre festett lakókocsi irányába.

Hamish odasétált, és bezörgetett az ajtón. Egy zilált külsejű, szakállas férfi nyitott ajtót.

– Mr. Stoddart – szólította meg Hamish –, Cheryl Higgins itt van?

– Jöjjön be – felelte az, majd visszatért a lakókocsi belsejébe, az összehúzott függönyök teremtette homályba. A zárt, szűkös tér mosdatlan testek szagát árasztotta. A szakállas csatlakozott egy slampos nőhöz, aki egy asztal végében ült – nem vitás, hogy a felesége volt. Mindketten az asztalra állított kis fekete-fehér tévékészüléket nézték. A lakókocsi túlsó végében egy

priccs állt, az ágyneműhalom tetejéből egy fej kandikált ki, égő narancssárga hajjal. Hamish odalépett.

– Cheryl – szólította meg.

A lány megfordult, és felnézett rá. Aztán kinyitotta a száját, és súlyos szitokáradat zúdult ki rajta. Hamish türelmesen megvárta, míg elapad az ár, feltételezve, hogy Cheryl megnyilatkozása ősrégi mintákból táplálkozik.

Amikor elhallgatott, Hamish leült az ágy végébe, és csendesen megszólalt.

– Most, hogy kiadta magából, szeretnék pár dolgot kérdezni magáról és Seanról, de nem a szokásosakat.

Cheryl barátságtalanul fürkészte.

– Miért hagyta el Seant? – kérdezte Hamish.

– Nem volt az szerelem egyáltalán – felelte a lány keserűen. – Valami el volt annak cseszve az agyába'. Látogatták őt azok a randa öreg nők a faluból, és olyankor megkért, hogy menjek el sétálni, azt' néha vissza se jöhettem az ágyamba éjfél előtt.

Hamish hirtelen szerencsétlennek érezte magát. Nem akart több kérdést feltenni, de tudta, hogy muszáj.

– Kik voltak azok a nők?

Mintha a lány megérezte volna, hogy a férfi igazából nem is akarja tudni, láthatóan felvillanyozódott, és valami elégedettségféle csillant a szemében.

– Hát ott volt például az a kövér tehén Wellington. „Jaj, drága Sean, külön neked sütöttem ezt a süteményt!" Bhoa… Aztán volt az a töpszli nő a szemüvegével, akinek olyan hangja volt, mint egy recsegős lemeznek. – Jessie Currie, gondolta Hamish. – Jaaa, meg a doktor felesége is.

– Más valaki?

– Ez nem elég?

– Milyen gyakran ütötte meg magát Sean?

Cheryl felült az ágyban, szorosan átölelte magát vékony karjaival.

– Na húzzon innét kifelé – motyogta.

– Rendben, akkor ezt a kérdést most tegyük félre. Van valami elképzelése, miféle viszony volt Sean és ezek között a nők között?

– Hát szex, az nem lehetett – gúnyolódott Cheryl. – Csak játszott velük az ajándékokér' meg a kajáér', sütikér'.

– És pénzért? – kérdezte élesen Hamish, felidézve a hiányzó száz fontot.

– Nem – mormogta Cheryl, és ismét lehajtotta a fejét.

Hamish akárhogy próbálkozott, a lánynak nem volt több mondanivalója. Amennyire ő tudta, Sean élvezte, hogy felbolydulást okozhat a középkorú, falubeli nők között, de valamit mégiscsak elronthatott, ha a halála után egy ember sem tudott egy jó szót szólni mellette.

Hamish végül feladta, és távozott. Megállt kint a lakókocsi előtt, szemügyre vette a többi lakóalkalmatosságot, a mezőt tarkító régi buszokat. Szomorúnak és elgyötörtnek érezte magát, hirtelen megérteni vélte, hogy ezek a kellemetlen emberek miért váltak ki a társadalomból és keltek útra. Se felelősség, se lakbér, se munka, hacsak az alkalmi kis melókat nem tekintjük annak. Kemény drogok nem, de pia, ragasztó vagy hasis igen, amikor csak hozzájutnak. Segítik egymást, és másokkal is elhitetik életstílusuk romantikáját. Hagyják, hogy mások fizessék meg az adót, amiből támogatják őket, hogy mások építsék meg az utakat, amelyeken furikáznak, mások takarítsák fel a mocskot, amit otthagynak maguk után. Ők azok a Pán Péterek, akik megtalálták a módját a soha véget nem érő kamaszkornak, mindenki más a világon gondoskodó szülő, aki kiszolgálja a szükségleteiket.

A langyos nyugati széllel lágy eső érkezett. A nő még mindig a főztjét kevergette, noha a tűz már kialudt. Hamish megrázta magát. Nem volt rá jellemző, hogy egy nyirkos mező közepén moralizálni kezdjen, miközben ő maga sem volt épp mintaszerű dolgozó.

Mit csinálhatott Sean azokkal a nőkkel? – morfondírozott, ahogy ismét észak felé hajtott. Valami lelki krízisbe űzte őket, olyasmibe, mint amit a lelkésznél okozott? Kétségkívül bizonyos vonzerővel bírt. De mit tett, hogy valaki úgy döntött, összezúzza az arcát és a fejét? Puszta gyűlöletből elkövetett gyilkosság volt.

Mrs. Wellingtont, Angela Brodie-t és Jessie Currie-t újból ki kellene kérdezni, ám ezúttal az őrzőik távollétében: Mrs. Wellingtont a lelkész

nélkül, Angelát dr. Brodie nélkül, és Jessie-t Nessie nélkül.

Lochdubh-ra leszállt az este, míg lefelé autózott a hegyről a szürkületben. A halászcsónakok már kihajóztak a tengerre. A kéményekből lustán tekergett a füst, a parton gyerekek játszottak, a kiabálásuk élesen visszhangzott, akár a sirályvijjogás. De a felszín alatt lappangó sötétség és gonoszság csak akkor fog eloszlani, gondolta Hamish, ha rájön, ki ölte meg Seant. Bement a rendőrőrsre, és kénytelen volt beismerni magának, hogy annak ellenére, milyen türelmetlen Willie-vel, azért el van kényeztetve, hogy mindig várják.

De Willie most a nappaliban ült egy tévékészülék előtt.

– Ez honnan van? – kérdezte Hamish.

– Mr. Ferraritól – vágta rá Willie nyersen. – Egy régi holmija neki. Most már van neki egy új. Ennek meg nincs meg a távirányítója.

– Nagyszerű – nyugtázta Hamish. – Mi megy éppen?

– Tudom is én, de nem is érdekel. Nem szeretem én a televíziót.

Hamish leült vele szemben, és kikapcsolta a készüléket.

– Ki vele, Willie.

– Ez egy komoly ügy, és nem akarom, hogy előjöjjön a szokásos gúnyolódásával.

– Nincs gúnyolódás, megígérem.

– Voltam az étteremben – kezdte Willie.

– Folyton az étteremben vagy – vágta rá Hamish türelmetlenül.

Willie sértett pillantást vetett rá.

– Sajnálom – szabadkozott Hamish gyorsan. – Mi történt? Luciához van köze?

Willie bólintott.

– Kikezdtél vele, és képen vágott?

Willie felegyenesedett ültében.

– Soha nem nyúlnék egy ilyen kislányhoz, ha nem akarja.

– Akkor? Mi a gond?

– Nem kellett volna hallgatóznom – mondta Willie. – Lucia azt mondta, van egy új étel, és Luigi, a szakács azt akarja, kóstoljam meg. Ez ma reggel

volt, az étterem még nem volt nyitva. Szóval, annál az asztalnál ültem, ami amellett a régi kandalló mellett van, és tisztán hallottam Mr. Ferrarit. A felső szobában beszélt valakihez, egy férfihoz. Meghallottam Sean Gourlay nevét, ekkor kezdtem hallgatózni. Mr. Ferrari ezt mondta: „Az a szemétláda elpatkolt hál' istennek. Örülök, hogy nem nekem kellett végezni vele.” A másik férfi erre mondott valamit, amit nem értettem, mire Mr. Ferrari így folytatta: „Azok után, amit Luciával tett…” Aztán a többit nem hallottam.

– És megkérdezted őt erről?

– Nem akartam – siránkozott Willie. – Nem akarom tudni, ha volt valami közte meg aközött a szörnyeteg között.

– Kezdem azt hinni, hogy nem tudni valamit rosszabb, mint bármi más – mondta Hamish félig magának. – Igyál egy whiskyt, Willie. Én majd beszélek Ferrarival.

– De akkor megtudja, hogy hallgatóztam! – jajveszékelt Willie.

– Az igaz, de én elmondom neki, hogy akaratlanul hallottad.

Amíg Hamish az étterembe ért, átpörgette a fejében a személyzet névsorát. Ott volt az öreg Mr. Ferrari és Lucia, aki pincérnőként dolgozott. Conchita Gibson szintén egy távoli rokon, aki egy skóthoz ment feleségül, de a férfi előző évben rákban elhalálozott. Luigi, a szakács, Giovanni, a kukta és Mrs. Maclean, Archie, a halász felesége, aki a napi takarítást végezte – velük teljes a névsor.

Elég nagy forgalmú hely volt, a hírneve olyan messzire elért, hogy sok vendég nagy távolságokat is autózott azért, hogy itt ehessen, miközben az árak elég alacsonyak voltak ahhoz, hogy a helybéliek is kísértésbe jöjjenek.

Lucia ragyogó mosollyal üdvözölte Hamisht. Igazi bombázó, gondolta a nyomozó. Szegény Willie. Esélye sincs.

Hamish Mr. Ferrari után érdeklődött. Lucia eltűnt, aztán visszajött, és elvezette Hamisht az étterem hátsó traktusába. Felmentek egy lépcsősoron, ami a vendégtér feletti lakásba vezetett.

– Jöjjön be, őrmester! – kiáltott ki Mr. Ferrari. – Igyon egy pohárkával, csak ne maradjon sokáig, mert még sok tennivalóm van.

– Nem iszom – felelte Hamish –, csak pár kérdést tennék fel. Willie itt járt ma reggel.

– Remek fickó az. A vendéglátásban kéne dolgoznia.

– Lehet. A dolog úgy áll, hogy a kandalló mellett üldögélt, és meghallott valamit, amit maga az emeleten mondott.

Mr. Ferrari éltes arcán a ráncok kemény maszkká merevedtek, amiből gyanakvóan kukucskáltak ki a szemei.

– Mindössze annyit hallott – folytatta Hamish –, hogy maga örül, hogy más végzett Seannal, különben magának kellett volna megtennie, azok után, amit Luciával csinált. Kinek mondta ezt, és mit tett Sean Luciával?

– Tetszik a tévékészülék?

– Ha vesztegetésnek szánta, jobb, ha visszaveszi! – kiáltotta Hamish. Mr. Ferrari rezzenéstelenül nézett rá. – Nem veszi észre, hogy csak ront a helyzetén? Mondja meg az igazat! – követelte Hamish.

– És nem mondja el senki másnak? – kérdezte Mr. Ferrari.

– Nem, hacsak nem szükséges.

– Csúnya történet. Lucia sosem megy el sétálni egyetlen férfival sem az engedélyem nélkül. Sean elhívta, ő engedélyt kért tőlem, de én megtagadtam. Nem akartam, hogy vonzódni kezdjen olyasvalakihez, aki jelét sem mutatja, hogy dolgozni akarna. De Sean törzsvendég volt, bár azt nem tudom, honnan szedte a pénzét, és sikerült többször is beszélnie Luciával. Sokszor. Nagyon jóképű volt. Így aztán Lucia egyre könyörgött és könyörgött, hogy engedjem el vele, mire azt mondtam, hogy a szabadnapján elmehet vele délután, de este hatra érjen vissza. Utánuk küldtem Giovannit, hogy tartsa rajtuk a szemét. Elmondhatom magának, Hamish – folytatta –, sok rossz emberrel találkoztam már életemben, és Seant velejéig rossznak sejtettem. De nem lehettem benne biztos. Abban reménykedtem, hogy azzal a kislánnyal, Cheryllel még mindig együtt vannak, és Lucia nem ábrándozik majd arról, hogy együtt járjanak.

Szóval elmentek, Giovanni meg utánuk. Csupa izgalom volt, ajtóbeugrótól ajtóbeugróig szökdécselt egy szemébe húzott sapkával a fején, egy sálat meg

a szája köré tekert, aztán felmászott a hegyoldalra. Azt gondoltam, Sean biztos, hogy észreveszi ezt az idiótát, de mint kiderült, nem így történt.

Bementek egy darabon a mocsarasba, és leültek az egyik nagy kőre. Giovanni odalopózott, és lehasalt mögöttük a hangafűben. Sean elkedett duruzsolni Luciának, hogy ő a leggyönyörűbb lány, akit valaha látott, mire Lucia megkérdezte, szerelmes-e Cherylbe, erre az hantázott neki valamit, hogy Cheryl csupán egy elhagyott glasgow-i feleség, akinek ő csak segített, de a nő ellökte a kezet, ami etette, meg ilyen baromságok…

Aztán Sean javasolta, hogy Lucia menjen el vele a buszhoz. Azt mondta, van pár jó videója. Erre Lucia azt felelte, még csak most jöttek el először együtt, és a kilátás sem olyan szép, szóval talán majd egy más alkalommal, satöbbi. Erre Sean megragadta és megcsókolta. Giovanni azt mondta, nem tudta, mitévő legyen, mert Lucia élvezte, és csak csókolóztak. Sean elkezdte kigombolni Lucia blúzát, ő eltolta magától, erre a férfi leteperte a földre, és elhiszem Giovanninak, hogy erőszak lett volna belőle, ha ő nem lép közbe. Szóval, Giovanni felugrott a fűből és elkiáltotta magát, hogy „Állj!” Azt mondta, Sean úgy nézett, mint maga az ördög, villogtak a fényben a macskaszemei, Lucia meg zokogott. Giovanni azt mondta, örült, hogy magával vitte a húsvágó bárdot.

Hamish elnyomott egy mosolyt.

– Sean tehát meglátta a húsvágót, futni kezdett, Giovanni a nyomába eredt, és követte egészen a buszig. Aztán szólt nekem. Fogtuk magunkat Luigival és Giovannival, együtt elmentünk ahhoz az emberhez, és közöltük vele, hogy ha még egyszer az étterem vagy Lucia közelébe merészkedik, kiheréljük. Hát, ennyi.

– El kellett volna mondania ezt korábban – jegyezte meg Hamish.

– Miért? – kérdezte Mr. Ferrari. – Egyikőnk sem ölte meg.

De Hamish nyugtalanul távozott. Volt egy tisztás az étterem háta mögött, ahonnan át lehetett vágni a többi mezőre, és eljutni a lelkészlak mögötti területre. És milyen egyszerű megoldás lenne ez, ha, mondjuk, Giovanni tette. Mennyire vágyott rá Hamish, hogy egy kívülálló legyen a tettes! Mr.

Ferrari és a rokonai ugyan nemrég nyitották meg éttermüket a faluban, de hamar szerves részévé lettek a helyi közösségnek. A kis tákolmány helyére, amely katolikus templomként szolgált, apránként felépült egy téglaépület, amelyet Mr. Ferrari finanszírozott. Az étterem lett a szokásos gyülekezőhely a születésnapok, házassági évfordulók megünneplésére.

A rendőrőrsön Hamish elmesélte Willie-nek a történteket.

– Ott kellett volna lennem – sóhajtott Willie. – Nem mintha Lucia ne tudná magát megvédeni.

– Hogyan?

– Mesélte, hogy egyszer, amikor hazafelé sétált, elkapta az egyik erdészfiú, és megpróbált csókot lopni tőle.

– És?

– Tökön rúgta.

Lucia tette volna? – töprengett Hamish. Annyira odavolt Seanért, hogy könyörgött Mr. Ferrarinak, engedje el vele. Ő volt az egyik nő, aki eljárt a buszhoz? Cheryl nem tudhatja, mivel Sean románca Luciával azután kezdődött, hogy ő elment.

Gondterhelten csóválta a fejét.

– Dühös volt rám Mr. Ferrari, hogy elmondtam? – aggodalmaskodott Willie.

Hamish megrázta a fejét.

– Amíg elhanyagolod a rendőri kötelességeidet, és helyette ingyen dolgozol neki, nem fog megorrolni rád.

– Nem mintha bármi is történne valaha Lochdubh-ban.

– Kivéve a gyilkosságot – felelte Hamish.

Hamish útnak indult másnap, hogy megkísérelje a női gyanúsítottakat magukban kihallgatni. Megvárta, míg dr. Brodie biztosan távozik a rendelőbe, és ellátogatott Angelához. Rossz érzések kerítették hatalmába. A helyzet kísértetiesen hasonlított arra, amikor annak idején meggyilkolták azt a nőt Lochdubh-ban, és Angela, aki a befolyása alatt állt, lelkileg teljesen kisiklott.

Most pontosan úgy nézett ki, mint akkor, lefogyva, törékenyen.

– Nem akarok több kérdést – jelentette ki Angela, amikor meglátta Hamisht.

– Muszáj tovább kérdezősködnöm – felelte türelmesen Hamish. – Bemehetek?

– Akkor jöjjön. – Angela a konyhába vezette. Az asztal tankönyvekkel volt teli. Felszabadította az egyik sarkot és leült. Hamish vele szemben foglalt helyet.

– Tegnap meglátogattam Cherylt – mondta Hamish.

Angela kisimított egy lenge tincset a szeméből.

– És? – kérdezte.

– Kiderült, hogy bizonyos estéken Sean elküldte sétálni, miközben ő hölgyekkel szórakozott. Maga volt az egyik, akit Cheryl megemlített. Amikor korábban beszéltem magával, mindig azt mondta, hogy süteménnyel és különféle dolgokkal kedveskedett Cherylnek és Seannak, amikor megérkeztek a faluba, amolyan szíveslátásképp. Sosem beszélt róla, hogy kettesben is töltöttek időt Seannal.

– Nem akartam, hogy a férjem megtudja – mondta Angela. – Mindössze annyi történt, hogy egy este átmentem hozzá, és a tanulmányaimról meséltem, mert érdeklődést mutatott irántuk. John sosem hallgat meg. Ahányszor a szabadegyetemmel kapcsolatos dolgokról kezdek beszélni, leállít. Amikor megérkeztem Seanhoz, Cheryl elment. Maradtam egy ideig, meséltem, megittunk pár italt, aztán eljöttem. Sosem mentem vissza többször, mert arra gondoltam, ha John rájönne, hát az… elég furcsán venné ki magát.

– Ennyi történt mindössze?

– Igen, Hamish, mi más lehetett volna még?

– Sean nem kért magától pénzt, vagy… – Hamish figyelmesen a nő szemébe nézett – drogot?

– Azt hittem, maga jóbarát, Hamish. Hogy mondhat ilyesmit? – Angela nyúzott arcát apró tenyerébe temette, és sírni kezdett.

– Jól van, jól van – mondta Hamish zavartan. – Ne sírjon. Fel kell tennem ezeket a kérdéseket, tudja. Nincs még valami, ami a lelkét nyomja?

– Takarodjon innen, most! – kiáltotta Angela, és könnyáztatta arca eltorzult.

Hamish felemelkedett a székről, és lenézett rá.

– Most elmegyek – mondta sóhajtva –, de vissza kell még jönnöm.

Priscilla – gondolta, amikor kilépett a doktor házából –, Priscillára van szükségem. Elhajtott a hotelhez, és még épp időben elcsípte a lányt, aki az ajándékboltot zárta ebédidőre.

– Helló, Hamish – üdvözölte Priscilla –, épp ebédelni készülök, bedobok egy szendvicset és egy kávét a bárban. Csatlakozz, ha akarsz.

Leültek a bárban egy sarokba, Hamish kávét kért, a whiskyt visszautasította, mert vezetett. Pedig erősen kívánta, mert az Angelával való beszélgetés elkeserítette.

– Ez az ügy nagyon kikészít téged. Akarsz róla beszélni?

Hamish elmondott mindent, amit eddig megtudott, és körvonalazta a félelmét, miszerint a faluból követte el valaki a gyilkosságot.

– Szerintem le kellene írnunk mindent – javasolta Priscilla. Felállt, a pulthoz ment, és néhány papírlappal tért vissza. – Vegyük sorjában – mondta. – Valamennyi nő, aki elment Seanhoz, kikészült. Mrs. Wellington korábbi önmaga árnyéka. Angela az idegösszeomlás határán, és túl sokat költ ruhákra, ami pedig egyáltalán nem jellemző rá. A Currie nővérek el akarják adni a házukat és elköltözni. Sean meghal, erre leveszik az Eladó táblát. Van itt egy közös nevező, Hamish. Mindvégig az orrod előtt volt, mégsem vetted észre, mert annyira azt akartad, hogy ne egy falubéli legyen a gyilkos.

– És mi az a közös nevező?

Priscilla megkopogtatta a tollával papírt.

– A pénz – felelte. – Mindannyiuknak pénzre volt szüksége. Talán Mrs. Wellingtonnak nem. De a többinek kutyául kellett a pénz.

Hetedik fejezet

„Ó, gaz – mosolygó, átkozott gazember!”

Shakespeare[2]

Hamish lenézett a papírlapra, a gondolatai ide-oda cikáztak, próbálta kiverni a három nőt a fejéből.

Aztán sóhajtott egyet és hátradőlt.

– Ajj, lehet, hogy igazad van. De itt van Angela, ő magára költötte a pénzt, nem Seanra.

Priscilla újra megkopogtatta a papírt.

– Drog, Hamish. A hiányzó morfium. És van itt még valami.

– Mi az?

– Meglátogattam Angelát. Gyászruhában volt. Kifejeztem a részvétem, közben arra gondoltam, úgy néz ki, mint egy gyászoló özvegy. Nehéz szívvel megjegyezte, milyen szörnyen drága volt a ruhája. Dior.

– Tényleg az volt?

– Szerintem igen, de használt ruhaként vette.

– Ezt miből gondolod?

– Foltozott volt a hónaljában, és ugyan egyszerű stílusú ruhának látszott, de a szoknyarészt igen rövidre szabták. Ebből gondoltam, hogy legalább húszéves darab.

– Mire akarsz kilyukadni?

– Jó pár használtruha-bolt van Invernessben, Hamish, ahol egy nő pár fontért bevásárolhat, aztán azt mondja a férjének, hogy egy vagyonba került.

Hamish szerencsétlen képet vágott.

– Szóval, lehet, hogy egyikőjük sem követte el, de sosem jutsz a végére, ha nem kezded megpiszkálni, miért volt mindhármuknak szükségük a pénzre. Sean tuti, hogy zsarolta őket.

– Sean meghalt, de ők még mindig félnek, habár a Currie nővérek úgy döntöttek, Lochdubh-ban maradnak – morfondírozott Hamish. – És az, hogy félnek, azt jelenti: talán úgy vélik, Cheryl vagy valaki más rátette a kezét a zsarolás eszközéül használt dologra. Visszamegyek, hogy körülnézzek még egyszer abban a buszban.

– Látom, még mindig ott áll – mondta Priscilla. – Nem került elő az anyja vagy más, hogy elvigye?

– De. Mrs. Gourlay azt mondta, odamegy jövő héten, és összeszed pár holmit. Kérdezte, tudok-e valakit, aki megvenné a buszt, én meg javasoltam, próbálkozzon Ian Chisholmnál a szervizből. Jobb, ha most rögtön munkához látok.

– Willie tud segíteni?

– Kétlem. Szerelmi bánattól szenved. Lucia Tim Queennel sétálgat.

– Ó, istenem – sóhajtott Priscilla. Tim Queen jóképű fiatalember volt, akinek az apja tulajdonolta a Lochdubh bárt.

– Áh, Willie folyton körülöttük sündörög, és úgy néz ki, mint egy kivert kutya.

A séta ódivatú elfoglaltság, ám aligha akad egy szerelmespárnak sok egyéb más szórakozás Lochdubh-ban. Lucia és Tim Queen a híd korlátján támaszkodtak, és az Anstey folyót nézték. Lucia hosszú szempillái alól sokatmondó pillantásokat lövellt Tim felé. A fiú magas volt és vörös, négyszögletes, szeplős arccal. A Lochdubh bár a hotel kiegészítéseként épült. A hotel még mindig vevőjét várta, a bárt magában Tim apja vette meg, és szép profitot termelt belőle.

Tim lepillantott Lucia apró, kivörösödött kezeire, amelyeket a híd korlátján nyugtatott, aztán az egyikre rátette a sajátját. Lucia elrántotta a kezét.

– Mi a baj? – kérdezte Tim. – Csak megfogtam.

– Szégyellem a kezeim – motyogta Lucia, és a háta mögé dugta mindkettőt. – Olyan vörösek. Puha, fehér kezekre vágyom.

– De hát épp ez tetszik benned! – vágta rá Tim mohón. – Te egy ódivatú lány vagy. Nem szeretem ezeket a mai lányokat, akik vastagon kimázolják az arcukat, soha semmit nem dolgoznak, és azt sem tudják, hogy kell felsikálni a konyhapadlót, ha valaki megkéri rá őket.

Lucia gyönyörű szeme elfelhősödött, és szomorúan kérdezte:

– Akkor te olyan nőt szeretnél, aki elvégzi a házimunkát, Tim?

A fiú a lány derekára csúsztatta a kezét.

– Igen, ilyen a zsánerem. A barátom Darquhartból, Johnny, most nősült, és a felesége, Darleen az első naptól takarítónőt akart.

– Mi ebben olyan furcsa?

Tim felnevetett.

– Jaj, te csacsi, miért kéne Johnnynak egy takarítónőnek fizetnie, ha egyszer ott a felesége?

Lucia kisiklott a fiú karjai közül, és elnézett a távolba.

– Nézd, ott van Lamont biztos! – kiáltotta. Egy folyóparti facsoport irányába nézett. Tim nem látott semmit.

De Lucia integetni kezdett, és biztos volt benne, hogy Willie-t látta kibukkanni egy fa mögül.

– Ne fáradj, hogy hazakísérj, Tim – mondta Lucia vidáman. – Biztonságos rendőri kíséretet kapok, látod.

Tim sem jött rá soha, mi rosszat mondhatott.

Hamish begyűjtötte a busz kulcsait a rendőrőrsről, aztán felballagott a lelkészlak mögötti mezőre. Sean jelenlétét még mindig érezni lehetett. Babonás érzése támadt, hogy Sean még mindig ott van a buszban, és nevet majd rajta, ahogy kinyitja az ajtót.

Meleg, borongós nap volt, a fülledt levegőben szúnyograjok táncoltak.

Hamish kinyitotta az ajtót, és belépett a buszba.

Minden úgy volt, ahogy a törvényszékiek hagyták, és ahogy Hamish

utoljára látta. Módszeresen elkezdte átkutatni a buszt, de folyton arra gondolt, ugyan mit találhatna, amit egy szakértő nem vett észre. Még a kávéscsomagokat és a cukortasakokat is kinyitogatta annak reményében, hogy lapul bennük valami. Órákig kutatott, de semmit nem talált.

Szerencsétlenül leroskadt az asztal melletti padra, és fásultan bámulta a televíziókészülék sötét képernyőjét. Az asztal végében videokazetták álltak egy kupacban. Végső reményként kivette őket a tokjukból. A többsége brutálisan erőszakos film vagy szexvideó volt, de semmi illegális. Hamish felsóhajtott. Aztán hirtelen beugrott neki egy kép, ahogy Sean könnyed, atlétikus lépteivel végigsétál a vízparton, kezében egy videokamerával. Izgatottan körülnézett. Ott volt a tévé, ott voltak a kazetták, a lejátszó, de a kamera nem volt sehol. Tudta, hogy Patel viszont kikölcsönzött egyet.

A busz még mindig rá volt kötve a lelkészlak áramforrására. Bekapcsolta a készüléket, sorra becsúsztatta a lejátszóba a kazettákat, átpörgetett egy sor gyilkosságon, erőszakon és durvaságon. Odakint szétoszlottak a felhők, és hirtelen sárga napfény árasztotta el a buszbelsőt. Gyerekhangok keveredtek a falu ismerős zajaival – egy más világ neszei a Hamish előtt vibráló mocsok és erőszak nyomorúságához képest.

Kivette, amit épp átpörgetett, aztán betett egy másikat, A mutánsok lázadását, majd megnyomta a gyors előretekerés gombot. Hirtelen felkiáltott, és gyorsan visszaugrott a film elejére. Átváltott normál lejátszási módra. Összeszoruló gyomorral nézte a képernyőn Mrs. Wellingtont. Az asszony cigarettával a kezében nevetgélt és ivott. Hamish megállította a videót, és ránagyított a cigarettára. Tekert cigi volt, füves.

– Nagyon romlott leszek melletted! – gurgulázta Mrs. Wellington, ahogy Hamish újra elindította a filmet. A nő szeme ragyogott. Sean hangját csak elfojtva lehetett hallani a háttérben. Aztán hosszú szünet, majd hirtelen egy pár úszott be a képbe szerelmes ölelésben. Angela Brodie és Sean. A szájuk egymásra tapadt, egy kéz a nő mellét simogatta, az meg a férfi ölelésében sóhajtozott. Angela hirtelen kirántotta magát Sean karjából, és a film ismét elsötétült. A szalag a vége felé közeledett, ám Hamish egyszerre elvörösödött.

A képen ott állt Jessie Currie anyaszült meztelenül, üvöltözött, és a kezében egy poharat vagy valami hasonlót tartott. Aztán vége.

Hamish hátradőlt, izzadt. Minden klappolt: Mrs. Wellington nyomorúságos állapota, a hiányzó pénz az Anyák Egyletéből, Angela és a használt ruha, az eltűnt morfium, Jessie és Nessie házeladása.

Fel kellene hívnia Strathbane-t, elküldeni nekik a videót, hadd legyen náluk. De nem tehette. Még ha egyikük sem ölte meg Seant, a hírnevüket akkor is ronggyá tépázná. Dr. Brodie és Mr. Wellington megtudnák, mit műveltek a feleségeik.

Hamish kikapcsolta a készüléket, mindent visszatett a helyére, kivéve az inkriminált videokazettát, amit magával vitt. Valami magyarázatnak lennie kell. Első lépésként megpróbál négyszemközt beszélni a bűnösökkel.

Kimászott a buszból, és óvatosan visszazárta az ajtót. Hunyorgott a kései napfényben. Élénk szellő fújdogált, a szúnyograj eltűnt.

Hirtelen megjelent lelki szemei előtt Sean, ahogy lebzsel és vigyorog a busz mellett, kezei a nadrágzsebében, és Hamish Macbeth hirtelen azt érezte, saját kezűleg tudta volna megölni, hogy ilyen kárt okozott, ennyi ártatlan embert tett tönkre. Hamish biztos volt benne, hogy Cheryl vagy nem tud a pénzről, vagy ha igen, nem tudott hozzájutni. Ha ez utóbbi áll fenn, akkor a pénz még mindig valahol el van rejtve. Lassan körülnézett. Odakint nem volt vécé, és bent a buszban sem. Sean valószínűleg a lelkészlak egyik mosdóját használta, azt, ami a hátsó ajtónál van. Kívül semmi más nem volt, csak az oldalára fektetett láda tátongott üresen – ezen ült Sean és Cheryl aznap, amikor ő morfium után kutatott. Hamish meglökte és belenézett. Köveket raktak bele nehezéknek.

Óvatosan letette a kamerát a fűre, bemászott a ládába, és kivonszolta a köveket. Aztán odébb tolta a ládát. A füvön kifehéredett négyzet bukkant elő alóla. Közelebbről megvizsgálta, és észrevette, hogy a négyzetet gyeptéglák alkotják. Izgatottan elkezdte felszedni őket, nem volt könnyű, szinte már összenőttek. Amikor az utolsót is sikerült elmozdítani, elégedetten elmosolyodott. A gyeptéglák alá egy tömött szemeteszsákot temettek. Hamish

kihúzta és szétnyitotta. Nehéz volt, mert köveket raktak bele súlynak. De volt benne egy szögletes fémkassza is, lezárva. „Bizonyítékok manipulációja” – figyelmeztette egy éles egy hang a fejében, de elhessegette. Előhúzott egy csomó álkulcsot a zsebéből és munkához látott. Eltartott egy ideig, örült, hogy a busz takarja őt, és nem látni a lelkészlak ablakaiból. Aztán kattant a zár, és felnyitotta a fedelet. A doboz tele volt bankjegyekkel – ötvenesek, húszasok, tízesek és ötösök. Alattuk négy csomag morfium rejtőzött. Gondosan megszámolta a pénzt. Valamivel több mint ezer font. Nem épp nagy összegű zsarolás. Óvatosan visszapakolt mindent, visszatette a zsákot a gödörbe, befedte a gyeptéglákkal, ráhúzta a ládát, aztán bemászott és visszahúzkodta a köveket. Ahogy végzett vele, rájött, hogy a törvényszékiek a köveket nem fogják észrevenni, egyszerűen úgy tűnik majd nekik, mintha egy üres láda feküdne az oldalán, hirdetve a világnak, hogy semmi nincs benne.

Azzal a gondolattal vigasztalta magát, később még bármikor eljátszhatja, hogy megtalálja a zsákot. Most azonban a három nővel akart találkozni. De hogyan csípje el őket magukban?

Két nappal később Angela Brodie egy vékony borítékot nyitott fel, és megbabonázva bámult a kicsi, géppel írt cédulára. Ez állt rajta: „Jöjjön be a rendőrségre ma délelőtt tízre. Mutatok egy filmet magának. Hamish Macbeth”.

– Mi az? – kérdezte dr. Brodie. – Úgy nézel, mint aki szellemeket lát.

– Semmi – felelte Angela. – Azt gondoltam, a vizsgaeredményeim, azért lettem izgatott, de csak egy üzenet Mrs. Wellingtontól. Egy találkozó a gyülekezeti házban, hogy megbeszéljük az adománygyűjtést.

– Remélhetőleg senki nem csaklizza el újra a pénzt – jegyezte meg a doktor érdeklődését vesztve.

Ugyanezekben a pillanatokban Mrs. Wellington szintén Hamish Macbeth üzenetét olvasta. Nyögésszerű hangot hallatott, mire a férje türelmetlenül leeresztette az újságot.

– Megint egy számla? – kérdezte.

– Nem, semmi – felelte az asszony, majd nagy markában összegyűrte a borítékot és a cetlit. Az Anyák Egylete. El kell mennem ma délelőtt.

De a lelkész már vissza is temetkezett az újságjába, és szemlátomást nem figyelt rá.

Nessie Currie kikapta a papírfecnit a testvére, Jessie remegő kezéből.

– Végem… végem… – suttogta Jessie.

– Elé kell állnod – mondta Nessie. – Veled megyek.

– Nem, nem. Magam kell hogy menjek, magam. Mindenki meg fogja tudni, mindenki. Nem maradhatok itt.

– Vétkeztél az Úr ellen – folytatta Nessie –, el kell fogadnod a büntetésed. – Aztán ellágyult az arca. – Én is megyek, Jessie. Melletted leszek. Együtt nézünk szembe vele, aztán eladjuk a házat, és elköltözünk messze délre, Invernessbe vagy valahová.

Willie felvillanyozódva, hogy kimenőt kapott délelőttre, felajánlotta, hogy elviszi a kutyát megsétáltatni. Valami furcsa vonzalmat érzett egy ideje Hamish sárgás szőrű kis korcsa iránt, főképp mert Lucia szerette az ebet, abban pedig kifejlődött egyfajta vonzalom az olasz tészta iránt.

Hamish kölcsönkért egy videolejátszót Mr. Pateltől – nem akarta a buszból elhozni az ottanit, nehogy valaki meglássa, és rákérdezzen, mit csinál vele. Angela, Mrs. Wellington és a Currie nővérek együtt érkeztek.

Hamish csendesen beterelte őket a nappaliba, ahol vonakodva leültek, és mindannyian megbabonázva bámultak a tévé sötét képernyőjére.

Hamish becsúsztatta a kazettát a lejátszóba, és elindította a filmet. A végén a három nőre pillantott. Angela és Mrs. Wellington egymás mellett ültek a kanapén, és fogták egymást kezét. Nessie átkarolta Jessie vállát. De a tapintható feszültség és a nyomott hangulat ellenére valami megkönnyebbülésféle suhant át valamennyiükön. Mint Hamish felmérte, már nem voltak egyedül a szégyenükkel és a gyötrelemmel, ezért tudtak egy kicsit

megkönnyebbülni.

– A helyzet a következő – kezdte Hamish. – Megtaláltam a pénzt és a morfiumot, de a visszajuttatásával kapcsolatban nem tehetek semmit. El kellene mennem Strathbane-be a főkapitányságra, megmutatni a videót. Nyilván sejtik az okot, miért nem tettem így. Valamiért maguk hagyták, hogy ez az ember félrevezesse és zsarolja magukat. Az egyetlen kiút ebből, ha megtaláljuk a gyilkost, és sikerül lezárni az esetet.

– De ha megtalálja a gyilkost – szólalt meg Angela rekedten –, bíróságra kerül az ügy, és ott a videót is bemutatják.

– Nem feltétlenül. Én is éppolyan bajban vagyok, mint maguk, mivel könnyen elveszíthetem a munkámat a bizonyítékok visszatartása miatt. Ha megtalálom a gyilkost, tehetek valamit. Meg fogom ígérni neki, hogy a zsarolást nem említem meg, így a büntetés szempontjából az nem adódik majd a gyilkossághoz. De sosem találom meg Sean gyilkosát, hacsak nem mondják el nekem mindannyian az igazat. Angelához fordult.

– Először maga.

A nő félresöpörte szeméből szöszösen szálldosó haját.

– Kész őrület… – kezdte. – Annyira jóképű volt. Világossá tette, hogy nem érdeklődik Cheryl iránt, csupán befogadta, és én hittem neki. Borzasztóan érdekelték a tanulmányaim, az egyetlen ember volt, aki addig bármiféle érdeklődést mutatott.

Kivéve engem, aki rábeszéltelek – gondolta Hamish sértődötten.

– Könnyű volt megfeledkezni Cherylről – folytatta Angela –, mivel ahogy én megérkeztem, ő már el is ment. Rá se néztem soha egyetlen férfira sem azóta, hogy hozzámentem Johnhoz. Borzasztó hízelgő volt, hogy egy ilyen jóképű és fiatal fickó vonzónak tart. Ha túlságosan nyomult volna az elején, visszarettentem volna, de én nagyon romantikus alkat vagyok, és ő ezt használta ki. Invitált, hogy menjek át egyik este, mutat pár filmet. Johnnak azt mondtam, elmegyek meglátogatni Mrs. Wellingtont. De filmek helyett egy üveg pezsgővel várt. Nem szoktam inni – mondtam is neki –, úgyhogy elég gyorsan becsiccsentettem. Ültünk azon a padon a busz végében. Megcsókolt,

és én… viszonoztam. Aztán meghallottam azt a surrogó hangot, lenéztem, és észrevettem a videokamerát az asztalon, ami pont rám meredt. Láttam, hogy be van kapcsolva. Eltoltam magamtól Seant, kitámolyogtam a buszból és rohantam haza. Megesküdtem, hogy soha többé a közelébe sem megyek. Akkor még csak arra gondoltam, hogy perverz, és titokban le akarta filmezni, ahogy szeretkezünk.

Pár nappal később megállított az utcán. Azt mondta, megmutatja a filmet a férjemnek, ha nem fizetek neki. Johnnak és nekem közös számlánk van. Megrémültem, és közöltem vele, hogy nem tudok fizetni. Csak nevetett, majd azt mondta, szerezzek neki egy kis morfiumot, és elfelejt.

Aznap este, míg John aludt, elcsentem a rendelő kulcsait, és besurrantam a drogért. Azt gondoltam, ezzel vége, de a következő héten újra jelentkezett és pénzt kért. Iszonyatosan rettegtem. Azt mondta, nem kér sokat. Először ötvenet kért, aztán százat, majd újra százat, és így tovább. John előtt azt játszottam, hogy drága ruhákat vásárolok Invernessben készpénzért, miközben a használtruha-boltban vettem őket jó olcsón. Hihetetlen boldog voltam, amikor hallottam, hogy megölték, de amikor rájöttem, hogy a rendőrség megtalálhatja azt a videót, újra halálra rémültem. Ó, Hamish, Johnnak sosem szabad rájönnie!

– Megteszek minden tőlem telhetőt – mondta Hamish gondterhelten. Aztán Jessie-hez fordult.

– Most maga jön.

Jessie zokogott, nehezen nyögte ki a szavakat, mindent elismételt, amit Angela mondott, de a szomorú történet csak nehezen akart kibontakozni. Őt is elvarázsolta a jóképű fiatalember figyelme, elment hozzá a buszba, Sean inni adott neki valamit, és innentől nem emlékszik semmire – egészen addig, míg egyszer csak a saját ágyában találta magát, és Nessie ült mellette.

– Valamit biztosan beletett az italába – kapcsolódott be Nessie –, mert Jessie félrebeszélt és hallucinált. Nem hívtam orvost, jó döntés volt hál' istennek, mert attól tartottam, ez talán delírium tremens, és az aztán nagy szégyen lenne. Amikor Jessie azt mondta, csak egy pohárral ivott valamit, és

nem emlékszik semmi másra, nem hittem neki. Aztán felbukkant Sean Gourlay nagy dérrel-dúrral, és egyedül akart maradni Jessie-vel. Miután elment, láttam, hogy Jessie halálra váltan reszket, így hát kiszedtem belőle, mi volt. A férfi húsz fontot akart. Ez sok pénz nekünk. Apánk ránk hagyta a házat, és a bankban is egy keveset, de az épp csak arra elég, hogy megéljünk belőle, ha gondosan beosztjuk. Mondtam Jessie-nek, adja oda neki a húszast, de figyelmeztettem, hogy a fickó valószínűleg újra jelentkezni fog. És így is lett. Erre mondtam Jessie-nek, hogy el kell adnunk a házat, és elköltözni Lochdubh-ból valahová, ahol sosem talál ránk. – A hangja elcsuklott, összetörten ült a kanapén.

Ó, hogy a pokol tüzén égnél el, Sean Gourlay! – gondolta Hamish. Jessie az ötvenes éveiben járhatott, és még mindig szűz volt. Mindketten hűséges templomba járók voltak. Senki nem hinné el, ha rájuk néz, hogy bármivel is lehetne zsarolni őket. Mindkettőnek barna haja volt, apró kis kunkori tincsekbe ondolálva, csillogó, vastag szemüvege, cingár alakja.

– És most, Mrs. Wellington, mi az ön története?

– Azt mondta, török cigaretta – felelte keserűen Mrs. Wellington. – Honnan tudhattam volna, hogy nem az? Fiatalnak és gondtalannak éreztem magam mellette – mikor éreztem én ilyet azelőtt? Még gyerekeim sincsenek. – Hamish nem akarta megkérdezni, mit ért ezalatt. – Egy jóravaló férfihoz mentem hozzá, és berendezkedtem a jó cselekedetekre. De már elegem volt ezekből. – Megindultak a könnyek a szeméből. – És most lám, hová vezetett a romlottságom. Egy vén bolond vagyok. Akárcsak Mrs. Brodie-éknak, nekünk is közös számlánk van, és Mr. Wellington minden héten ellenőrzi! – Hamish mindig furcsának találta, hogy Mrs. Wellington „Mr. Wellingtonként” utal a saját férjére, mint valami viktoriánus lady. – Olyan kétségbeesett voltam, hogy azt gondoltam, ha adok neki egy nagyobb összeget, eltűnik. Megígérte, hogy elmegy. Elloptam a pénzt az Anyák Egyletéből. De újra jelentkezett, és még többet akart. Eladtam néhány ékszerem, hogy befogjam a száját. Amikor meghalt, hihetetlenül felszabadultam, hogy vége.

– Önök közül ölte meg valaki? – kérdezte Hamish.

– Nem – felelte Mrs. Wellington.

– Nem – cincogta Jessie.

– Én akartam – sóhajtott fel Angela. – Minden nap álmodoztam róla. De nem tettem meg. Mi lesz most, Hamish?

– Itt kell tartanom ezt a bizonyítékot a szobámban, ahol Willie nem talál rá, aztán megpróbálok újra beszélni Cheryllel. Tudnia kellett a zsarolásról. Tudta, mit tesz, amikor sétálni megy, és egyedül hagyja Seant magukkal.

– Biztos, hogy ő ölte meg – mondta Angela.

– Szeretném ezt hinni – sóhajtott Hamish. – De a gyilkosság idején fellépett egy popzenekarral számos tanú előtt, és nem tudom megdönteni az alibijét. Csak hallgassanak mindannyian, és ki fogunk jönni ebből. De ha rájövök, hogy valamelyikőjük megölte Sean Gourlay-t, akkor semmiféle titkolózást nem játszunk tovább. Van egy hetem. Sean anyja idejön egy hét múlva, hogy elvigyen pár holmit és megpróbálja eladni a buszt. Természetesen bármikor visszatehetem a videót a többi holmihoz, amit találtam – tette hozzá félig-meddig magának.

– Úgy érti, megtalálta a hiányzó morfiumot? – kérdezte Angela mohón.

– És a pénzt? – csatlakozott Mrs. Wellington.

– Igen.

– Hol? – firtatta Angela. – Nem kaphatnánk vissza a pénzt és a morfiumot?

– Nem, sajnálom. Egyelőre ott kell maradniuk, ahol vannak.

Amikor a három nő elment, Hamish átment az irodába, és lejegyezte, amit megtudott, de ettől még nem csillant meg előtte semmi remény.

Megszólalt mellette a telefon. Egy sírós hangú nő panaszolta, hogy egy teherautó beleszaladt a kocsijába a mocsaraknál. Hamish odahajtott, de végig akörül forogtak a gondolatai, amit megtudott, és azon tépelődött, mi van, ha mégis valamelyik nő a három közül a gyilkos.

Aznap este már szürkülni kezdett, Willie épp a konyhában fütyörészett, míg vacsorát készített a főnökének, amikor Hamishnek hirtelen összeszorult a gyomra a gondolatra: mi lesz, ha valamelyik a három nő közül elmegy a buszhoz, hogy megkeresse a pénzt és a drogot?

Szólt Willie-nek, hogy dolga van, tartsa melegen a vacsorát, és rögtön a lelkészlak mögötti mezőre indult. A busz elhagyatottan álldogált a sötétben. Hamish leguggolt a láda mögé, úgy döntött, vár egy órát, vagy egy kicsivel többet. Ha Mrs. Wellington és Angela lépni akarnak az ügyben, azt még a lefekvés ideje előtt fogják megtenni, nehogy felkeltsék a férjük gyanúját, mégis hová mennek az éjszaka közepén.

Tizenegykor Hamish már reszketett, olyan hidegre fordult az éjszaka. Elgémberedve próbált felemelkedni a láda mögül, aztán gyorsan visszaguggolt. Három árnyék tűnt fel a mező szélén. Várt egy pillanatot, aztán felkattintotta a nagy elemlámpát, ami nála volt, felállt, és egyenesen a buszra világított. Angela, Mrs. Wellington és Jessie Currie megpördültek, és olyan döbbenten álltak a fényben, mint a megriadt nyulak.

Hamish feléjük indult. Angela kezében egy kalapács volt, nem kétséges, hogy a zár leveréséhez.

– Tudom, miért jöttek – mondta Hamish komolyan –, de nem kapják meg. Igen sokat kockáztatok maguk miatt, elveszíthetem a munkámat is. A legkevesebb, amit tehetnek, hogy nem próbálják még jobban manipulálni a bizonyítékokat, mint amennyire én eddig tettem. Irány az ágyba, hölgyek, és ha még egyszer meglátom valamelyikőjüket a busz közelében, fogom a videót és az összes cókmókot, és már viszem is Strathbane-be.

Az asszonyok szó nélkül elsomfordáltak.

Hamish lassan követte őket. Nem hagyta nyugodni a kalapács látványa Angela kezében. Az ember hajlamos azt hinni, ismeri a körülötte levőket, aztán amikor történik valami, például egy gyilkosság, hirtelen nem is tudja, mit gondoljon róluk. Angela azelőtt is labilisnak bizonyult, de elég nagy stresszben élt. Mrs. Wellingtonról korábban úgy vélte, a Jámbor Asszony mintapéldánya, legalábbis a világ felé ezt mutatta. Jessie-re és Nessie-re rokonszenvvel tekintett, amolyan mókás párnak látszottak. Újra próbálkoznia kell Cherylnél.

Másnap reggel szólt Willie-nek, hogy szabadnapot vesz ki, és megkérte, hogy

ügyeljen mindenre. Hamish fanyarul vette tudomásul, hogy a kutyája, aki máskor már ott ugrál ilyenkor a Land Rovernél, most boldog, hogy otthon maradhat.

Az úthoz inkább Willie ütött-kopott Fordját választotta a rendőrségi autó helyett, nem akarta reklámozni a jelenlétét Strathbane-ben a főkapitányság munkatársai előtt.

Minél inkább távolodott Lochdubh-tól, annál inkább azt érezte, hogy egy felelőtlen ökör. Sosem lett volna szabad ennyire szolidárisnak lenni a helybéliekkel egy gyilkossági nyomozásban. Telefonálnia kellett volna Strathbane-be, beszámolni az újabb bizonyítékokról és átengedni nekik. Amennyire ismerte őket, Mrs. Wellington is, Angela is, de még Jessie Currie is képes lett volna egy gyilkosságra.

Bárcsak ne lenne Cherylnek annyi tanúja… Biztos volt benne, ha újra felkeresi, csak szitkozódni fog, káromkodni, és semmi újat nem lehet kiszedni belőle. Nem beszélhet neki a videóról anélkül, hogy ne leplezné le a három nőt.

Az egész teljesen reménytelen volt.

Megérkezett a Mullen’s bárhoz, lassított. A kirakatra újabb plakátot ragasztottak. A program élén a Johnny Rankin és a Szipusok zenekara szerepelt. Hamish leparkolt és kiszállt. A plakáton aznap estére hirdették a programot.

Úgy döntött, felhívja Willie-t, hogy késő estig Strathbane-ben kell maradnia. Látnia kellett ezt a fellépést, és meg kellett ítélnie, lehetett-e módja valahogy Cherylnek kisurranni. A lánynak még megvolt az a kis robogója. De legalább két órát vett volna igénybe, hogy elguruljon vele Lochdubh-ba, leparkoljon a falu határában, elmenjen gyalog a buszhoz, megölje Seant, aztán visszatérjen a bárba.

Ezen gondolkodott, amikor egy cingár figura húzott el mellette egy robogón. A bukósisak alatt jól látta, hogy a vezetőnek égő narancssárga haja van.

Cheryl!

Üldözőbe vette, miközben azon bosszankodott, bárcsak a Land Roverrel jött volna, és bekapcsolhatná a szirénát.

A robogót világos rózsaszínűre festették, a rendszámtáblát belepte a por, de az biztos, hogy nem volt még egy ember a Felföldön ilyen narancssárga hajjal. A motoros alak hátrapillantott, aztán egyszerűen lekanyarodott az útról, behajtott egy erdei dűlőútra, és továbbrobogott a magas, karcsú fenyőfák között. Hamish is lefordult, de mindössze fél mérföld után eltűnt az út, és nem látott mást, csak annyit, hogy a narancssárga haj tovatűnik az erdő sötétjében.

Az orra alatt káromkodva megfordult és visszanavigált az útra. Most elmegy a táborhelyre, és számon kéri Cherylt, ha az visszaérkezett.

A táborban a nő még mindig az edényt kevergette. Miután Hamish nem volt egyenruhában, és nem is rendőrségi járművel érkezett, senki nem futott el a megérkezésekor. Ezúttal kevesebb öreg buszt és lakókocsit látott, de a világoskék, ami Stoddartéké volt, még mindig ott állt. Odasétált és bekopogott. Most is a sovány szakállas férfi nyitott ajtót.

– Szeretném itt megvárni, míg Cheryl Higgins megérkezik, Mr. Stoddart – mondta Hamish.

– Miért kéne várni? – kérdezte az barátságosan, és félreállt. – Jöjjön csak. Ott van az ágyában, mint mindig.

Nyolcadik fejezet

„Mit nem mer a nő, a finom fehérnép
Ha vad szenvedély korbácsolja fel lelkét?”

Robert Southey

Stoddarték megint tévét néztek. Ahogy Hamish Cheryl fölé hajolt, hogy felébressze, arra gondolt, másra számított ezektől az emberektől: esetleg, hogy ruhát szőnek, festegetnek, vagy valami művészi foglalatosságot űznek, nem egy ausztrál szappanoperát bámulnak. Szemlátomást a legkevésbé sem izgatta őket Hamish jelenléte.

Cheryl felébredt, és abban a pillanatban, hogy megpillantotta, ki a látogatója, rákezdett a szokásos szitokáradatra. Amikor Hamish végre szóhoz jutott, megkérdezte a lánytól:

– Hol a robogója?

– Mi va’?

– Jól hallotta.

– Eladtam – vágta oda Cheryl.

– Kinek?

– Valami hapsinak a bárból.

– Mi a neve?

– Mittomén – mondta Cheryl, idegesen kikászálódva az áporodott ágyneműből. – Ideadta a pénzt, én meg odaadtam a papírokat.

– Hogy nézett ki?

– Kicsi vót, fekete hajú, bőrdzsekibe’.

– Miért nem hiszek én magának? – kérdezte szomorúan Hamish. – Elment

itthonról ma délelőtt?

– Nem, itt vótam az ágyamba’.

Hamish felállt, és a család többi tagjához lépett.

– Cheryl itthon volt ma délelőtt?

Wayne Stoddart felemelte a tekintetét a tévéképernyőről.

– Engem ne kérdezzen, jóember – felelte. – Csak most keltem föl.

Bunty Stoddart, akinek az arca eltűnt bozontos szénakazal-hajában, továbbra is feszülten követte az ausztrál szappanopera eseményeit, a földgömb túloldalán élő középosztály steril hétköznapjait.

Hamish újra Cherylhez fordult.

– Szerintem magát üldöztem nem sokkal ezelőtt. Nincs még egy ilyen narancssárga hajú ember a Felföldön.

Cheryl megvetően ásított.

Hamish feladta, kiment, és keresgélni kezdte a robogót. A szél végigsöpört a szemétkupacok és az öreg autók között, amelyek buszoktól és lakókocsiktól körülvéve álldogáltak a mezőn. Lehangoló volt a tájkép. De a robogó sehol.

Hamisht egyre inkább nyugtalanította a félelem, hogy rossz helyen jár, hogy a bűnjel Lochdubh-ban van, a helybéliek rejtegetik. De aztán makacsul úgy döntött, estig kivár Strathbane-ben, megnézi a Johnny Rankin és a Szipusok fellépését. Nincs értelme újra Cherylt faggatni. Nem jut vele messzebbre.

Strathbane-be hajtott, ebbe a nyomorúságos városba, a betonkockák közé, a mindent belengő reménytelenség bugyrába. Semmi sem változott. A sirályok itt mintha koszosabbak lettek volna, mint másutt, az olajfoltos tenger lusta hullámai csapkodták a szemetes partot, mintha a víz megfáradt volna a sok szemét terhe alatt. A Glen bárba ment, amit akkor látogatott gyakran, ha egy rövid ideig a városban állomásozott. Rendelt egy narancslevet, leült egy sarokba, elővette a jegyzetfüzetét, és mindent leírt, ami csak eszébe jutott az esetről.

Lassan világossá vált számára, hogy veszélyes mértékben hagyta az érzelmeit bevonódni az ügybe. Nem csak hogy védte a három nőt, de nem is

kérdezte ki elég alaposan Mr. Ferrarit, és hagyta, hogy a keményen dolgozó skót olaszok iránt érzett rokonszenve részrehajlóvá tegye, és befolyásolja az ítéletét. Aztán ott volt a lelkész. Nem kétséges, hogy az amúgy nagy tudású és kifinomult Mr. Wellington időlegesen elvesztette az eszét, az emberölést pedig nyilvánvalóan heves felindulásból követte el valaki. Vajon Mr. Wellington magát tekintette Isten kalapácsának?

Erősen gondolkodott rajta, hogy felhívja a főkapitányságot, jelenti, hogy megtalálta a pénzt, a morfiumot és a videokazettát, aztán engedélyt kér a távozáshoz, hogy elhagyhassa a falut, és onnan majd a strathbane-i rendőrség teszi a dolgát.

De talán, épphogy csak talán, még találhat egy bűnjelet a zenekar fellépése alatt.

Hosszú, sivár nap volt ez, örült, amikor az este megérkezett, és elhajtott a Mullen's-be. Ideges volt, túl akart lenni rajta.

A hatalmas bárt mindenféle rendű-rangú fiatalemberek népesítették be, akiknek az öltözéke melegítőruhák arzenáljának tűnt Hamish szemében. Látott itt-ott megállapodott skót párokat is, akik nyilvánvalóan azért jöttek el, mert a program ingyenes volt, és nem adódott más szórakozási lehetőség Strathbane-ben.

Már unta a narancsdzsúszt, úgyhogy paradicsomlére váltott.

A bár kis színpadán fiatalemberek készítették elő a felszerelést, összedugták a csatlakozókat, rendezgették a hangfalakat.

Végül megjelentek a fellépők. Johnny Rankin vézna fickó volt, egy flitterekkel borított fekete bőrnadrágon kívül semmi mást nem viselt. A zenekar egyetlen női tagja Cheryl volt, aki egy régies, fekete fűzőt viselt, fekete harisnyával, amivel talán Madonnát próbálta felülmúlni, habár furcsamód semmi szexi nem volt benne. Bár az is igaz, gondolta Hamish, hogy Madonnában sincs furcsamód semmi szexi.

A banda akcióba lendült, és a hangok pokoli kakofóniája töltötte be a teret. Cheryl üvöltötte a szöveget, közben egy hatalmas elektromos gitárt tekergetett és pengetett, erőből kipótolva, aminek nyilvánvalóan híján volt: a

tehetséget. A stroboszkóp villódzó fényei szúrták Hamish szemét, de a tekintetét kitartóan Cherylre szegezte. A lány egyszer sem hagyta el a színpadot. Hamish végigszenvedte az egész produkciót, aztán kimenekült az éjszaka áldott csendjébe. Lesújtva érezte magát. Esélye sem volt, hogy Cheryl kimehetett volna a műsor közben.

Visszaautózott Lochdubh-ba, sajnálta, hogy már túl késő meglátogatni Priscillát, aki olyan varázslatosan ki tudta tisztítani a gondolatait. Úgy döntött, másnap keresi fel. A késztetés, hogy Strathbane-ben találjon bizonyítékot, egyre jobban nyomasztotta.

Ahogy épp a lelkészlak mellett hajtott el, hirtelen lefékezett, és visszanézett a mezőre. A buszban minden lámpa égett. Kiugrott az autóból, és rohanni kezdett a mező felé.

Amikor elérte a buszt, és óvatosan bedugta a fejét az ajtón, azt látta, hogy Mr. Wellington, a lelkész lázasan keresgél a szekrényekben. A földön különféle élelmiszerek és Sean ruhái hevertek.

Hamish belépett.

– Mégis mi az ördögöt csinál itt? – kiáltott a lelkészre.

Mr. Wellington megpördült, az arca elszürkült.

– Én… én, én… kölcsönadtam Seannak egy értékes könyvet – dadogta. – Ezt kerestem.

– Az éjszaka közepén? – kérdezte Hamish. – Ez erőszakos behatolás.

– Van pótkulcsom – védekezett Mr. Wellington. – Sean hagyta a lelkészlakban arra az esetre, ha ő elveszítené a sajátját.

– Akkor a maga dolga lett volna átadni a rendőrségnek – csattant fel Hamish, idegesség és félelem között vergődve. – Tudja, mit gondolok? Vagy megölte Seant a saját kezével, vagy úgy sejti, a felesége volt az.

A lelkész szó nélkül nekilátott mindent visszapakolni a szekrénybe.

– Ezt jelentenem kell – mondta Hamish komoran.

A lelkész hirtelen lerogyott az asztal melletti padra, és kezei közé temette az arcát. Hamish leült vele szemben.

– Mondja el, mit tud – szólalt meg lágyan –, és meglátom, mit segíthetek.

– Gonosz ember volt – motyogta a lelkész. – Azt gondoltam, amikor meghalt, most majd minden visszatér a normál kerékvágásba. De a feleségem még mindig egy romhalmaz. Felemelte két keze közül az arcát, Hamishre nézett, és aztán olyan furcsa zokogó hangot hallatott, mint egy kimerült kisgyerek. – Le is tartóztathat, Hamish, essünk túl rajta. Én öltem meg.

Hamish halálos fáradtságot érzett.

– Hogyan? – kérdezte.

– Leütöttem a nagykalapáccsal.

– Hol?

– Itt… a buszban.

– Nem így értettem. Hol ütötte meg?

A lelkész rápillantott, aztán lassan ezt mondta:

– Megvártam, míg hátat fordít nekem, és lesújtottam a tarkójára.

Hamish érezte, hogy átsuhan rajta a megkönnyebbülés.

– Mr. Wellington, maga nem látta a testet, vagy nem ismeri a patológus jelentését. A gyilkos ütés az első volt, és az a homlokán érte Seant. Amikor földre került, a gyilkos addig ütötte, míg teljesen szétzúzta a fejét és az arcát.

– Igen-igen, így volt – vágta rá mohón Mr. Wellington. – Megfeledkeztem róla.

– Ostobaság – mondta Hamish. – Nem feledkezett meg róla, mert nem maga tette, de azt hiszi, hogy a felesége igen. Miért?

A lelkész legyőzötten nézett Hamishre, és úgy tűnt, rögtön összeomlik.

– Itt járt a buszban a gyilkosság éjszakáján – nyögte.

– Micsoda?!

– Közvetlenül az esti istentisztelet után történt. Láttam, hogy idejön. Követtem őt. Azt nem hallottam, mit mond, de azt igen, hogy sírt, amikor kilépett az ajtón. Megragadtam, és követeltem, mondja el, mi a baj. Szinte hisztérikussá vált, és nem volt hajlandó beszélni. Hazavittem, majd visszamentem a buszhoz. Sean kinevetett, és azt mondta, a feleségem is elveszítette a hitét, és könyörgött neki, hogy adja vissza, mint valami könyvet. Meg akartam ütni, de túl erős volt. Könnyedén megragadott és

kilökött a fűre, közben harsogva nevetett.

Elmondtam a feleségemnek, mit hallottam, ő megerősítette, hogy ez történt. Javasoltam, hogy imádkozzuk együtt, mire kacagni kezdett rajtam, valami szörnyű paródiájaként Sean nevetésének, és közölte, ne legyek már ilyen vén bolond. Ugyanezen az estén később hallottam, hogy csapódik a hátsó ajtó – biztos voltam benne, hogy visszament hozzá. Talán szerelmesek voltak. Mrs. Wellington nagyon vonzó nő tud lenni, még ha nincs is ennek tudatában.

Hamish a nagydarab és slampos Mrs. Wellingtonra gondolt, és pislogott.

– A felesége nem volt velem őszinte – mondta. – Pakoljunk el mindent, zárjunk be, és adja ide a kulcsokat. Keltse föl a feleségét.

Mire mindent visszapakoltak, Hamish úgy döntött, másnap reggelre hagyja az asszony kikérdezését. Azt mondta, majd érte megy és beviszi a rendőrségre. Ha most akarná kikérdezni, nehéz lenne a lelkész nélkül. Bár a három nő iránt tanúsított lojalitása alaposan megrendült, változatlanul nem akarta, hogy a férje számára kiderüljön, az asszony egy tolvaj.

Willie már a szobájában aludt, mire Hamish hazaért. Ő is lefeküdt, de le sem vetkőzött. Csak elnyúlt az ágy tetején, a lábánál a kutyával. Bizonyíték bizonyíték hátán, és ő folyamatosan titkolja Strathbane elől.

Hajnalban mély álomba merült. Kilenckor ébredt fel, és az összes nyomasztó aggodalma visszaszivárgott az elméjébe. Az első gondolata az volt, meglátogatja Priscillát, mielőtt kikérdezné Mrs. Wellingtont.

– Nem mehet így el – szólalt meg Willie rosszallóan a mosogató fölött. – Nem borotválkozott, és úgy néz ki, mintha a ruhájában aludt volna.

– Erre most nincs idő – felelte Hamish. – Vigyázz helyettem a kutyára.

Elhajtott a kastélyba. Priscilla az irodában volt, a számítógépen dolgozott.

– Hamish! Mi történt? – kiáltotta. – Szörnyen nézel ki.

Nyílt az irodaajtó, Priscilla apja lépett be rajta. Hamish láttán megtorpant.

– Nem a kötelességét kellene ellátnia, őrmester? – vakkantotta. – Nem akarom, hogy idejárjon, és elvonja a lányom figyelmét a munkától.

– Már majdnem kész vagyok – felelte Priscilla. – Menj ki, apa.

– Mutathatnál egy kis tiszteletet atyád iránt – dühöngött az ezredes. – Olyan édes kislány voltál egykor, és teljesen megváltoztál, amióta ennek a naplopónak a hatása alá kerültél – mondta, azzal kiviharzott.

– Francba – morogta Priscilla, és kikapcsolta a számítógépet. – Most aztán pocsék hangulatban lesz egész nap. Szörnyen bűzlesz, Hamish. Újra dohányozni kezdtél?

– Nem, csak tegnap a Mullen's-ben voltam, és olyan füst volt, hogy simán felért egy békebeli londoni köddel.

– Na igen, bizonyos átlagos emberek naponta ruhát váltanak – mondta Priscilla bűbájosan. – Jobb lenne, ha feljönnél hozzám az emeletre, Hamish, különben apa visszajön és balhézni fog.

Priscilla előrement a kastély felső szintjére, ahol két cselédszobából kialakított egy hálószobát és egy nappalit magának.

Hamish elismerően nézett körül. Az aprócska szoba drapériáktól, virágoktól pompázott, az ablakon langyos szellőt fújt be a Golf-áramlat. Leült, és elmesélt a lánynak mindent, ami történt.

– Bajban vagy – állapította meg Priscilla.

– Gondolod, hogy jelentenem kéne Strathbane-nek?

– A józan eszem azt diktálja, mindent el kéne nekik mondanod a lehető leghamarabb. A szívem viszont azt súgja, még egy darabig hallgass. Újra ki kell kérdezned mindenkit. Emlékszel, Sean milyen népszerű volt a faluban? És amikor meghalt, senkinek nem volt egy jó szava róla? Nézd így ezt a dolgot. Szerintem közvetlenül csak a Currie testvéreket, Wellingtonékat, Cherylt és Angelát befolyásolta. De előbb-utóbb a különös felföldi telepátia által mindenki előtt nyilvánvalóvá lett, milyen gonosz a valódi Sean. Ezek az emberek boldogan elviselnek egy segélyeken élő semmirekellőt, de azt már nem szeretik, ha annak a mihasznának szemlátomást van pénze, és különféle ajándékokra szórja el, amiket itt vesz az ajándékboltban, és a Napoliban eszik. Szóval, ha bárki is járt abban a buszban a gyilkosság éjszakáján, ugyanúgy, ahogy Mrs. Wellington, ki árulná el?

A gyanúsítottaid váltig remélik, hogy a bűnügy majd megoldódik anélkül,

hogy az ő ténykedésük napvilágra jönne. A falubéliek meg védelmezik a saját kutyájuk kölykét, még ha gyanítják is, hogy az illető gyilkos. Mrs. Wellington ott volt a busznál. Ő talán látott még valakit akkor este.

Hamish kimerülten megdörgölte borostás arcát.

– Igazad van. Jobb, ha megyek.

– Várj. Igyál egy kávét, én addig kölcsönkérek egy villanyborotvát. Vörös sörték állnak ki a képedből.

Amikor átnyújtott Hamishnek egy bögre kávét, a férfi pillantása a sarokban álló tévékészülékre és videóra siklott, meg a számtalan távirányítóra az asztalon.

– Azt hittem, elég neked egy távirányító is – mondta, és felemelte az egyiket.

– Most már műholdas csatornánk is van – mondta Priscilla. – Itt hagylak, játssz vele, míg szerzek borotvát. Nyomd meg ezen itt az ötöst, akkor átvált műholdasra, aztán ezen meg válaszd ki azt a csatornát a sok közül, amelyiket akarod.

Hamish unottan váltogatta a csatornákat, végül megállapodott egy zeneinél. Egy vékony lány vonaglott valami dübörgő ritmusra. Fekete bőrbikinit és bőr combcsizmát viselt. „Csak azt tudom mondani, baszd meg, bébi” – énekelte.

– Ez elvileg szexi? – kérdezte Hamish, amikor Priscilla visszatért a borotvával.

– Neked nem – nevetett Priscilla. – Ez Jonathan Carty.

– Azt állítod, ez egy pasas?

– Igen, transzvesztita.

– De hát melle van!

– Szilikon, Hamish. A modern tudomány csodái.

– Nahát! – Kikapcsolta a tévét.

– Ne aggódj, Hamish. Az erkölcsi forradalom már közeleg. A reakció visszavág, és még az olyan szolid szoknyapecéreket is, mint te, gonosz fenevadaknak tekintik majd.

– Nem vagyok az a szoknyapecér típus – mondta Hamish. – Hol a fürdőszoba?

– A folyosó végén balra. Fürödj le, ha már ott vagy. Ott hagytam neked a széken egy tiszta inget apától.

– Ezért meg fog ölni!

– Abszolút nem érdekelnek már a cirkuszai – felelte Priscilla. – Ha valaki folyton balhézik valami miatt, az ember egy idő után már oda sem figyel.

Hamish lezuhanyozott, megborotválkozott, és lényegesen jobban érezte magát. Elbúcsúzott Priscillától, elhajtott a lelkészlakhoz, és felvette Mrs. Wellingtont a lelkész tiltakozása ellenére. De nem a rendőrségre mentek, hanem a mocsarakhoz, ahol leparkolt egy hangával benőtt ösvény szélén.

– Willie az őrsön van – mondta –, én pedig még mindig próbálom védeni magát, de nem tudom, meddig folytathatom. A teljes igazságot akarom hallani, semmi mást, csak az igazságot. A gyilkosság éjszakáján ott járt a busznál. Pontosan mikor?

– Kilenckor – válaszolta a nő tompán.

– Miért ment oda?

– Könyörögtem neki, hogy adja oda azt a videót. Ezer fontot kért. Sírni kezdtem. Kérleltem. Mondtam neki, hogy képtelenség ilyen összeghez hozzájutnom, mire ő… kinevetett. Csak pár percig voltam ott. Láttam, hogy reménytelen, úgyhogy eljöttem. Odakint elkapott a férjem. Tudni akarta, miről beszéltünk, miért voltam ott, de nem mondhattam el. Aztán később, amikor hazajött, közölte, hogy Sean azt mondta: a hitem elvesztése miatt aggódtam. Egy őrült pillanatig átjárt a remény: Sean nem árult el. Talán megenyhül. Aztán rájöttem, hát persze, hogy nem fogja elárulni a férjemnek az igazságot, amíg reménykedik, hogy a hallgatásáért cserébe kiszedheti belőlem a pénzt.

– És maga újra elment akkor este? Hová? Vissza a buszhoz?

Mrs. Wellington lehajtotta a fejét.

– Nem mehettem vissza. Férfiak voltak ott.

– Férfiak! – kiáltott fel Hamis. – Miféle férfiak?

– Mr. Ferrari az étteremből, és két másik.

– Atyaisten, jóasszony! – tombolt Hamish. – Miért nem mondta nekem ezt azelőtt?

A nő felemelte a fejét, és a régi jámborságával nézett Hamishre. Aztán jól érthetően azt mondta:

– Mert ha megölték, akkor az emberiségnek tettek vele szolgálatot, és úgy döntöttem, nem fogom elárulni őket.

Hamish nem kis erőfeszítéssel nyugalmat erőltetett magára.

– Tehát hová ment?

– Le a tengerpartra. Sokáig sétáltam, nagyon sokáig. Azon gondolkodtam, hogy begyalogolok a vízbe és véget vetek ennek a szörnyűségnek, de képtelen voltam összeszedni a bátorságot hozzá.

– Hallgasson ide – mondta Hamish sürgetően. – Mr. Wellington keresztény lelkész. Kötelessége megbocsátani. Miért nem mondja el neki?

– Egy férfi sem keresztény, amikor a saját feleségéről van szó – felelte az asszony. – Képtelen vagyok rá.

– Pedig lehet, hogy muszáj lesz – figyelmeztette Hamish. – Jobb, ha mielőbb beszélek Mr. Ferrarival… maga meg jobban teszi, ha újra elkezd imádkozni.

Fél órával később Hamish Mr. Ferrarival szemben ült az étterem feletti lakásban. Mindig csodálta, hogy valakinek, aki ennyire olaszos kinézetű, hogy lehet ilyen erős skót akcentusa.

– Nos, Mr. Ferrari – kezdte Hamish –, jó okom van feltételezni, hogy maga és két férfi a busznál jártak a gyilkosság éjszakáján. – Mr. Ferrari olyan mozdulatlanná dermedt, mint a gyík a sziklán, amikor átsuhan a kövön egy árnyék. Öreg, rezzenéstelen szeme barna ráncok erdejéből kikandikálva fürkészte Hamisht. – Feltételezem, a másik két férfi Luigi és Giovanni voltak – folytatta Hamish.

– Így van – felelte Mr. Ferrari. – Kivett egy rövid fekete szivart egy dobozból a mellette lévő asztalról, és óvatosan meggyújtotta.

– Miért nem mondta el nekem? – kérdezte Hamish.

– Mert egyikőnk sem követett el gyilkosságot, ennélfogva a látogatásunk célja irreleváns – felelte Mr. Ferrari, és egy tökéletes füstkarikát pöffentett Hamish irányába.

– Minden, ami a gyilkosság éjszakáján történt, releváns – felelte Hamish. – Vagy elmondja itt, vagy bejön velem a rendőrségre és vallomást tesz.

Hosszú csend állt be. Aztán Mr. Ferrari megszólalt.

– Megszerettem ezt a falut. A része vagyok. Lochdubh jólétében is részem van. Sean Gourlay a falubéliek szemében megszűnt létezni. Mindenkinek nyilvánvaló volt, hogy ő az oka Mrs. Wellington összeomlásának, habár senki nem tudta, miért. Én vállaltam magamra, hogy kiadjam az útját.

– Megfenyegette?

– Ne marháskodjék má' – mondta a férfi kicsit vaskosabb akcentussal. – Azt mondtam neki, ha továbbra is marad, gondoskodom róla, hogy az üzletekben ne szolgálják ki.

– Erre ő?

– Azt mondta, elmegy.

Hamish hátradőlt a széken, és lehunyta a szemét. Nem volt kétsége afelől, hogy Mr. Ferrari fizikai erőszakkal fenyegette Seant. Talán be is váltotta a fenyegetését.

– Legépelek egy vallomást – mondta Hamish –, és odaadom, hogy írja alá. Luigitól és Giovannitól is szükségem lesz egy-egy vallomásra.

Mr. Ferrari gondosan elnyomta a szivart. Elgondolkodva nézett Hamishre megereszkedett szemhéja alól.

– Nem vagyok elégedett azzal, hogy kihallgatásokat tart egy darab szar halála ügyében – mondta kimérten. – De egyáltalán, magával sem vagyok elégedett, őrmester.

– Hallgasson ide, Mr. Ferrari – mondta Hamish, és felállt. – Ez nem Olaszország. Ebben a faluban nincsenek főnökök, és nem fogom eltűrni, hogy bárki fenyegetésekkel érje el a célját. Nincs velem megelégedve! Mi a fenét gondol, ki maga?

Hamish elvonult az őrsre, és legépelte a vallomást. Visszavitte Mr. Ferrarinak, megvárta, míg aláírja, aztán felvette Luigi és Giovanni vallomását is.

Ötkor Luigi és Giovanni megjelentek az őrsön. Nagy vigyorgások és széles gesztikulálás közepette közölték, hogy Mr. Ferrari tévékészülékéért jöttek, ami „hitelben” volt itt.

– Biztos csinált valamit, amivel feldühítette őket – jegyezte meg Willie, miután a két férfi távozott, egyesült erővel kicipelve a tévét. – A csodába, és pont akkor, amikor azt hittem, van egy kis esélyem Luciánál.

– Annyi esélyed van, mint egy lónak a táncversenyen – vágott vissza Hamish vérbeli felföldi malíciával. – Az egyetlen esélyes jelölt, aki hajlandó lenne hozzád feleségül menni, egy porszívó lehet.

– Kutyafülét se tud maga, sir – felelte Willie. – Lucia egy igazi nő. – Azzal letépte a kötényét, felkapta a kabátját, kirohant, és bevágta maga mögött az ajtót.

Hamish lehuppant kedvenc foteljába, ledobta tányérsapkáját a földre, és kinyújtóztatta hosszú lábait. A Currie nővéreken járt az esze, Angela Brodie-n meg Mrs. Wellingtonon, és felsóhajtott.

– Átkozott nők – morogta, aztán lehunyta a szemét és elaludt.

Egy álom közepébe csöppent, amelyben épp elvette feleségül Priscillát, és a nászútjukon voltak. Egy hotel hálószobájában Priscilla meztelenül állt előtte, ő pedig döbbenten meredt lapos, izmos, szőrös mellkasára. „Mi a baj, Hamish? – nevetett Priscilla. – Hát nem tudtad, hogy férfi vagyok?”

Izzadságban úszva ébredt, vakon bámult bele a szobába, a szíve kalapált. Micsoda rémálom! Biztos emiatt a szörnyű nap meg a transzvesztita miatt, akit a tévében látott.

Aztán felegyenesedett ültében. Amikor tegnap reggel fölkeltette Cherylt, a nő még kába volt az alvástól, és egy koszos, régi hálóruhát viselt. Hogy tudott az egyik pillanatban elillanni előle egy robogón, a következőben meg már az ágyában lenni? Az az út, amin a motoros elporzott a fák között, épp ellenkező irányba vezet a táborhelytől.

Átment az irodába, felhívta a starthbane-i kapitányságot és Jimmy Andersont kérte.

– Mi van? – kérdezte Jimmy.

– Figyelj – kezdte Hamish –, lehet, hogy hülye kérdés, de az úgynevezett popénekesek közül Strathbane-ben van olyan, aki nőnek öltözik?

– Mint egy transzvesztita?

– Igen, narancssárga haj, vékony, lányos alkat.

– Van egy fekete hajú, vagy legalábbis az volt neki legutóbb, amikor láttam.

– A neve?

– Az igazi nevét nem tudom, mivel még nem volt velünk dolga. Volt idő, amikor jól megagyalhattuk volna, amiért úgy öltözködik, mint egy lotyó, de az még a régi szép időkben volt…

– Neve? – üvöltötte Hamish.

– Buja Bert, el sem hinnéd.

– Hol… hol lakik?

– Nem tudom. De fellép egy traviklubban lenn a dokkoknál, a Jessie's-ben.

– Traviklub Strathbane-ben?!

– Változnak az idők, Hamish, öregfiú. Pár hónapja indult be. Beküldtem egy titkosrendőrt pár éjszakára, de azt mondta, minden békés, se drogok, se balhé, csak sok pasas szoknyába öltözve.

– Kösz – vágta rá Hamish feldúltan.

– Miben sántikálsz? Megtetszettek a tüll fejdíszek?

– Lehet – mondta Hamish, és letette a telefont. Keresgélt az íróasztalában, és elővett egy jegyzetfüzetet, ami akkor volt nála, amikor Sean és Cheryl felbukkantak azon a robogón. Kiírta magának a rendszámot. De ha Cheryl eladta, nem fogja megtalálni az új tulajt reggelig. A fenébe. Azonnal telefonálnia kellett volna, ahogy hazaért.

Elment a Napoli étterembe. Willie kényelmesen ült az egyik sarokban, Lucia épp kiszolgálta.

– Nem leszek itt – vetette oda kurtán Hamish. – Jobban teszed, ha visszamész az őrsre, arra az esetre, ha valami sürgős hívás befutna.

Lucia úgy nézett Hamishre, mint valami szörnyetegre.

– Menj csak – mondta csendesen Willie-nek. – Giovanni majd átviszi neked az ételt meg a bort.

Hamishnek távozáskor Mr. Ferrari tartotta meg az ajtót. Keskeny, lilás ajka mosolyra húzódott, de a szeme másról árulkodott.

Kilencedik fejezet

„Ha alkony jár egy hosszú nap nyomán,
S madár hangicsál fának ágain,
Virágzó ösvény mellett vezet utam,
hogy lássam az én drága valakim.”

Robert Tannahill

Hamish magával vitte a kutyát, mert attól tartott, hogy a szerelmi bánatba temetkező Willie megfeledkezne róla. Betette a kutyapokrócot és a vizestálkát a Land Rover hátuljába, mellé bekészített egy adag hideg tésztát is, amit a konyhában talált.

Mialatt újra megtette a hosszú utat Strathbane-be, azon mélázott, hogyan tud egyáltalán megélni egy traviklub bárhol a Felföldön. A skótok „Jessie”-nek becézték az elnőiesedett férfiakat, ami egy régi angol gúnynév rövidített változata. Nem volt hát véletlen, hogy a helyet Jessie’s-nek hívták. Nem akarta reklámozni a vendégek előtt, hogy rendőr, de szoknyát sem akart kölcsönkérni Priscillától, hogy nőnek öltözzön. Egyenruha helyett tehát egyszerűen egy sötétkék pulóvert, kockás inget és sötétkék kordnadrágot húzott. Csak reménykedhetett, hogy lesznek más vendégek is, akik hasonlóan öltöznek.

A bárt Strathbane tengerpartján találta meg, egy valaha hajófelszereléseket árusító boltban rendezték be. A zene lüktetése megtöltötte a fanyar strathbane-i levegőt. Hamish feltöltötte a kutya vizes- és eledelestálkáját, bezárta a Land Rovert, aztán bement a bárba. Pislogva próbálta hozzászoktatni a szemét a sötétséghez.

Megkönnyebbülésére a vendégek közül gyakorlatilag mindenki hétköznapi öltözékben volt, beleértve azokat a szemlátomást konszolidált házaspárokat is, akik egyszerűen csak a műsort jöttek megnézni. A bejutáshoz ki kellett fizetnie az öt font klubtagsági díjat. Egy fiatalember egy sarokban álló asztalhoz vezette. Elég fantáziátlanul volt felöltözve a fiú, csíkos pólót és testre simuló fekete nadrágot viselt. Narancslevet szolgált fel Hamishnek, két fontot kért érte.

A színpadon valaki mélyen kivágott, flitteres estélyiben, tollas fejdísszel teljes szívből énekelte a „Hello, Dolly”-t. Nyilvánvalóan a sztárfellépő volt, ragyogó nő benyomását keltette, ellentétben a felflitterezett kórussal, akik pontosan annak látszottak, akik vélhetően voltak: alacsony skót pasasok rossz lábakkal. Ahogy a műsor folytatódott, Hamish lassan megértette, miért olyan népszerű ez a klub a lakosság tekintélyes hányada körében – a repertoár java igen népszerű számokból állt, ügyesen megcsinált színpadi körítéssel, többnyire jól előadva. De Buja Bertnek színét sem látta.

Hamish intett a pincérnek, elmondta, hogy rendőr, és hogy beszélni szeretne a tulajjal. Úgy negyedóra múlva a pincér visszajött, és megkérte Hamish-t, hogy kövesse „a ház hátuljába”.

– Jessie fogadja magát – mondta, miután kitárt maguk előtt egy ajtót.

Hamish belépett.

Kiderült, hogy Jessie az a férfi, aki a „Hello, Dolly”-t énekelte. A jelmez még rajta volt, de a szőke parókát már levette, és felfedte borotvált fejét. A szoba olyan volt, mint egy sztár öltözőjének miniatűr változata, lámpákkal körbevett tükörrel, a sarokban egy viktoriánus pamlaggal.

– Mi a helyzet? – kérdezte Jessie olyan kiejtéssel, amiről Hamish úgy tippelte, talán South-Uistből való, a Külső-Hebridákról. Lágy, fütyülősen sziszegő hangok tarkították.

– A klubbal semmi gond – mondta Hamish. – Keresek valakit, akit Buja Bertnek hívnak.

– Ma nincsen itt, drágám.

– Meg tudná adni a címét?

– És miért kellene ezt tennem, biztos úr?

– Mert egy gyilkossági nyomozásban vagyok, és kötelessége segíteni a rendőrség munkáját.

Jessie sóhajtott egyet, maga elé húzott egy nagy könyvet, a mozdulattal leszórt pár szemfestékes tégelyt. Nagy, fehér, erős kezével átpörgette a lapokat.

– Á, itt is van. Egész közel lakik. A címe Highland Towers 141, a toronyházak egyike.

– Kösz – mondta Hamish.

Jessie megrezegtette műszempilláit.

– Élvezi a show-t, édesem?

– Igen – felelte Hamish kényszeredetten, miközben az ajtó felé hátrált. – Miért Jessie? – kérdezte.

– Mert azok a csúnya kis fiúkák az iskolában így csúfoltak, Big Jessie-nek. Az igazi nevem Cyril Crumb, és higgye el nekem, ennél bármi jobb.

Miközben Hamish a toronyházak felé autózott, komoran vette számba, hogy aligha számolhatja el ennek az estének a költségeit, miután elvileg még csak Strathbane-ben sem járt.

Buja Bert lakása a hatodik emeleten volt, de a húgyszagú lift nem működött, Hamishnek gyalog kellett hát felmásznia. Odafönt a lakások egy nyitott függőfolyosóról nyíltak. Míg végigment a folyosón, részeg veszekedések kiáltásai, gyereksírás, tévéhangok szűrődtek ki a vékony falak mögül.

A 141-es szám sötétbe burkolózott, de Hamish hallotta az odabent dübörgő zenét, valami rap szólt. Becsengetett. Semmi válasz. Dörömbölt az ajtón, várt, de senki nem felelt. Lenyomta a kilincset, és az ajtó kinyílt.

Édeskés szag csapta meg az orrát. Körbetapogatózott a kicsiny előszobán, végre megtalálta a villanykapcsolót. Az asztalon egy tejesüvegben füstölő égett, ez árasztotta a szagot. A zene egy ajtó mögül jött, Hamishtől jobbra. Benyitott.

Zsúfolt, rendetlen nappali tárult elé, az ütött-kopott bútorokon koszos ruhák hevertek szanaszét. A tálalószekrényen egy hatalmas magnó állt, ebből

dübörgött a hangorkán. Hamish keresztülment a szobán, és kikapcsolta.

A szomszédból áthallatszott a tévé mormogása, részeg nevetésekkel megszakítva.

– Van itthon valaki? – kiáltott Hamish.

Visszasétált az előszobába, és benyitott a szemközti ajtón. Mocskos hálószobára bukkant, bevetetlen ággyal, rajta koszos, foltos lepedő, a falon gitáros énekesek poszterei.

Hamish kijött, benyitott a fürdőszobába, aztán besétált a hall hátsó részéből nyíló konyhába.

Buja Bert Luscious a konyhaasztalnál ült, hosszú, narancssárga haja ráomlott az olcsó műanyag asztallapra.

Hamish megpróbálta felébreszteni, akkor látta meg a feje mellett a fecskendőt, amelyet félig beborított a férfi haja. Megfogta petyhüdt csuklóját. Éppcsak hogy volt pulzusa.

Hamish káromkodott egyet az orra alatt. Úgy tűnt, Bert túladagolta magát. Be kell vinni a legközelebbi kórházba, vagyis Hamishnek magyarázatot kell adnia strathbane-i tartózkodására. Talált egy telefont a nappali padlóján egy ruhakupac alatt, tárcsázta a mentőket, aztán nem kis vonakodással felhívta a strathbane-i főkapitányságot. Kérte, hogy kapcsolják Jimmy Andersonhoz, röviden elmondta Jimmynek, mit talált, és reményét fejezte ki, hogy Blair előtt pillanatnyilag valahogy titokban marad.

– Blair előtt pillanatnyilag minden titokban marad – mondta Anderson vidáman. – Kórházban van májzsugorral. Rögtön ott vagyok.

Hamish lázasan kutakodni kezdett, miután felhúzta a kesztyűt, amelyet mindig magánál tartott, hogy ne hagyjon ujjlenyomatokat a bűnjeleken. Megtalálta a papírokat, amelyek igazolták, hogy immár Bert a tulajdonosa Cheryl robogójának. Talált Bertről pár fellépős fotót, és megdöbbent, hogy a férfi mennyire hasonlít Cherylre.

Aztán, akár egy bűnöző, mindent gondosan visszatett oda, ahol találta. Tudta jól, hogy semmihez nem nyúlhatna, mielőtt a helyszínelők megérkeznek. Épp végzett, amikor meghallotta a rendőrségi és a

mentőszirénákat.

Hamish elmagyarázta Andersonnak, hogy nem hagyta nyugodni, hogyan ölhette meg Cheryl Lochdubh-ban Seant, mialatt elvileg színpadon volt, valamint megtudta, hogy Bertnek narancssárga haja van és nőként lép fel – így került ide. De a megtalált pénzről és a drogról semmit nem mondott, sem a három nő zsarolásáról. Egy őrült ötlet vert fészket a fejében, egy ötlet, amelynek a segítségével a lehető legkisebb botránnyal leleplezheti a gyilkost.

De egyelőre türelmesen visszament Andersonnal a főkapitányságra, és legépelte a vallomását. A kórházi jelentés szerint Bert nagyon rossz állapotban volt, és még jó ideig nem lesz kihallgatható.

Hamish elhajtott a Mullen's bárba. A Johnny Rankin és a Szipusok üvöltős vonaglása épp a végéhez ért. Cheryl egy dühös pillantást vetett rá, amikor lemászott a színpadról.

– Ne aggódjon – nyugtatta meg Hamish –, nem azért jöttem, hogy megint faggassam. Összeszedte minden holmiját a buszból?

– Igen.

– Ennek örülök, mert Sean anyja idejön holnapután, hogy elvigye a fia dolgait. De mielőtt bármihez hozzányúlhatna, a helyszínelő csapat még egyszer visszamegy, mert találtam pár dolgot, amit ők nem vettek észre. Biztos vagyok benne, hogy ezek lesznek a végső bizonyítékok a gyilkossághoz. Tuti, hogy tele vannak ujjlenyomattal.

Cheryl megvonta a vállát, a haja az arcába hullott.

– Mikor jön ez a helyszínelő csapat? – kérdezte.

– Lássuk csak, ma szerda van… nem, már csütörtök, ez azt jelenti, péntek reggel várhatóak.

– Aha, értem… – Cheryl megfordult, minden mozdulatából áradt a közöny.

De működnie kell. Muszáj működnie, gondolta Hamish, míg hazafelé autózott. Elmondom Wellingtonéknak, a Currie testvéreknek, Angela Brodie-nak és Mr. Ferrarinak is, hogy találtam valamit, ami tökéletes bűnjel lesz a helyszínelő csapatnak, hogy megtalálják a gyilkost. A szakértői nyomozás az új boszorkánypróba. Minden bűnös reszketni kezd, hogy megégetik.

Ha nem válik be, gondolkodott tovább Hamish borúsan, mindent fel kell fednem Strathbane előtt, és Jimmy Anderson jóindulatára bízni magam. Micsoda szerencsejáték! És milyen gyatra esélyek! De a gyilkos nyilvánvalóan halálra rémül, és mindent megtesz, hogy eltüntesse a hozzá vezető nyomokat. És ha kiderül, ki tette, akkor valahogy rá kell vennem, hogy hallgasson a zsarolásról. Ha Cheryl az, közölni kell vele, hogy enyhébb büntetést kap. Ha Mr. Ferrari az, ő úgysem tud a zsarolásról. De ha bárki más a többiek közül, nekik a zsarolás a legjobb enyhítő körülmény. És ha valamelyik nő az, a másik kettőt is lerántja, ha előadja az érveket a maga védelmére. De meg kell próbálnom.

Másnap arra jutott, valami biztosan volt a narancslében, amit kihoztak neki a klubban. Röhejesen viselkedett. Jobb, ha megvárja, míg Bert felerősödik, és hagyja, hadd jöjjön rá Jimmy Anderson, helyettesíthette-e Bert Cherylt a gyilkosság éjszakáján. Aztán kikérdezi Johnny Rankint és a többieket, utána meglátja, meg tudja-e törni Cherylt. Lehetséges volt, hogy a lány nem tudott a zsarolásról, de hogyhogy nem tudott? Valami aztán mégis elűzte Mrs. Wellingtonhoz, Jessie Currie-hez és Angela Brodie-hoz, és négyszemközt elmondta nekik ugyanazt, amit Cherylnek. Olyan reménytelenül néztek rá mindannyian, mintha már belefáradtak volna a sok sírásba és aggodalomba.

Amikor Hamish visszaért az őrsre, Willie fogadta a hírrel, hogy Jimmy Anderson telefonált, és visszahívást vár.

Hamish tárcsázta Strathbane-t, és kapcsolták a nyomozóhoz.

– Buja Bert, valódi neve Bert Maxwell. Vagyis az volt, de meghalt itt nekünk. Próbálkoztam Johnny Rankinnél és a többieknél – vakon megesküdtek, hogy Cheryl egész idő alatt velük volt, és nem tudom megingatni a sztorijukat. Rankinnek annyi szúrásnyom van a karján, hogy elmehetne két lábon járó tűpárnának, de rögtön rendőrségi zaklatásról kezdett óbégatni, és állította, hogy hónapok óta tiszta. Átkutattuk a lakását, meg a többiekét is, de nem találtunk semmilyen drogot. Mullen azt mondja, ott jártál a bárban, ami nem a te körzeted. Nézd, Hamish, szembe kell nézned

a tényekkel, vagyis azzal, hogy valaki abból a hagymázas faluból követte el a gyilkosságot, és be kell fejezned az ámokfutást nőnek öltözött idiótáknál meg kutyaütő, drogos énekeseknél. Vagy talán elhallgatsz valamit?

Hamish vonakodva megszólalt.

– Van új bizonyítékom. Mrs. Wellington, a lelkész felesége visszament a buszhoz a gyilkosság éjszakáján, a férje pedig utána. Szintén ott járt a vendéglő tulajdonosa, Ferrari, meg két rokona.

– És miért nem láttuk azokat a vallomásokat?

– Csak nemrég lettem kész velük.

– Mikor megy oda a pasas anyja eladni a buszt?

– Pár nap múlva.

– Na jó. Odamegyek holnap újra átvenni mindent, és tudod, miért, Hamish Macbeth?

– Nem.

– Mert a hetedik érzékem azt súgja, hogy valakit védeni próbálsz. Ha Blair olyan beteg, mint gondolom, el fog menni nyugdíjba, és én vagyok a következő a sorban az előléptetésre, úgyhogy nincs többé laza Jimmy Anderson. Holnap találkozunk.

Priscilla, gondolta Hamish. Priscilla kell nekem – és mint egy varázsütésre, Priscilla sétált be az irodába.

– Ülj le – intett neki Hamish. – Jó nagy slamasztikában vagyok.

Willie lépett be egy tálcával, kávét hozott rajta.

– Willie, megtennéd, hogy elhordod innen a feneked, és mész a dolgodra? – kérdezte Hamish. – Kettesben szeretnénk lenni.

– Miért?

– Használd az eszed. Valami komolyat szeretnék kérdezni Miss Halburton-Smythe-től.

– Ó, értem – felelte Willie. – Akkor hosszú időt hagyok maguknak.

Miután Willie kiment, Hamish körvonalazta Priscillának, mi történt addig, és felvázolta a tervét, hogyan kapja el a gyilkost.

– Lehet, hogy működni fog – vélekedett Priscilla. – Mit fogsz tenni, ha

senki nem mozdul rá?

– Akkor mindent el kell mondanom Andersonnak.

– Szerintem hazudhatod neki, hogy épp akkor találtad meg a cuccot. Mikorra számítasz a gyilkos felbukkanására?

– Sötétedés után.

– Az csak éjfél körül esedékes, de az évnek ebben a szakában még akkor sincs teljesen sötét – jegyezte meg Priscilla. – A helyedben én úgy tíz körül kezdenék figyelni. Van egy remek kis magnóm a kastélyban. Veled megyek és viszem azt is.

– Kedves tőled, de miért?

– Mert jobb, ha van bizonyítékod és tanú is.

– És mit mondjak Willie-nek?

– Mondd, hogy sétálni megyünk. Mellesleg úgy tudja, hogy épp megkéred a kezemet.

– Ó, ne… – sóhajtott fel Hamish. – Nem lehet ilyen hibbant ez az ember.

– Én mondom magának – magyarázta Willie Lamont biztos Patel élelmiszerboltjában –, hogy Hamish Macbeth ott a rendőrőrsön épp megkéri Priscilla Halburton-Smythe kezit!

– Épp ideje – vélekedett Mrs. Maclean.

– A mi Hamishünk nősül! – Mr. Patel sötét arca felderült. Örült, hogy végre akad egy kis pletyka. – Már azt hittem, sosem érem meg ezt a napot. Micsoda hír! És maga, Mrs. Anderson, hogy van ezen a szép napon? Hallotta a híreket Hamishről?

Egy riporter a Strathbane-i és Felföldi Hírmondótól, aki türelmetlenül állt a sorban Mrs. Anderson mögött egy csomag cigarettára várakozva, hegyezni kezdte a fülét. Jó kis pletyka. Nem is olyan fontos az a cigaretta, jobb, ha most rögtön telefonál.

Hamish és Priscilla kerülő úton közelítették meg a lelkészlak mögötti mezőt, hogy ne lássák meg őket. Ezt azt jelentette, hogy Gunn farmján vágtak keresztül, majd visszakanyarodtak a mezők felé, elhaladtak a zöldes vizű

bányató mellett, aztán fel a meredek ösvényen végig egy szikla oldalában, ami a víz fölé magasodott, végül leereszkedtek a lelkészlak felé. A szürkületben lágy és tiszta volt a levegő. Lochdubh lakosai korán feküdtek, ahogy Hamish és Priscilla behúzódtak a busz fedezéke mögé, a fények egymás után hunytak ki a házakban.

Halkan beszélgettek erről-arról, de aztán fokozatosan elcsendesedtek, és hegyezték a fülüket a legkisebb neszre is.

Éjjel egykor feltámadt a sutherlandi szél, megsusogtatta a hosszú füvet, majd percről percre erősebben fújt, és mozgással töltötte be az éjszakát.

– Nem fogunk így semmit hallani – suttogta Priscilla.

– Egy hülye vagyok – motyogta Hamish keserűen. – Ezeknek az átkozott nőknek nem kellett volna magukat olyan helyzetbe hozni, hogy zsarolhatók legyenek, és egyszerűen jobban tennék, ha előállnának és lenyelnék a keserű pirulát. Miért kéne védenem őket, és kockáztatnom, hogy futni hagyok egy gyilkost?

– Mert Sean egy értéktelen ember volt, és ezek a nők nem azok. Semmi korábbi tapasztalatuk nem volt a gonoszságról. Mind csupa ártatlanság, és a pasas ezzel élt vissza.

– Ajj, szörnyű álmaim voltak ezzel kapcsolatban. Az egyik rólad szólt, Priscilla.

– Ó, és mit csináltam?

– Nászúton voltunk, te levetted a ruhádat, és szőrös, lapos mellkasod volt.

– Te aztán tudod, hogyan kell hízelegni egy nőnek, meg felvidítani, Hamish!

– Csak egy álom volt! Nincs is lapos, szőrös mellkasod!

– Honnan tudod? – kérdezte Priscilla puffogva.

– Mert… – Hamish ekkor hevesen megragadta Priscilla karját. – Figyelj csak! – suttogta.

– Csak a szél – súgta vissza Priscilla.

– Hallani igazából nem hallok semmit, csak érzem, hogy jön valami.

– „Viszket már a bal hüvelykem, bűn fia kell, hogy közelgjen…”[3]

– Cssss! – Hamish a szája elé tette a kezét.

Priscilla odébb húzódott, elővette a kis magnót, bekapcsolta, majd átadta Hamishnek. Az úgy szimatolt, mint egy vadászkutya. Minden figyelmét a ládára irányította, amelynek világosbarna oldalai halványan csillogtak a félhomályban.

Aztán eleresztett egy elnyújtott, elégedett ahhhh-ot.

– Maradj itt! – suttogta. Lassan odalépkedett, ahol a figura hajlott háttal pakolta ki a köveket a ládából.

– Cheryl Higgins! – szólalt meg Hamish. – Letartóztatom Sean Gourlay meggyilkolásáért. – Egy erős elemlámpával a lány arcába világított.

– Maga barom – vicsorogta Cheryl. – Sean valamit rejtegetett itt, elvette pár cuccomat, és eszembe jutott, hogy talán idetette.

Szóval, gondolta Hamish dühösen, ragaszkodni fog ehhez a sztorihoz, és majd kellően meglepettnek meg rémültnek látszik, amikor előkerül a zsák tartalma.

Hirtelen gyűlöletet érzett a lány iránt, a hazugság könnyedén csúszott ki a száján.

– Nem fog működni, Cheryl – mondta. – Buja Bert beszélt, mielőtt meghalt. Elmondta, hogy helyettesítette magát a gyilkosság éjszakáján. – Majd végső elszántságában hozzátette: – És maga cserébe a robogót ígérte neki.

Cheryl hátrébb lépett, vékony alakját fekete bőr fedte, hosszú haját ide-oda lengette a szél.

– Sose fog börtönbe juttatni – sziszegte gonoszul. – Emiatt a fasz miatt nem. Azt mondtam Seannak, terhes vagyok, mire pénzt adott, hogy szabaduljak meg a gyerektől. Én megtartottam a pénzt, és megcsináltattam a dolgot az ingyen állami klinikán. Rohadék.

– Tehát megölte őt – mondta Hamish.

– Nem akartam – mondta Cheryl, hirtelen elgyengülve. – Idejöttem. Johnny és a többiek azt mondták, tartják a szájukat. Sean valaha szeretett. Eljöttem a motorral Strathbane-ből, otthagytam a mocsaraknál, és

leereszkedtem a faluba. Voltak páran a busznál, úgyhogy a fűbe hasalva vártam, míg elmennek. Aztán bementem. Seannál ott volt a nagykalapács, azt mondta, erős a szél, és ki akarja pányvázni a buszt. Felemeltem a kalapácsot. „Mi van, segítesz?”, kérdezte és röhögött, pont úgy, amikor azt mondta, hogy szabaduljak meg a kölyöktől. Ó, istenem, és még ő esküdözött, hogy szeret és mindig vigyázni fog rám! – A hangja elcsuklott a zokogástól. – Elkezdtem ütni és ütni, míg semmi nem maradt belőle, ami vonzó lehet egy nőnek.

– Mi van itt, ami gyanúba keverné magát, és nincs a buszban? – kérdezte Hamish.

– Hát nem tudja? – csodálkozott Cheryl. – Maga csapdát állított nekem és én belesétáltam. Elrejtettem neki a pénzt és a drogot, tele van az ujjlenyomataimmal a cucc. És nem jött rá! Maga barom! Arra gondoltam, ha egyszer megtalálja az ujjlenyomataimat, nem hagy többé élni. A pénzt akartam meg a videót a buszból, amivel zsarolta azokat a falubeli nőket. Azt akartam, hogy szenvedjenek.

Hamish lépett egyet felé.

– Ha bejön velem a rendőrségre, én…

– NEM! – üvöltötte Cheryl, és a kiáltását messze vitte a szél.

Megpördült, kilőtt, mint egy szarvas, neki a mezőnek. Hamish rohant utána, de belelépett egy nyúlüregbe és elterült. Szitkozódva talpra ugrott és futott tovább, meg sem hallva Priscilla kiáltozását maga mögött. A hold magasan járt, ki tudta venni Cheryl vézna alakját, amint menekül át a mezőn és a kőbánya felé tart. Ahogy üldözte, hirtelen eszébe jutott, talán nem is ismeri azt a helyet a lány, hiszen mindig a falu körül sétált. A szájához emelte két kezét, tölcsért formált belőle, és odakiáltott egy figyelmeztetést.

De a lány csak rohant tovább, egyenesen a sziklaperem felé, majd azon is túl.

Hamish dübörgő szívvel odafutott, és letérdelt a bányató fölé nyúló szikla szélére. A víz fodrain csillogott a holdfény.

Leereszkedett a partnak arra az oldalára, ahol a bányató vize egy szintben volt a talajjal, lerúgta a cipőjét, letette a magnót a partra, alámerült a vízbe,

újra meg újra lebukott, kétségbeesetten tapogatózott a nyálkás indák polipkarjai között, amelyek beszőtték a vízfeneket. Fentről a peremről hangok hallatszottak. Már fogytán volt végső ereje is, amikor kaszáló kezei megakadtak egy testben, szorosan körülfonva a hínároktól. Hamish a felszínre emelkedett, levegőt vett, majd visszabukott a víz alá, ezúttal kezében a zsebkésével. Kiszabadította a testet, és kivonszolta a partra.

A falubéliek egy kis csoportja, akiket Priscilla riasztott segítségért kiáltva, egy bolyban várakoztak a parton. Hamish lefektette Cherylt. Dr. Brodie érkezett sietve, míg Hamish megpróbálta újraéleszteni a lányt, és félretolta a rendőrt. Kitapintotta Cheryl pulzusát, aztán lassan megrázta a fejét.

– Meghalt, Hamish. Nem tehetünk már érte semmit.

Ian Gunn, a farmer odaállt öreg, rozsdás Land Roverével. Cheryl testét beemelték az autó hátuljába, aztán rácsapták az ajtót.

– Vigyék a rendelőbe, aztán majd a strathbane-i szállítók eljönnek érte – mondta dr. Brodie. Ian bólintott, bemászott a vezetőülésre, lassan elindult, de a mező hepehupás volt, ráfutott egy kőre, a rázkódás dobott egyet Cheryl testén, és egy rettenetes pillanatig a falubéliek még láthatták a kocsi hátsó ablakából, ahogy a holdfény megvilágította hófehér arc visszanéz rájuk.

Hamish összerázkódott.

– Le kellett volna zárnunk a szemét – mondta elgyötörten. – Miért felejtettük el lezárni?

Hajnalodott. Hamish már száraz ruhában volt. Jimmy Anderson nyomozó és Harry MacNab a nappalijában ültek, szemben vele. Priscilla Hamish mellett ült a kanapén. Willie a hálószobájában aludt, ahogy átaludta az egész ügyet.

– Hát, Hamish – mondta Anderson –, szépen felgöngyölítetted. És magnón van a vallomása! Szép munka. Hol van?

– Ott, ahol hagytam – felelte Hamish lassan. – Az öreg bányatónál.

– Nem, nincs ott! – szólt közbe Priscilla vidáman. – Én elhoztam. – Kinyitotta a táskáját, és előhúzta belőle a magnót.

Hamish kétségbeesett pillantást vetett rá. A hangfelvételen Cheryl nemcsak

a gyilkosságot ismeri el, de beszél a pénzről, a drogról, meg a videóról is.

– Csak hagyd itt, Priscilla – mondta sietve. – Majd legépelem, és odaadom neked, Jimmy.

– Nem, hallgassuk meg most – felelte Anderson. – Hogy működik? Sose tudtam bánni ezekkel a kütyükkel.

– Egyszerű – mondta Priscilla, szemlátomást megfeledkezve Hamish figyelmeztető pillantásáról. – Csak megnyomja ezt itt.

Hamish mindkét kezével eltakarta az arcát, ahogy Cheryl hangja betöltötte a szobát. Eljutottak a részhez, ahol Cheryl bevallja, hogy agyonverte Seant, aztán Hamish hangja hallatszik, hogy menjen vele a rendőrségre, majd semmi, csak Hamish rohanásának a zöreje, aztán a zihálás és a kiáltás, amivel figyelmeztette Cherylt a bányáról.

Hamish lassan elvette a kezét az arca elől. Priscilla nyugodtan ült, olyan békésen várakozott, mint egy tojásain kotló tyúkanyó. Az egész dialógus a drogról, a pénzről és a videóról valami varázslat folytán eltűnt a felvételről.

– Hát, meg kell mondanom, remek munkát végeztél, őrmester bajtárs – mondta Anderson. Hamish rápillantott. Csak képzeli, vagy Anderson tényleg fellengzősebb stílusra váltott, és robusztusabb lett a kiállása? Csak nem a pökhendi Blair uniformisába bújik át éppen?

– Természetesen – folytatta Anderson – kötelességemnek tekintem megemlíteni a jelentésemben, hogy az eset hamarabb is megoldódhatott volna, ha te nem döntesz úgy, hogy magad kezded kibogozni a strathbane-i szálat.

– Ez nem igazságos – vetette közbe Priscilla.

– Egy jó nyomozó mindig őszinte a jelentéseiben – mondta Anderson.

Az irodában megszólalt a telefon, Hamish átment, hogy fölvegye.

– Ha én leszek a főfelügyelő, MacNab – folytatta Anderson –, majd rendre kényszerítem Hamish Macbethet. Rávette egy trükkel a lányt a vallomásra, de ez nem szabályos.

Hamish széles vigyorral a képén tért vissza.

– Nagy hírem van! – újságolta. – Turnbull hívott Strathbane-ből.

Elfelejtette mondani neked, hogy Blair felépülőben van. Hamarosan visszatér a munkába.

Anderson visszatöpörödni látszott korábbi méretére.

– Marha! – csúszott ki a száján. – Hamish, van egy kis whiskyd?

– Egy jó zsaru nem iszik szolgálat közben – mondta Hamish fensőbbségesen.

– Na ne szórakozz, Hamish, mostantól szolgálaton kívül vagyok.

– De legfőképp nem iszik egy jó zsaru – folytatta Hamish –, aki épp egy rossz jelentést készül írni rólam.

– Ezt mondtam volna? – Anderson sebzetten nézett. – Nem lesz benne más, csak dicséret.

– Ez esetben – felelte Hamish –, ha jól meggondolom, van valahol egy üveg whiskym.

Tizedik fejezet

„Várjanak bár örömök, fényes paloták,
Akármily szerény, az otthonnál nincs csodásb.”

John Howard Payne

Anderson és MacNab végül távoztak, Cheryl testét elszállították Strathbane-be, Hamish pedig – miközben Priscilla kiszolgálta egy feketekávéval – legépelte a jelentését.

Aztán visszament a nappaliba, leült, és egy nagyot sóhajtott.

– Micsoda éjszaka! Most viszont áruld el, hogy az ördögbe tudtad meghamisítani azt a felvételt!

– Könnyen. Abban a pillanatban, hogy meghallottam, Cheryl halott, visszafutottam a kastélyba. Előtte valaki megtalálta a parton a magnót, de én kikaptam a kezéből azzal, hogy majd neked odaadom. Egyszerűen kivágtam a szalagból azt a darabot, és összeragasztottam.

– De honnan tudtad, hogyan kell ezt megcsinálni?

– Á, néhány barátom mutatta még régen. Jobban tennéd, ha most lefeküdnél, Hamish.

– Még nem. Össze kell szednem azokat a holmikat a ládából és letörölni a videót. Nagyon fáradt vagy már, vagy ide tudod hozni azt a három nőt?

– Ide, de mi lesz Willie-vel?

Willie már fent volt, és jó nagy zörgést csapott az edényekkel a konyhában, hogy hangot adjon elégedetlenségének. Amint felkelt, megtudta Priscillától, hogy megoldódott a gyilkosság ügye, és arra a következtetésre jutott, Hamish szándékosan tartotta őt távol a nyomozástól.

Hamish átment a konyhába.

– Nézd, Willie – kezdte –, a nyomozás nagy része Strathbane-ben zajlott, ahol én nem is tartózkodhattam volna. Nem akartam kockáztatni, hogy mindketten bajba kerüljünk.

Willie edényeket fényesített a mosogató fölött egy kis szivaccsal. Begörbítette a vállát, és nem felelt semmit.

– Nem mintha eddig bármiféle valódi érdeklődést tanúsítottál volna a rendőrségi munka iránt – mondta Hamish felbőszülve.

– Ha kapok egy kis bátorítást, mutattam vóna! – vágott vissza Willie. – Csak magának akarta az összes gartulációt.

– Ha a gratulációra gondolsz, nem így van. Sétálj egyet, Willie. Muszáj beszélnem Priscillával négyszemközt. Vedd ki magadnak a délelőttöt. – Aztán hízelgőbb hangra váltott. – Mr. Ferrari még nem is tudja, hogy megoldódott az ügy, biztosan örülne, ha elvinnéd neki a hírét.

– Azt hiszem, az én kötelességem, hogy elmondjam neki – mondta Willie bizonytalanul –, miután hallottam az öregembertől, hogy próbálta rátolni a gyilkosságot, csak mert külföldi.

– Ostobaság. Mindenesetre szaladj át, mondd el neki, és ebédidő előtt ne is gyere haza.

Willie levette a kötényét.

– Akkor jövök haza, amikor kedvem tartja, sir.

Amikor elment, Hamish Priscillához fordult.

– Na, sikerült megszabadulni tőle. Most menj, hozd ide a három nőt, én meg összeszedem azt a zsákot a ládából.

Hamish kiment a mezőre, de mielőtt kipakolta volna a köveket, alaposan körülnézett, nem figyeli-e senki. Félretolta a ládát, kivette a fémdobozt a zsákból, majd néhány kővel helyettesítette.

Mire visszaért, Mrs. Wellington, Jessie Currie és Angela Brodie már a nappaliban ültek.

– Tudja a rendőrség? – kérdezte Mrs. Wellington elszürkült arccal. – Miss Halburton-Smythe nem mondott nekünk semmit.

– Csakis mi tudjuk, akik itt a szobában vagyunk – felelte Hamish. Felnyitotta a dobozt. – A teljes összeg, amit Sean kapott maguktól, nem lesz itt, biztos vagyok benne, hogy sokat költött belőle. De magukra bízom, hogyan fogják elosztani egymás között, ami itt van. Angela, maga pedig jobban teszi, ha ezeket a morfiumtasakokat visszaviszi a rendelőbe.

A három nő mozdulatlanul meredt rá.

– Ó, és a videokazetta – mondta Hamish. – Itt van. – Rádobott pár gyújtóst a fahasábokra a kandallóban, meggyújtotta, és a tűzre hajította a kazettát.

Priscilla csendesen kisurrant a szobából.

Jessie, Angela és Mrs. Wellington ünnepélyesen nézték, míg a kazetta fekete hamuvá porlad a tűzben.

– Akkor most térjünk rá a pénz kérdésére – jelentette be Mrs. Wellington visszanyerve régi, dirigálós modorát.

Willie Lamont a konyhaajtóban futott bele Luciába. A lány kezében egy szemeteszsák volt.

– Majd én kiviszem – ajánlkozott Willie. – Nem kellene ilyen nehéz dolgokat cipelned.

Hátrament az étterem mögé, és bedobta a zsákot a nagy szemeteskonténerbe.

– Igazán jó férje lehetnél némely hölgyeknek, Willie – ingerkedett vele Lucia.

Willie megfordult és ránézett. Az előző éjszakai szél mostanra lágy szellővé csendesült. Lucia szép arca előtt könnyű tincsek szálldostak. Willie eleresztett egy nagy sóhajt.

– Hamish Macbethnek van igaza – állapította meg szomorúan. – Egy öregasszony vagyok, aki folyton a házimunkával fontoskodik. Miféle nő akarna egy ilyen férfit?

Lucia kikerekedett szemmel nézett rá.

– Úgy érted, ha megnősülnél, akkor is megcsinálnád a házimunkát?

– Ajj, bizony, ez így van, Lucia. Folyton súrolnék meg okvetetlenkednék.

A lány szeme felragyogott. Felidézte gyerekkorát a kis olasz faluban, hét testvérével, amikor az életük másból se állt, csak súrolásból és robotból. Felemelte kivörösödött kezeit, megnézte őket, forgatta erre is, arra is, aztán lágyan Willie vállára tette.

– Még sosem próbáltál megcsókolni, Willie.

A fiú meghökkenve nézett rá, aztán tekintete azokra az elbűvölően duzzadt ajkakra siklott. Álmodozott már arról, hogy megcsókolja Luciát, de mindig romantikus díszletben, fent, a hangafüves lápon képzelte, vagy egy csónakban a tavon, de arra sosem gondolt, hogy úgy lesz, ahogy most megtörtént – az arra szálldosó sirályok között, akik le-lecsapnak az éttermi hulladékra. Még sosem élt át ilyesmit. Amikor végül szétváltak az ajkaik, reszketett és könnyek gördültek végig az arcán.

– Ne nevess ki – mondta rekedten.

– Sosem foglak kinevetni – felelte Lucia, és egy puszit nyomott hegyes orra végére. – Azután sem, hogy összeházasodunk.

– Összeházasodunk…? Hozzám jönnél? Ó, istenkém!

– De előbb menj, beszélj Mr. Ferrarival, és kérd az engedélyét. Hol lakunk majd, a rendőrőrsön?

– Az ördögöt! – kiáltotta Willie. – Van egy kis félretett pénzem, lesz egy szép házikónk, ami csak a miénk!

Bementek Mr. Ferrarihoz, aki közömbösen hallgatta őket, aztán annyit mondott:

– Lucia, a konyhában várnak a pucolni való zöldségek.

Aztán leült az egyik vendéglői asztalhoz, és intett Willie-nek, hogy üljön le vele szemben.

– Lucia jó katolikus – kezdte Mr. Ferrari.

– Én római katolikus vagyok – felelte Willie.

– De sosem láttam a misén.

– Egy hitét nem gyakorló katolikus, de újra fel tudom venni a vallást – vágta rá Willie mohón.

– És képes lesz támogatni őt a rendőri fizetéséből?

– Igen, meg tudom oldani. Szép kis summám van a bankban.

– Mennyi?

– Úgy ötvenezer font.

– Micsoda? Hogy jutott ekkora pénzhez?

– Megnyertem egyszer egy vetélkedőt egy újságban.

Mr. Ferrari hátradőlt a székén.

– Hallottam, hogy Hamish megoldotta a gyilkossági ügyet.

– A' mmeg… – motyogta Willie keserűen. – És mindent megtett, hogy engem kihagyjon belőle. Az összes dicsőséget magának akarta!

– Maga szereti a rendőrségi munkát?

Willie zavartan nézett.

– Őszintén szólva, sosem gondoltam bele istenigazából. Mindenki azt mondja, ez jó munka, mert tisztelik az embert.

– De nem Hamish Macbeth. Maga elvárná Luciától, hogy dolgozzon, ha már összeházasodtak?

– Álmomban sem – felelte Willie.

A gyíkszemek elgondolkodva vizsgálgatták.

– Maga főnyeremény lenne ennek az étteremnek, Willie. Olyan lányokat, mint Lucia, kaphatok, de szükségem van valakire, aki segédkezik a hely vezetésében. Luigi és Giovanni nem bánnák. Ők hadilábon állnak a megrendelésekkel, a könyveléssel, ilyesmikkel, tudja. Mit szólna, ha azt mondanám, hagyja ott a munkáját, és legyen az üzlettársam?

Willie szemei előtt máris megjelent egy új élet, vég nélküli főzéssel és takarítással – úgy érezte, menten elájul az izgalomtól.

– Ó, hát ez remek lenne!

– Akkor javaslom, újságolja el a jó hírt mihamarabb annak a Hamish Macbeth nevű nyurga senkiházinak. Egyébként jobbat kapott, mint amit érdemelt. – Mr. Ferrari előredőlt, és felemelte a helyi újság egy példányát. – Mint látom, eljegyezte Priscilla Halburton-Smythe-t.

– Ja, igen – felelte Willie. – Tudtam róla, hogy napirenden van.

Priscilla pezsgősüvegekkel érkezett vissza a rendőrségre, amelyeket Patelnél vett.

– Gondoltam, megünnepelhetnénk együtt az éjszakai rémálom végét – mondta a hölgyeknek, míg kipattintott egy dugót. – Hamish, biztos vagy benne, hogy senki előtt nem szóltad el magad a mi kis dolgunkról?

– Természetesen nem. Miért?

– Mr. Patel kezet fogott velem és gratulált!

– Talán tudja, hogy ott voltál velem éjszaka elkapni Cherylt – vélekedett Hamish.

– Csak erről lehet szó – hagyta annyiban tanácstalanul Priscilla.

Nessie Currie rontott be a szobába és a húgára meredt.

– Hát itt vagy! – kiáltotta. – És pezsgőzöl, mint egy utolsó szajha! Szégyelld magad! Nem vagy már így is épp elég nagy bajban? Nem vagy…?

Jessie fátyolosan nézett a nővérére a pohara pereme fölül, miközben Mrs. Wellington félbeszakította Nessie szóáradatát, és elkiáltotta magát:

– Hamish elégette a kazettát, és visszakapják a pénzük nagy részét!

Nessie lassan leereszkedett egy székre, és végighallgatta az egész történetet.

– Ó, istenem – mondta elgyengülve –, én meg itt őrjöngök. És persze, hogy minden okunk megvan rá, hogy pezsgőzzünk ezen a boldog napon, Miss Halburton-Smythe. Bizony, én is kérek egy poharat, és inni szeretnék az egészségükre.

– Köszönöm – mondta Priscilla meglepetten.

Angela huncutul mosolygott Hamishre. Máris évekkel fiatalabbnak látszott.

– John azt mondta, ez sosem történik meg, Hamish, de én biztos voltam benne, hogy igen.

– Meglep, hogy dr. Brodie így vélekedett – mondta Hamish. – Azelőtt is megoldottam a gyilkossági ügyeket.

– Ó, nem arra gondolt! Mikor lesz?

– Mi mikor lesz?

– Hát mi, az esküvőjük!

– Miféle esküvő? – kiáltott fel Hamish.

– Benne van a ma reggeli Hírmondóban – felelte Angela csodálkozva. – Maga és Priscilla.

– Ó, szegény apám! – siránkozott Priscilla. – Meg fogja ütni a guta.

– Úgy értik – motyogta Angela, és az álla is leesett –, hogy maguk… hogy semmit nem tudtak róla?

– A világon semmit.

Az irodában megszólalt a telefon, Hamish átment a másik szobába fölvenni. Peter Daviot főkapitány hívta Strathbane-ből.

– Gratulálok, Hamish! – süvöltötte a telefonba.

– Köszönöm – felelte Hamish szerényen. – Csak a munkámat végeztem.

– Nem a munkájához, ember, az eljegyzéséhez. Fantasztikus hír. A feleségem most indul eljegyzési ajándékot nézni maguknak.

– De…

– Egy szót se többet, maga ravasz kópé! – Azzal a főkapitány letette.

– Ne aggódj, Hamish – csendült fel Priscilla hangja a háta mögül. – Megkérjük az újságot, hogy közöljenek egy helyreigazítást.

Hamish hátrafordult, és ránézett a lányra, aki épp becsukta az ajtót. Vidámnak látszott, nyugodtnak, gyönyörűnek és… tartózkodónak.

Ebben a pillanatban Hamish hátrébb tolta a székét, kinyújtotta a karját, és lerántotta a térdére Priscillát. Csókolni kezdte, szédülten a szenvedélytől, a kimerültségtől, a whiskytől, a pezsgőtől.

Újra csöngeni kezdett a telefon, de egyikőjük sem törődött vele. Jessie nyitott be, és felvette.

– Ó, ön az, Mrs. Macbeth – mondta Hamish anyjának. – Igen, így van. Hát, ő pillanatnyilag el van foglalva, de szólok neki, hogy hívja vissza.

Megcsóválta a fejét az összefonódott pár láttán, aztán kiment.

– Ki volt az? – mormogta Priscilla Hamish ajkához tapadva.

– Nem tudom, és nem is érdekel. Csókolj meg újra.

– Ez egy lánykérés, Hamish?

– Bizony ám.

– Na jó, vedd ki a kezed a melltartómból, és figyelj rám egy kicsit.

Hamish sebzetten nézett rá.

– Hát te aztán nem vagy egy túlságosan érzékeny lény, hallod-e?

– De, az vagyok. Csakhogy azt hiszem, nem bízom benned, Hamish. Szeretlek, de nem bízom benned. Túl jó szemed van a nőkhöz.

– De én téged kérlek meg, Priscilla.

– Rendben, de csak jegyesség, hosszú jegyesség.

– Amit csak akarsz.

– Szeretsz?

– Évekig próbáltam, hogy ne így legyen.

– Akkor csókolj meg újra.

Willie érkezett vissza a rendőrőrsre. Olyan csendes volt a hely, mint egy kripta. Belépett a nappaliba, és mérgelődve nézett végig a koszos poharakon, az üres pezsgősüvegeken. Aztán észrevett egy cédulát egy neki szóló üzenettel, Hamish hálószobaajtajára tűzve. „Mondd mindenkinek, hogy meghaltam. Muszáj aludnom egy kicsit. Hamish."

De Willie szerette volna elmondani Hamishnek, hogy elmegy, ezért óvatosan benyitott a hálószobába. Hamish és Priscilla egymás mellett feküdtek Hamish keskeny ágyán. Mindketten mélyen aludtak. Az ágynemű tetején hevertek, teljesen felöltözve, a lábuknál a kutyával. Willie elvörösödött mérgében, és behúzta az ajtót.

Majd ahogy megfordult és körbehordozta a szemét a rendetlenségen, felragyogott az arca. Egy utolsó, jó nagy takarítással búcsúzik a rendőrségtől.

Mr. Wellington aznap este időseket és betegeket látogatott az egyházközségben. Amikor hazaért, arra számított, a felesége már aludni fog. Korábban a lelkész elpanaszolta dr. Brodie-nak, mennyi altatót szed az asszony, de a doktor szerint bizonyosan egy másik orvos írja fel neki, valószínűleg Strathbane-ben. Mr. Wellington meglepetten szimatolt a levegőbe. Főzés illata terjengett, valami csodás fogásé. Már időtlen idők óta

csak hitvány hideg ételt evett.

– Ó, hát itt vagy! – üdvözölte gyorsan a felesége, amikor Mr. Wellington belépett a jó nagy konyhába. – Ülj le. Mindjárt kész a vacsora. Marhahúsos-vesés pite, krumplipüré és kelbimbó. Szeretném, ha mindent megennél, drágám. Az utóbbi időben nagyon lesoványodtál.

– Úgy lesz, szerelmem – felelte a lelkész boldogan.

– Ó, és képzeld, a pénz, ami hiányzott az Anyák Egyletéből, megkerült. A közösségi házban találtuk meg a konyhapulton. Se egy üzenet, se semmi. Szerintünk egy arra járó csavargó lehetett, vagy valaki, akit elővett a lelkiismeret-furdalás, és visszaadta.

Mrs. Wellington egy gyors és határozott mozdulattal kihúzta az aranybarnára sült marhahúsos-vesés pitét a sütőből.

Mr. Wellington összetette a kezét és meghajtotta a fejét.

– Köszönöm, Istenem – mondta.

– Nocsak, te imádkozol! – kiáltott Mrs. Wellington.

– Bizony, imádkozom – felelte a lelkész.

Dr. Brodie nem tudta volna pontosan megmondani, hogy mi változott, de abban a pillanatban, hogy kinyitotta az ajtót és belépett a házba, érezte, hogy valami másként van. Bement a konyhába. A felesége szokás szerint egy kupac tankönyv fölött ült, de valami könnyűség lengett a levegőben.

– Kicsit hibbantnak érzem magam – mondta a doktor, és leült. – Ellenőriztem a gyógyszeres szekrényt, és megtaláltam azokat a hiányzó morfiumtasakokat. Valahogy bekeveredtek más gyógyszerek közé. Fel kell hívnom Hamisht.

Angela rámosolygott.

– Hagyd holnapra. Arra gondoltam, elmehetnénk ma valahová vacsorázni. Foglaltam egy asztalt a Napoliban.

– Remek ötlet! Felvehetnéd valamelyik új ruhád.

– Már nincsenek meg.

– Mi?

– Eladtam őket Invernessben. Oda mentem ma – hazudta Angela. – Visszakaptam a pénz nagy részét.

– Hát ez jó hír. Nem is gondoltam, hogy egyáltalán pénzt kaphatsz használt ruhákért.

– De ezek márkás ruhák voltak.

– Nem sokat értek a női ruhákhoz, de ha ez vacsorát jelent a Napoliban, az kiváló.

Hamish kora este ébredt fel, nyújtózkodott egyet, és Priscilla után tapogatózott. De a lány már elment. Sóhajtott egyet, és átment az irodába. Üzenetek sora várta, és visszahívás-kérések. Nekilátott a listának, az édesanyjától kezdve egészen Jimmy Andersonig.

– Gondoltam, tudni akarsz róla – mondta Anderson –, hogy elkaptuk azt a popbandát, miközben szívtak, és elismerték, hogy fedezték Cherylt.

– Remek.

– A rossz hír, hogy meglátogattam Blairt a kórházban. Teljesen felépült, de eltiltották a piától, és jelentkeznie kell az Anonim Alkoholistáknál.

– Garantált lesz a vidámság köztük, ha felbukkan majd Blair egy összejövetelükön, és dőlni kezd belőle a káromkodás meg a szitkok – mondta meggyőződéssel Hamish.

– El tudod képzelni, milyen lesz józanul? – kérdezte Anderson bosszankodva. – Amikor kizárólag akkor viselkedik emberként, ha részeg. De ha már a piálásról beszélünk, megünnepled az eljegyzésedet?

– Tervezem. De pillanatnyilag nem találom a menyasszonyomat.

– Sok szerencsét hozzá! A papája talán épp most fenekeli el. Na és mit gondolsz Willie távozásáról a szervtől?

– Nem tudtam. Nem is mondta.

– Átnyergelt az étterem-bizniszre. A gond csak az, hogy jelenleg nem találunk másik zsarut, akivel helyettesíthetnénk, úgyhogy megint egyedül vagy.

Hála a jó égnek, gondolta Hamish, amikor letette a telefont. Felhőtlen

boldogság.

Újra felemelte a kagylót, tárcsázta a kastélyt, ám Priscilla apja vette fel. Szelíd hangon Priscillát kérte a telefonhoz.

– Mielőtt adnám a lányom – mondta az ezredes meglepően fojtott, csendes hangon szokásos harsogásához képest –, tudnia kell: ha azt hiszi, el fogja venni feleségül, nagyon téved. Sosem fog magához menni, Hamish Macbeth, és mindent megteszek, hogy megállítsam magát. Figyelmeztettem.

– Jó, akkor hát figyelmeztetve vagyok – csattant fel Hamish. – Most adja Priscillát.

Amikor a lány a telefonhoz jött, csak annyit mondott sietve:

– Találkozzunk tíz perc múlva a Napoliban. Ki kell jutnom innen.

– Ennyire rossz a helyzet?

– Rosszabb. Baljósan csendes lett, mama meg egyfolytában sír, és azt mondja, tönkreteszem az életemet.

– Hát majd hozzászoknak – mondta Hamish szívtelenül.

A Napoli zsúfolásig tele volt. Willie és Lucia a legjobb asztalnál ültek Mr. Ferrari társaságában, és pohárköszöntőket mondtak egymásnak Asti Spumante pezsgővel. Mielőtt Hamish csatlakozhatott volna Priscillához, Mr. Ferrari odaintette.

– Nos, mit gondol róla, hogy Willie vezetné nekem ezt az üzletet?

– Príma – mondta Hamish, és megrázta Willie kezét. – Remek. A legjobbakat hozzá.

Mr. Ferrari megütközve nézett rá.

– Örül, hogy elveszít egy ilyen jó munkatársat?

– Annak örülök, hogy boldog – felelte Hamish.

Mr. Ferrari csodálkozva megrántotta a vállát.

– Maga aztán tud meglepetéseket okozni, Hamish.

Hamish odaszlalomozott az asztalok között Priscillához, közben fogadta a helybéliek gratulációit.

A lány dekoltált selyemruhát viselt ízléses nyaklánccal, amelyben

aranyfoglalatban apró smaragdok tündököltek. Az arca nyugodt volt és gyönyörű.

Hamisht hirtelen átjárta egy nyomasztó érzés. Ezzel a szépséggel fogja egy rendőrőrsön megosztani az életét… Hihetetlennek tűnt.

– Tudom – mondta Priscilla együttérzőn, habár Hamish nem szólt egy szót sem –, beletelik egy kis időbe, míg megszokja az ember.

– Jó kis nap volt – jegyezte meg Hamish feszengve. Most először érezte magát rettentő félénknek Priscilla jelenlétében.

Mindenáron igyekezett beszédtémát találni, mire eszébe jutott, hogy Sean anyjának másnap kell megérkeznie, és hogy Ian Chisholm a szervizből megígérte, ajánlatot tesz neki a buszra. Amikor ezt a pár témát kimerítette, megrendelte az ételt, aztán hallgatásba süppedt.

Priscilla egy könnyed, kecses mozdulattal felállt, megkerülte az asztalt, és egyenesen szájon csókolta.

– Most már jobb? – kérdezte, amikor visszaült.

Hamish arca hirtelen felragyogott a felhőtlen boldogságtól.

– Hogy jobb-e? A mennyekben érzem magam!

A következő nap kellemes, meleg időre virradtak. Hamish Mrs. Gourlay-val intézkedett. Alacsony, csendes, hervatag asszony volt, és a legkevésbé sem hasonlított harsány fiához.

Amikor végeztek, Hamish a sufnihoz ment, elővonszolt egy régi nyugágyat, letisztogatta, aztán kitette a rendőrőrs előtti kis füves területre és elnyúlt benne.

– Mint a régi szép időkben. Én mondom, a régi szép idők – szólalt meg egy ismerős hang a sövény mögül.

Hamish felegyenesedett, és látta, hogy a Currie testvérek bámulnak rá. Ahogy Jessie-re nézett, hirtelen megjelent előtte a zavarba ejtő kép a videofelvételről, ahol a nő meztelenül táncolt. A kép ekkor mintha egy pillanat alatt átplántálódott volna az ő agyából Jessie-ébe. A nő céklavörös lett, egy elfojtott sikkantást hallatott, majd elporzott, maga után vonszolva a

nővérét.

Hamish visszafeküdt a nyugágyba és mosolygott.

Kalandozzon a Felföldön

M. C. Beaton

Hamish Macbeth-

történeteivel!

„Mindig különleges élmény visszatérni Lochdubh-ba.”

Marilyn Stasio, New York Times Book Rewiew

„Beaton olvasása olyan, mintha elrejtett kincseket fedezne fel az ember… Fantasztikus élmény a rejtélyek egyik igazi mesterétől.”

Booklist

„Macbeth vonzereje egyre nő. Mókás, bolondos, és olyan könnyed, mint egy jól megalkotott felfújt – egy könyvet sem hagynék ki.”

Christian Science Monitor

„M. C. Beaton detektívtörténetei a fekete humor remek darabjai. Az Egyesült Államokban már valóságos kultusz övezi őket.”

The Times Magazine, London

„Ihletett… igazi élvezet. Hamish valóságos gyöngyszem.”

Kirkus Rewiews

„Izgalmas, kedves, rejtélyes történet… Olyan hiteles szereplőkkel és környezettel, hogy a turisták rögtön keresni fogják Lochdubh-

ot, és hinni fognak Hamish Macbeth létezésében, ahogy Sherlock Holmesében is hittek.”

Denver Rocky Mountain News

„Szórakozott, eltökélt, és végtelenül megnyerő – Hamish mindig győzelmet arat.”

Publishers Weekly

„Macbeth az a karakter, aki titokban belénk ivódik… Amikor ráébredünk, hogy a szerény külseje alatt a tisztánlátás mesterét rejti.”

Chicago Sun-Times

„Beaton cselekménye és figurái éppoly gondosan megválogatottak, mint a festői háttér, ahol Lochdubh faluja fekszik.”

Des Moines Sunday Register

[1] IV. Henrik, 5. felvonás, 2. szín (Lévay József fordítása)

[2] Hamlet, 1. felvonás, 5. szín (Arany János fordítása)

[3] IV. Henrik, 5. felvonás, Shakespeare (Lévay József fordítása)